

MI 33

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΜΕΤΟ

ὁς 10ον

Αριθ. 462

8-1-1933

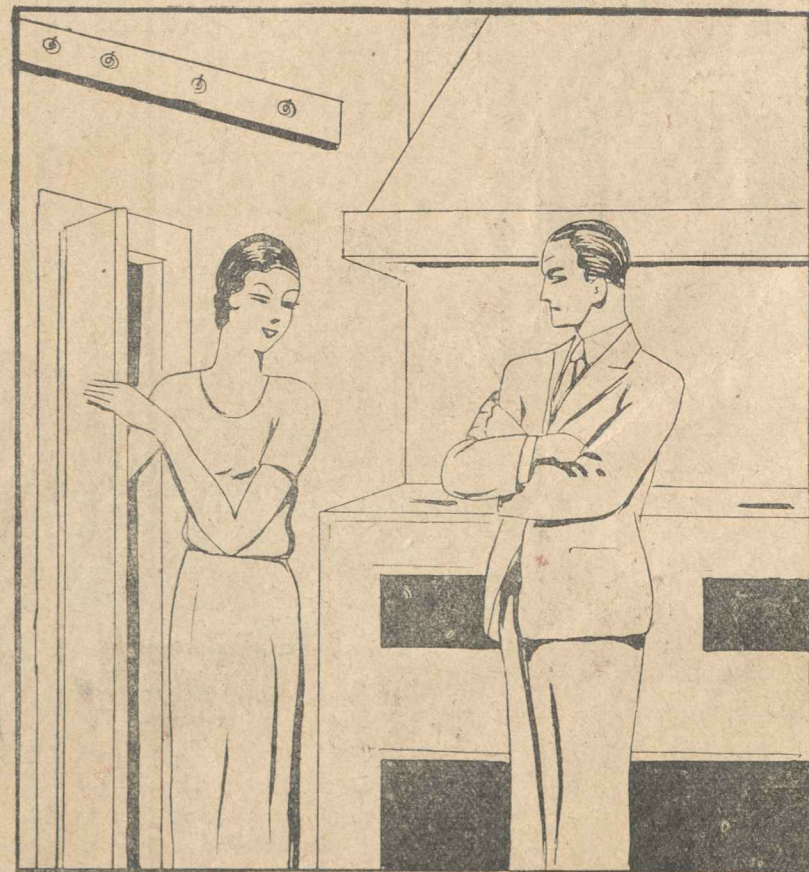
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αθανασίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ — ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ — ΑΡΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ—ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ—ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ό,τι νέον και μεδέρνο παράγεται
από την Έλληνικήν Βιομηχανίαν, λαν-
σάρεται κατά πρώτον εις την άποθήκην
των Έλληνικών Μεταξωτών.

Έργο 8. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22—529

— Πώς θα εφοδιασούμε ζύρα
την μαινούργια μας μουζίνα,
γυναικα
— Αηνούλα: Θα πās βλοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξίλινος 39)
και θα πάρης από 'κει όρα τα
χρειώδη της μουζίνας μας

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
της εκδόσεως Θεσσαλονίκης Ελα-
θεν αι εικιακής χρήσεως Γερμανι-
και Βαφαι ύφασμάτων
ARTI

ΓΚΡΑΣ
“Όλα τα νεώτερα άρώματα εις
χίμα
πρός 2.50—3 δραχ. το γραμ.
“Αφθαστα εις λεπτότητα και διάρ-
κειαν.
“ΓΚΡΑΣ” Περιχέους 48

**TO
NEON MONTELMO**

ΠΥΔΡΑΣ

Λ.Τ.ΠΙΒΕΡ

**PAR LA FEMME
ÉLÉGANTE
MAISON
DE
BAS**

**ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^α
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ**

**TOUJOUR
CHOISI**

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)400 μέχρι δραχμῶν 100.000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42) ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ο ΘΕΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ

(Έργον του Θιάξμαν).

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΛΗΣΤΑΣ...

(Ούγγρικόν Διήγημα)

Συμβαίνει συχνά οι τρομεροί ληστές που ζούνε στα δάση και στις
σηπλιές των βουνών, να έχουν ευγενικά αισθήματα. ‘Ο σκοπός τους
είχε πολλές φορές αλτρουιστικός. Αηστέουν τους πλουσίους και
μοιράζουν τα λάφυρα στους φτωχούς. Ένας απ’ αυτούς λοιπόν τους
ληστές ήταν κι’ ο φοβερός Φεκέτε Ζότσι, που τόνομά του τό ήξερε
όλη η Ούγγαρια.

Ένα βράδυ είχα πάει στο ύπαιθρο μέγαρό της να επισκεφθώ τη
Στεφανία Ρέπεθ, τη χαριτωμένη τετραπέρατη κόμισσα με τα όμοια
μαύρα μάτια και το μελαγχρόν προσώπα. Τη βότσα να κάνει τις
έτοιμασίες της για να πάη σε κάποιο χορό που θα γινόταν την άλλη
μέρα στο Καζίνο της γειτονικής πόλεως ‘Αράντ. Θα έπαιρνε μαζί
της και την καμαριέρα της. Μου πρότεινε λοιπόν άμέσως να την
συνδεύσω, γιατί δεν ήτοχε άλλος καθυλιέρως στο μέγαρό της.
Πώς μπορούσα ν’ άρνηθώ; ‘Όταν μια χαριτωμένη νεαρή κόμισσα
σας λέει με τό γοητευτικότερο χαμόγέλό της: «Με συνοδεύετε, ά-
γαπητέ μου βαρώνε;» δεν μπορείτε παρά ν’ άπαντήσετε: «Με με-
γάλη μου ευχαρίστηση. Μά και πραγματικά η ευχαρίστησί μου ήταν
μεγάλη, άφοῦ θα περνούσα μια δόκνηρη νύχτα μέσα στο άμάξι,
πλάι της. Δεν μ’ ένοιωζε καθόλου το ότι θα διασχίζαμε για να φτά-
σουμε στο ‘Αράντ τρία ποτάμια με μισογκρεμισμένα γεφύρια κι’ ένα
δάσος γεμάτο ληστές. ‘Η κόμισσα διέταξε άμέσως να ξέφουν τ’
άλογα στο πολυτελέστατο άμάξι της, πήρε μαζί της μια κασσετίνα
με τα διαμαντικά της, και ξεκίνησαμε. Σε λίγο η καμαριέρα της,
ναυοιρισμένη από τα πινάγματα του άμαξιού, άποκομήθηκε. ‘Εγώ
κρατούσα στα γόνατά μου την κασσετίνα με τα κοσμήματα και τό
μανδόν της κομίσσης, η όποία, ακολουθώντας τό παράδειγμα της
υπηρετίας της, δεν άργησε ν’ άποκομηθί
κι’ αυτή.

Είχαμε κάνει δυο ώραν δρόμο, όταν ά-
ξαφνα όλοι μας πεταχτήκαμε άπάνω από-
τομα. Τό άμάξι είχε σκοντάψει σε κάποιο
έμπόδιο κι’ έβλινε προς τα δεξιά επικίνδυ-
να. ‘Ο άμαξάς κατέβηκε από τη θέση του
κι’ άφοῦ έφρεξε μια ματιά γύρω, πλησίασε
και είπε:

— Κυρία κόμισσα, μου φαίνεται πως
χάσαμε τό δρόμο.

— Έ, κι’ ύστερα; Έκανε η κόμισσα μ-
σοκομισμένη άόμα. Μήπως θέλεις να γυ-
ρίσουμε πίσω; Τράβα τό δρόμο σου και
κάντο θά μās βγάλι.

— Μάλιστα, κυρία κόμισσα, μόνο που

δεν έχω καμιά έμπιστοσύνη στο δρόμο αυτό...

— Μά που βρισκόμαστε;
— Στο δάσος του Σισαλόντα, κυρία κόμισσα.
— Έ, κι’ έπειτα; Σε μά-δυ άδες θα τό περάσουμε όπως-όπως.
— Στις προσαγές σας, κυρία κόμισσα, είτε ό άμαξάς. Τό μόνο
που φοβάμαι εινε μήπως πέσουμε στα χέρια των ληστών. Ξέρει ή
κυρία κόμισσα πως υπάρχουν ένα σωρό ληστές σ’ αυτό τό δάσος;
— Ξέρω πως είναι ένας βλάκας! φώναξε η κόμισσα. Τράβα μπρο-
στά, σου είπα!...

— Τό πράγμα εινε πολύ τομηνό, είπα τότε εγώ. Επειδαινοντας
στη σύζήτη. Μπορούμε να έπιτεθούμε σε σοβαρό κίνδυνο. ‘Η νύχτα
εινε θεοσκότεινη, κι’ αν μās παρουσιαστούν ξαφνικά ληστές, θα μās
γυμνώσουν και θα μās σκοτώσουν ίσως... Και δεν έχω μαζί μου τό
πιστόλι μου!...

— Τι; Για να σου τό πάρουν; Έκανε ειρωνικά η κόμισσα, πη-
δώντας έξω από τό άμάξι.
— ‘Ο! Τι θεοπέσια νύχτα! φώναξε. Τι μυρωμένο άγέρι! Κυ-
τάξτε τις πυροβόλιδες που φωσφορίζουν πάνω στα χορτάκια. Να
και φως έχει στο δάσος... Σίγουρα θάνα κανένα σπατάκι ζυκό-
πων... Πάμε να ζητήσουμε φιλοξενία...

Μόλις όμως πέρασα προς τη διένδυση που μās έδειχνε η κό-
μισσα, τό άμα μου πάωσε μέσα στις φλέβες μου. Είμαστε κοντά
σ’ ένα πανδοχείο, που έθεορείτο ως κρησφύγετο ληστών. ‘Ο άμαξάς
τάχς χάσει απ’ τό φόβο του.

— ‘Οχι, κυρία κόμισσα! φώναξε. ‘Όποιος μπαίνει μέσα σ’ αυτό
τό πανδοχείο, δεν ξαναβγαίνει ζωντανός.

— Καλέ τί μās λές; Και όμως δε δάπα
άσχημα να ζητούσαμε φιλοξενία.

— Η άγωνία μου δεν είχε πιά όρια.

— Για τόνονα του Θεού, άγαπητή μου
κόμισσα! φώναξα. Τί πάτε να κάνετε;
Είπε ληστοφονιά εκεί μέσα... Θα μās σκο-
τώσουν όλους!...

‘Η κόμισσα είχε ξεραθεί στα γέλια.

— Αυτό εινε παρανόμια της γαριάς μου,
είπε. Κν επειδή δεν υπάσχει άλλο πανδο-
χείο εδώ κοντά, θα πάμε σ’ αυτό. Πάμε,
άγαπητέ μου... ‘Ο άμαξάς θάβη έπί-
σω μās.

Θέλοντας και μή, την ακολουθήσαμε στο
καταραμένο έξέλιο πανδοχείο, γιατί με φο-
βόρισε πως θα πήγατε μόνη, αν δεν την

ακολουθήσω. Όταν σε λίγο πλησιάσαμε, ακούσαμε μέσα ήχους διολύτων.

— Βλέπετε, μου είπε η κόμισσα, για να με πειράξη, φτάνουμε ακριβώς στην ώρα του χορού...

Και προχωρώντας αφοσιωμένα προς την πόρτα, την άνοιξε. Την ακολουθούσα από πίσω, συνοδευόμενος από την καμαριέρα της, η οποία ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

Η Στεφανία προχωρούσε πάντα πρώτη, χωρίς να δίνει καμιά σημασία, ούτε στα ξεφρονιτά των μεθυμένων, ούτε στο ποδοβολητό των χορευτών.

Όταν σε λίγο μπήκαμε στη στενόμακρη αίθουσα του πανδοχείου, από την τρούα μου μου φάνηκε πως είδα γύρω μου καμιά πενήντα άτομα. Μά, όταν ξεκαθάρισε το μυαλό μου, είδα πως όλοι-όλοι οι άνθρωποι που βρισκότουσαν εκεί μέσα, ήταν έντονα μαζί με τον ταβερνιάρη και τους τρεις ταγγάνους βολιτζήδες. Όταν οι ληστές ήταν πέντε. Δε χρειάζονταν δα και περισσότεροι για να μας ξεκάνουν...

Ήσαν πέντε παλληκάρια ως εκεί πάνω, με κάτι μούτρα, ο Θεός να σάς φυλάει, κι είχαν άνοιχτα μέσα σε μια γωνιά τα τουφέκια τους. Μόλις μας είδαν σταμάτησαν το χορό, ξαφνιασμένοι για το θάρρος μας. Όταν, η Στεφανία, άτρομη πάντα, έλαβε άμεσως το λόγο κι είπε με το πιο γοητευτικό της χαμόγελο:

— Μας συγχωρείτε που διακόψαμε το γλέντι σας... Μά χάσαμε το χρόνο και είνε τόσο το σκοτάδι, ώστε δεν μπορούμε να τον ξαναβρούμε. Ήρθαμε λοιπόν να σάς παρακαλέσουμε να μας φιλοξενήσετε, αν έχετε την καλωσύνη!

Τότε ένα ώρασιότατο παλληκάρη, με ανάστημα επιβλητικό, έβγαλε το καπέλλο του, έστριψε το μουστάκι του, έκανε μια βαθειά υπόκλιση μπροστά στην κόμισσα, και της είπε:

— Μεγάλη μας τιμή, κυρία! Δεν μας δίνετε κανένα κόπο! Είμαι ο νοικοκύρης του σπιτιού και ονομάζομαι Φεκέτι Ζότσι.

Φεκέτι Ζότσι...

Πως δεν ναυθε κόλλες, μάλιστα άκουσα τ'ονόμα του! Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά στον Φεκέτι Ζότσι, το φροδωρότερο λήσταρχο της χώρας!

Μου επιτρέπετε να μάθω το όνομά σας, κυρία; πρόσθεσε ο Φεκέτι, κάνοντας μια καινούρια υπόκλιση.

Μα πριν προφθάσω να γνέψω στην κόμισσα να μην πη το πραγματικό της όνομα, εκείνη απάντησε:

— Είμαι η κόμισσα Ρέπει κι' έχωμαι από το Κέρεκβαρ, όπου βρίσκεται το μέγαρό μου.

— Άπ' το Κέρεκβαρ; Όστε έχω την τιμή να δωλώ με την κόρη του κόμητος Στεφάνου Ρέπει!

— Ό! γνωρίζαμε καλά με τον πατέρα σας! Ήταν πολύ καλός ο κύριος κύριος! Μια φορά μου έφερε δυο τουφεκιές, μα δε με πέτυχε! Παρακαλώ, καθίστε, κυρία κόμισσα!

Η Στεφανία κάθισε σ' ένα πάγκο. Κι' άμεσως ο ληστής κάθισε στο πλάι της, χωρίς να προσφέρει θέσι και σε μένα.

— Και ποιηγίνετε τέτοια όσα, κυρία κόμισσα;

— Πηγαίνω στο Άράντ, στο χορό του Καζίνου!

— Αντίο διαμναικά και κοσμημένα! ο σκερδάρης άμέσως.

— Θαμιάσι! είπε ο Φεκέτι Ζότσι. Άφου λοιπόν πηγαίνετε σε χορό, δεν είν' ανάγκη να πάτε μακρότερα, κυρία κόμισσα! Άκριβος κι' έμεις έχουμε χορό! Και αν η κυρία κόμισσα είχε την ευχαρίστηση...

— Ά! έχετε οι ταγγάνοι μας είνε πρώτης τάξεως μουσικοί, παίζουν κάτι θαυμάσια τσόντες! Παίχτε, λεβέντες μου! Παίχτε!

Και χωρίς να πη τίποτε άλλο, μόλις άκουσε την πόρτη δ'εξαιτίας των ταγγάνων, ο αυθάδης ληστής άρπαξε την κοντέσσα απ' τη μέση και σε μια στιγμή την παρέσυρε ως την μέση της κάμαρας.

Ένας άλλος ληστής άγκαλιάσε τη Σεζασίνα, την καμαριέρα.

Η κοντέσσα ήταν ύποπτη! Χόρευε με τέτοιο πάθος και τρελλό κέφι σάν νάταν στο Καζίνου του Άράντ. Ποτέ μου δεν την είδα τόσο χαριτωμένη και τόσο γοητευτική! Μα πρέπει να διαλογιστώ πως κι' ο άθλιος εκείνος λήσταρχος χόρευε ύποπτα την τσόντα.

Ο χορός δόλου και ζωήρευε, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε φροδάρηκα, μίπως ο ληστής, άπάντο στο ξανάμα του, κάνει καμιά παρεκτροπή. Ήσαν μάλιστα έτοιμος ν' άρπάξω απ' τη γωνιά ένα τουφέκι και να του την άναψω, μόλις θά έβλεπα το παρωμένο. Μα ευτυχώς τίποτε απ' αυτά δεν συνέβη. Άφου χόρευε μαζί της κι' ένα βάλε, ο ληστής όδήγησε τη ντίνα του στη θέση της, της φίλησε το χέρι και την ευχαρίστησε. Τότε καταδέχτηκε να με πλησιάσει και μένα και γτιπώντας με στον όμο με ύψος χαρούμενο, με ρώτησε:

— Μα γιατί δεν χορεύετε, φίλε μου;

— Ευχαριστώ, δεν χορεύω...

— Πολύ καλά, είπε, και ξεαναγύρισε κοντά στην κόμισσα.

Μας συγχωρείτε πολύ, κυρία κόμισσα, της είπε, δεν περιμ...

ναμε τόσο έκλεκτος ξένος. Όταν δα σάς παρακαλέσουμε να τιμήσετε το φτωχικό μας δείπνο, δεν είνε δέδωκα άριστοτατά, μα είνε καλοκαμμένο και πιστεύω να σάς άρέσει.

Μετά το χορό, αυτό μας έλειπε τώρα, το σουπέ!...

Ομολογώ πως ποτέ μου δεν είχα δει τέτοιο γλέντι. Πάνο στο μακρόστενο τραπέζι, σερβίριαν μέσα σε μια χωματίνα γαβάδα, ψητό άρνι που άχνιζε. Ούτε ληρούνα, ούτε λεπίδες ύπληχαν. Ο καθένας έπαιρνε με τη μύτη του μαχαριού του ένα κομμάτι κρέας και τάβανε πάνω στο ψωμί του. Ο Φεκέτι, περιποιητικώτατος πάντα, διέλεξε το ωραιότερο κομμάτι και το πρόσφερε στην κόμισσα με μια φέτα ψωμί.

— Έπειτα βλέποντας πως δεν έτρωγα, μου είπε:

— Μα γιατί δεν τρώς, φίλε μου! Το άρνι μας είνε νοστιμώτατο, γιατί είνε... κλεμμένο!

— Ευχαριστώ, δεν μπορώ να φάω, γιατί ύποφέρω από το στομάχι μου!

— Καλά! είπε ο ληστής και με άφησε στην ησυχία μου.

Σε λίγο ή τσόντα με το κρασί έφερε δόλτα το τραπέζι, άφου δεν ύπληχαν φυσικά ποτήρια!

Σύμφωνα με τα ληστρικά έθιμα, πρώτος ήπιε ο Φεκέτι, έπειτα σκούπισε το χέλι της τσόντας με το φαρδιό μανίκι του πανωμυαλού του και την πρόσφερε κάνοντας μια υπόκλιση στην κοντέσσα. Εκείνη την πήρε και έπιε πολύ περισσότερο απ' ό,τι έκανε στο μέγαρό της.

Ο ληστής πρόσφερε έπειτα και στο μένα την τσόντα, λέγοντάς μου:

— Δεν πίνετε τουλάχιστο, φίλε μου, λίγο κρασάκι; Θά σάς κάνει να κοιμηθήτε καλά.

— Ευχαριστώ, δεν πίνω του άπάντησα. Οι γιατροί μου το έχουν απαγορεύσει.

— Και μένα μου το απαγόρευαν. Χτές που ήμια, με πειράζε, και σήμερα ξαναπίνω για να γίνω καλά. Συναίστώ κι' ο σάς να κάνετε το ίδιο...

Δεν μπορούσε κανείς να μου το θυάλλη από το νού ότι η περσιτιά μας αυτή θα τελειώνει πολύ άσχημα. Ήμουν δέδωας πως όταν οι ληστές θα μεθούσαν, θα σήμαινε και για μέν η σάληππα της Δευτέρας Παρουσίας.

Όστόσο, οι πέντε ληστές άδειασαν ένα βαρελάκι κρασί κι' όταν σηκώθηκαν απ' το τραπέζι, στεκόνοτουσαν στα πόδια τους καλύτερα από μένα.

Την ώρα που οι άστοίγανοι κάθισαν να φάνε κι' αυτοί, ο λήσταρχος με πλησίασε και μου είπε:

— Λοιπόν, φιλαράκο μου, δεν χορεύεις, δεν πίνεις, δεν τρώς! Παίχτε τουλάχιστον χαράκι!

Κι' άμέσως έβγαλε απ' την τσέπη του μια τρούα.

— Αυτούμια πολύ, του άπάντησα, μα δεν ξέρω κανένα παιχνίδι.

— Ά! μα αυτό δεν είνε δυνατόν. Έγώ θα σου μάθω λασκιά.

Ήξερα λασκιά, μα δεν μίλησα. Άρχισαμε όστόσο να παίζουμε. Κι' όλο κέρδιζα και βλαστημούσα την τύχη μου για τα κέρδη μου.

Ξέρετε τι θά πη να παίξω χαράκι μ' ένα ληστή και να κερδίζω; Παρακαλώσα όλοένα από μέσα μου το Θεό να χάσω. Μα τον κάκου. Όταν κέρδιζα και τα τελευταία χρήματα που είχε ο λήσταρχος μπροστά του, νόμισα πως έφτασε ή στεργή μου ώρα.

— Χωρίς άλλο, φιλαράκο μου, μου είπε ο Φεκέτι, είμαστε έρωτευμένοι με την κόμισσα, αλλιώτικα δεν έξηγείται τόσο τύχη.

Και γέλασε σαρκαστικά.

— Έτρεμα πού σύγκομος! Έξαφνα, ο Φεκέτι χτύπησε το χέρι του πάνω στο τραπέζι και ξεκαρδισμένος οτά γέλια, μου είπε:

— Φτάνει, φίλε μου, γιατί, αν εξακολουθείς να κερδίζεις έτσι, θα χάσω όλόκληρη την περιουσία μου!

Τότε έγώ τρέμοντας, θέλησα να του επιστρέψω τα κερδισμένα, μα εκείνος με κούταξε άγρια. — Έδωσα, λοιπόν τα χρήματα στους ταγγάνους κι' αυτοί με πλησίασαν και με ρώτησαν ποιο κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Μα έγώ τους παρέπεμψα στην κόμισσα.

— Εκείνη τότε τους είπε να παίξουν ένα λαϊκό ονγγορέζικο τραγούδι. Και το τραγούδι με τόσο πάθος και με τόσο αίσθημα, ώστε για μια στιγμή ξεχάστηκα που βρισκόμουνα.

Κατόν ξαναόρχισε ο χορός. Η κόμισσα χόρευε ως το πρωί, χωρίς να κοιμησθί καθόλου, ή άθεόφοβη! Και όταν πια ο ήλιος μπηκε από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευχαρίστησε τον άρχιστή και τους άλλους ληστές και είπε ότι ήταν ώρα να φύγουμε.

— Νά φύγουμε; Για ποιά; Για τον άλλο κόσμο, είπα μέσα μου.

Ο Φεκέτι Ζότσι όστόσο βγήκε έξω, διάταξε τον άμαξά να ξηγή τ' αλογά του και μίς συνώδεψε ως το δημόσιο δρόμο, όπου μας περιμένε με μια βαθειά υπόκλιση.

Πέρασαν μέρες για να συνέλθω απ' την τρούα μου! Έξη μίνες μετά το περιστατικό αυτό, ή έμμεριδες δημοσίευσαν τη σύλληψη του Φεκέτι και την καταδίκη του εις θάνατον.

— Τι κρίμα! είπε η κόμισσα Ρέπει, όταν έμαθε την είδηση. Ήταν τόσο καλός χορευτής!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΑΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Μια από τις πλέον άνθινες νεαρές Άτθιδες έξ εκείνων των όλιγών άλλωστε— που αναπτύσσονται μέσα σε άνθοκάρμα, Κόρη έκλεκτή, ύπερλεκτής μηρός, έπομένως ένα δημοσίωμα έντατικώς έμπειρίας και προσοχής. Αι εμφάνισεις της απανώταται, θιασώτις του Τένις. Την διακρίνει πάντοτε μια επιφυλακτικότης και μια χάρις που φανερώνει την άνθηράν νεότητά της και την έξαιρετική άνάτρεψή της. Τύπος έμμορφας Άτθιδος.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Άνηγγέθησαν: Έσπερις—Ρεβεγιόν με δέντρο παρά τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

— Δεξιώςος χορευτική για νεολαία παρά τή κ. και τή κ. Α. Λαμαρδοπούλου με την Ιην του Νέου Έτους.

— Χορευτική μαστίχα παρά τή κ. και τή κ. Άλ. Σκαναβή.

— Την Τετάρτη δεξιώςος παρά τή Υπουργή των Έσωτερικών και τή κ. Ι. Μεταξά.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην «σεραφάκι—πάρτι» παρά τή κ. και τή κ. Αίμ. Ηϊζάνη.

— Πολύ άντράν αΐθουσα.

— Ξεχωριστές εμφάνισεις ή κ. Δεδουμάη με κρέπ—ζινέτ σε χρώμα πάμφως, ή κ. Κολικατή έκλεκτική φυσιογνωμία, κομφοτάτη σιλουέτα με μαύρο μαρκάκι, ή κ. Κορναλάκη έμμορφη με τουαλέτα ή κ. Κοντογιώη με τουαλέτα άμπερζόν και μικρή κάπ από λαμαί χρυσό. Η κ. Φιλήμονος γοητευτική με μαύρη τουαλέτα και κάπ βελουδένα γαρνιρισμένη με ρενό.

— Με άσπρο βελούδο ή νεαρά Ξανθή κ. Ήσαία ώ-ραιωτάτη.

— Η δις Τζίνη πολύ νόστιμη με μαρκάκι άσπρο, αιδες Ταμπσκοπούλου ή μία με βελούδο μαύρο και ή άλλη με μπλε—σιέλ μουσελίνα, πολύ χαριτωμένες, ή δις Κυβέλη Λεκατοά πικάντικη έμμορφη, με τουαλέτα πορτοκαλί, ή δις Λόρα Φαρμάκη αΐθουσα με μπλε—παστέλ και μικρή κάπ σε βαθύτερο τόνο.

— Νέα εμφάνις εις τοίς κοσμικώς κύκλους ή δις Κωνσταντίνη έξ Αιγύπτου, κομφοτάτη με μαύρο βελούδο, ή δις Λουίζα Λαγινάκη πολύ εΐσα.

— Το γκροτέ της νεολαίας συνεπληρώνετο από τους κ. κ. Λάμπρον, Πουρήν, Ζέγγηλην, Τσαγγή, Ράλλη, Άλενράδ Στρατόν.

— Ένα εύχρηστον άπόγευμα διήλθεν την παρελθούσαν Πέμπτην παρά τή κ. και τή κ. Ντεριπλά σε μικρό φιλικό κύκλο.

— Έδαμιάσθη μία αΐθουσα άριστοτεχνικά διακοσμημένη.

— Οι κελιμένοι άπύλησαν το γλυκό και εύχρηστο τραγούδι της δος Μικέττα Τζεφροπούλου, της όποιος το ταλέντο ως εντιζέξ είνε καταπληκτικό.

— Χαριτωμένες κομμοστασιές αιδες Νινέτ και Γκάμνη Ντεριπλά με τουαλέτες έξαιρετικώς εΐσας ή με βιολέ με βελουδένο φλόγγο που κατέληγε σε μακρές άκρες από κρέπ—σατέν και ή άλλη με βελούδο μπλε και μακρό φλόγγο από σιρέ μαύρο.

— Μία εμφάνις ώρασιωτάτη ή δις Έλένη Α. Λαμαρδοπούλου με βελούδο μπλε σε γραμμή θαυμασία και μικρή κάπ γαρνιρισμένη με γούνα που προσέδιδε έναν τόνο πολύ εΐσα.

— Κυκλιών πλουσιώτατον, χορός Ξωηρότατος.

— «Σαμπόν χορού» ή δις Ντεριπλά και ο κ. Α. Σκαναβής. έπιδείξαντες θαυμαστή μαεστρία εις το «σάλον—φρέξ».

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικώς τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Δέμα 7, Άθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΘΙΑΣ ΣΑΣ)

Άστροίτην.—Γιά ν' άποκτήσουν τα μάτια σας ώραία λάμψη, πρέπει να τα πλένετε με γλαρό, άποστειρωμένο και πρώτης ποιότητος ροδόσταγμα ή με άπόσταγμα άνθων bluetts. Προσέξτε μή χρησιμοποιήσετε κανένα από τα σχετι-κά διαφημιζόμενα υγρά, γιατί είνε επικίνδυνα.

Γιά την έπιδεμίδα του προσώπου σας, όσο και για το λαμό σας και για τα χέρια σας, να μεταχειρισθήτε την έξής πάστα:

'Αλεθρι άμυγδάλων	125 γραμ.
'Αμυγδαλόλαδο	50 »
Λανολίνη	50 »
Μέλι	125 »

Τρεις κροκοί αΐθων.

Ανώνετε πρώτα το μέλι, ύστερα το ζυμώνετε με το άλεθρι και τους κροκούς των αΐθων και τελευταία προσθέτετε το λάδι και τη λανολίνη, ξαναζυμώνοντας την πάστα, ή όποια είνε μοναδική για κομμομένες κι' έρεθισμένες έπιδεμίδες.

Ανυπομονούσαν.—Τα μαλλιά σας θα τα σώση απ' την πιτυρία ή έξής λουσιών:

Teinture de Panama	200 gr.
Teinture de jaborandi	200 »

Τρίβετε το κεφάλι σας με τη λουσιών αυτή κι' άφίνετε τα μαλλιά σας να στεγνώσουν, χωρίς να τα σφουγγίζετε.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

Μαριάνθην, Καβάλλαν.—Μια από τις έφετεινές νοσητέ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΛΙΣ ελπε τα λόγια αυτά ο Διάς, έτρεξε προς το μέρος πουχε ξεκαθαλίζει. Πίσω απ' τ' αλογό του ήταν δεμένος γερά, με σχοινί, ένας άμορφος δγκος.

— Χίλοι διαβόλοι! ούρλιαξε ο Διάς, μόλις έφριξε μια ματιά στον αιχμάλωτό του.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο δόν Έστεβάν.

— Νεκρός;

— Ναί. Τόν ελχα δέσει πίσω απ' τ' αλογό μου και κοιματίστηκε καθώς έτρεχα. Τι άτυχία!...

— Έλάτε στη σπηή μου, Διάς, τού ελτε ο δόν Έστεβάν. Έχω να σάς μιλήσω κάτι πολύ σοβαρό. Μας έπρόδωσαν!...

Ο Διάς παραξευτέθηκε. Συγκράτησε όστόσο την περιέργειά του κι έκολούθησε τόν Έστεβάν.

Μόλις μπήκαν στη σπηή, ο δόν Έστεβάν τού ελτε και πάλι: — Μας έπρόδωσαν!... Ο Κουχίλλος, τόν όποιο νομίζαμε νεκρό, δέν σκοτώθηκε στη συμπλοκή με τούς Ένδοι.

— Όχι δά!

— Τόν ελδα να πέφτη, μά αυτό δέν ήταν παρά ένα τέχνασμα.

Έπιαξα στά πτώματα και δέν δρμα πονθενά τόν κυφάρι του.

— Ελνε άπιστευτο, ελτε ο Διάς.

Και κατόπιν έπρόσθεσε γεμάτος όργή:

— Ά, τόν άρχείο! Νά μίν ξερω να τού θυμμάτω τόν κρανίο... Και τώρα τί πρέπει να γίνή;

— Πρέπει να φύγουμε άμέσως για τήν Κοιλάδα τού Χρυσού, ελτε ο δόν Έστεβάν.

— Αύτή τη στιγμή;

— Ναί, Διστάζεις μήπως;

— Έγώ να διστάσω; Θάπεφτα και στη φωτιά άλώμα, άν τόν καλούσε ή άνάγκη. Άφού λοιπόν είν άνάγκη να φύγουμε, θα φύγουμε άμέσως.

— Πρέπει να φύγουμε, Διάς.

Πρέπει να προλάβουμε τόν άρχείο Κουχίλλο, ο όποιος είν ικανός ν' άρπάξη όλο τόν χρυσό, για τόν όποιο υποβλήθηκαν σέ τόσες θυσίες. Πρέπει να τόν προφτάσουμε και να τόν τιμωρήσουμε σκληρά.

— Θα τόν δέσω σ' ένα δέντρο και θα τόν αφήσω εκεί να τόν φάνε ή τίγρις.

— Τού άξίζει τού άθλιου.

— Κι' ο Γουαίφερ τί έγινε; Ο δυστυχής αυτός δέν φάνηκε άκόμα, Φοβούμαι πολύ μήπως...

— Μήπως τόν έπιασαν οί Ένδοι;

— Άκριδώς.

— Δυστυχώς έτοι φαίνεται πως συνέβη. Φτωχή Γουαίφερ!...

Άς μίν χάνουμε καιρό όστόσο. Ελδοποίησε τόν Βουάγια και τόν Όρόκη διι θάφθουν μαζί μας. Και συγχρόνως πές στους ανθρώπους μας ναχουν τά μάτια τους τέσσερα όσο να ξαναγυρίσουμε. Άς μίν ξεχνάνε πως οί Ένδοι δέν δρσκουνται μακρινά. Τό παρμακρό λάθος, ή παραμικρή άπερισεκμία, θα τούς στοιχίση άκριά.

Ο Πέτρος Διάς έφυγε για να έκτελέσει τις όδηγίες τού δόν Έστεβάν. Μόνος τώρα ο Έσπανός εύπατρίδης έφριξε ένα βλέμμα μακριά, προς τά όμυκλώδη όρη, πού μόλις φαίνόντουσαν κάτω απ' τήν φού φεγγαριού. Εκεί κάτω, μέσα στην έρημο, πέρα απ' τήν ζούγκλα, δρσκόταν ή Κοιλάς τού Χρυσού... Θάφταναν ως εκεί ζωντανά; Δέν θα τούς προλάβανε ο Κουχίλλος; Θ' άποχτούσαν όλο εκείνο τόν χρυσόφι επί τέλους;

Ο δόν Έστεβάν θυμόταν άρκετά καλά τόν μέρος απ' όσα τού ελχε πεί ο Κουχίλλος κι' από τόν σχέδιο τού Μάρκου Άρελλάνου πού τού ελχε δείξει. Έλπίζε λοιπόν πως θάδρρισκε εύκολα τόν μέρος πού δρσκόταν ο παραμυθένιος εκείνος θησαυρός. Ναί, θα τόν εύρισκε, με κάθε κίνδυνο...

Ένας στεναγμός όγκη από τά στήθη του και πλάγιασε σάν τόν

Οί δύο ίππεις ξεκίνησαν καλπάζοντας.

έσχατο τών συντρόφων του κατάχαμα στη γή.

— Άς κοιμηθώ καμιά ώρα, ψιθύρισε, όσο να τσιμαστή ο Διάς.

Η μάχη μ' έλχει κοιφάσει και πρέπει να συνέλθω κάπως...

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΙΝΔΟΙ

Καιρός εώρα να ξαναγυρίσουμε στους τρεις φίλους μας, τούς όποιους άφήσαμε στο νησάκι τού ποταμού, στο Βουαροζέ, τόν Πέπε και τόν Φάβιο.

Η ώρα ελνε τέσσερες τόν άπόγευμα.

Ο Φάβιος κοιμάται ξεπλωμένος πλάι στους δύο συντρόφους του.

Οί δύο κυνηγοί, ξεπλωμένοι έπίσης πλάι - πλάι, συνομιλούν με σιγανή φωνή.

— Λοιπόν, Πέπε; ρωτάει ο Βουαροζέ.

— Λοιπόν, άπανταί ο Πέπε, τόν σχέδιό μας ελνε πεί κανονισμένο. Θά βοηθήσουμε τόν Φάβιο να πάρη τούς θησαυρούς της Κοιλάδας τού Χρυσού, θα τόν βοηθήσουμε να έκδιωχθή τόν δολοφόνο της μητέρας του και τού θετού του πατέρα και κατόπιν...

— Άξαφνα όμως ο Βουαροζέ τόν δέκνομς και τού ελτε:

— Κότταζε εκεί!

Ο Πέπες γύρισε προς τόν μέρος πού τού έδειχνε ο σύντροφός του και ελδε ένα ύπεροχο έλάφι να τρέχη προς τόν ποτάμι μ' όλη τή γρηγοράδα.

— Κάποιοι κυνηγεί τόν όραιο αυτό ζώο, ψιθύρισε.

— Αυτό λέω κι' εγώ, ελπε ο Βουαροζέ. Μά ποιος; Θηρία ή άνθρωποι;

— Όστόσο τόν θέαμα ελνε θαυμάσιο. Δέν πρέπει να τόν χάσει ο Φάβιος. Θα τόν έσπλήσω.

Πράγματι έάνησε έλαφρα τόν κοιμώμενο νεό, ο όποιος έπληνσε άμέσως.

— Κότταζε, παιδί μου, τού ελπε ο Βουαροζέ. Τό θέαμα αυτό δέν ελνε δέβαια απ' τά όρασιότερα της ζούγκλας, μά ελνε άρκετά ένδιαφέρον. Γι' αυτό σέ έστειλα, για να μίν τόν σπληνής.

— Ένα έλάφι τρέχη προς τόν ποτάμι, σάν φρεναμένο, ελπε ο Φάβιος. Φτερουγίζει, θαρρείς, τόσο γοργά φεύγει!...

Μά ποιος να τόν κυνηγή;

— Άγριοίμα, ελπε ο Πέπες.

— Λίκοι! συμπλήρωσε ο Βουαροζέ.

Πράγματι, πεί απ' τόν έλάφι φάνηκε τώρα ένα κοπάδι πεινασμένων λίκων. Έτρεχαν κι' αυτοί όσο γρήγορα μπορούσαν, με τις γλώσσες έξω.

Τό θέαμα ήταν ένδιαφέρον και άγωνιώδες.

— Θα τόν προφτάσουν... Τόν πρόφτασαν! φώναξε ο Φάβιος μη ξεκολλώντας τά μάτια του απ' τόν έλάφι.

Κι' άλήθεια, οί μισοί απ' τούς λίκους, Έκαναν μια γοργή κυλιτική κίνηση και όγκηκαν μεταξύ τού έλαφου και τού ποταμού.

Τό έλάφι δρθέθηκε έτσι περικυκλωμένο απ' τά πειναλέα άγρια, τά όποια προχωρούσαν τώρα σιγά κατεπάνω του, στενεύοντας τόν κύκλο πού τόν περιέβανε από παντού.

— Θα τόν καταπαράξουν! ελπε με λυπημένη φωνή ο Φάβιος.

— Όχι δά και τόσο εύκολα, άποκρίθηκε ο Βουαροζέ. Ένα έλάφι είν άρκετά δυνατό να μπορεί να τά βάλει και μ' όλόκληρο κοπάδι λίκων. Κάθε χτύπημα με τά κέρατά του ξεκοιλιάει και σκοτώνει.

Δέν ελχε άδικο ο γηραιός κυνηγός λέγοντας τά λόγια αυτά. Τό έλάφι μόλις ελδε τούς λίκους να ζυνώνουν από παντού κοντά του, Έκανε ένα τεράστιο πήδημα για να περάσει από πάνω τους και να φύγη. Δέν μπόρεσε όμως να τούς πηδήσει όλους κι' έπεσε άναμειό τους.

Άγρια και λυσσαλέα πάλι συνήρθη τότε. Χτυπώντας δεξιά κι' άριστερά με τά κέρατά του, τόν έλάφι ξεκοιλιάσε τρεις-τέσσερες λίκους κι' άνοιξε δρόμο για να φύγη, άν και ήταν καταματωμένο και γεμάτο πληγές απ' τά δόντια τών θηρίων πού τόν τριγυρίζαν. Ένας λίκος κατέτρωγε ήδη τόν δεξί του μπουτί, ένας άλλος ελχε άρπάξει με δόντια και νύχια απ' τόν λαιμό του!...

Μά τόν φρεναμένο ζώο τίναξε και τόν ένα και τόν άλλο μακριά και άρρισε και πάλιν άκράτητο προς τόν ποτάμι.

Οί λίκοι έτρεξαν έπισώ του ού... μ... και πήδησε στο νερό. Έξ-εφτά λίκοι πήδησαν κι' αυτοί έπισώ του. Οί άλλοι έμειναν στην όχθη, περιμένοντας τόν τέλος τού δραματικού αυτού κυνηγιού.

Τό έλάφι κοιμώθηκε φρεναμένο προς τόν νησάκι, στο όποιο βρισκόντουσαν οί κυνηγοί. Ελχε φτάσει πεί σ' αυτό σέ κακό γάμι, όταν Έξαφνα οί λίκοι πού βρισκόντουσαν στην αντίθετη όχθη, άρρισαν ένα ούρλιαχτό τρομό κι' άρχισαν να φεύγουν. Οί σύντροφοί τους πού ελχαν πέσει στο ποτάμι, κυνηγώντας τόν έλάφι, Έκαναν τόν ίδιο. Τί συνέβαινε λοιπόν; Τί ήταν εκείνο πού τούς τρώμαζε;

— Διάβολο! Τί τρέχει; μουρμούρισε ο Πέπες.

— Χαμηλώστε!... Χαμηλώστε, για όνομα τού Θεού! ψιθύρισε ο Βουαροζέ. Κρηγίτητε πίσω απ' τά όρη. Έρχονται οί Ένδοι!...

Πράγματι, στο βάθος της πεδιάδας φάνηκαν ναρχωνται καλπάζοντας πάνω στά περιφρανα όλογά τους, σισοί κένταυροι, περ τούς έλκοι Ένδοι.

Κυνηγούσαν κι' αυτοί, όπως και οί λίκοι, όχι όμως έλάφια, άλλα άγρια όλογα, κοινώντας πάνω απ' τά κεφάλια τους τις άμυχρές, μακριές λόγγες τους, δεματίοντας γερούς βρόγγχους και ούρλιαζοντας σάν θηρία...

Ο Πέπες γύρισε κι' έντύπιαξε λοξά τόν Βουαροζέ. Και για πρώτη φορά στη ζωή του ελδε τόν άτόμητο κυνηγό ταραγμένο.

Τί ελχε λοιπόν ο Βουαροζέ κι' άνησυχούσε;

Φοβόταν, όχι βέβαια για τόν έαυτό του.

Μόνος του θα μπορούσε να μετρηθή με έκατοντάδες Ένδων. Μά τη φορά αυτή ελχε μαζί του τόν Φάβιο κι' έτρεμε ή ψυχή του για τόν νεό πού έλάτρευε σάν παιδί του.

Όπως ελπεμε και παραπάνω, ήταν άπόγευμα άκόμα. Τή νύχτα της ημέρας αυτής έγινε ή άιματηρή συμπλοκή μεταξύ Ένδων και χρυσοθήρων, πού διηγήθηκαν προηγουμένως.

— Έταν λοιπόν τώρα ή ώρα πού ο δόν Έστεβάν ελχε στείλει τόν Γουαίφερ να δη τί έγινε ο Κουχίλλος και γιατί άγρόδσε.

— Άς έχει υπ' όψη του ο άναγνώστης τις λεπτομέρειες αυτές, για να καταλάβη καλύτερα τά γεγονότα...

Τό θέαμα τών Ένδων ίππέων ήταν μεγαλοπρεπές. Ποτέ άνθρωποι δέν καβάλλησαν με τόση τέχνη τ' αλογά τους. Καλπάζοντας όλοταξώς οί Έρυθρόδερμοι, Έκαναν πάνω στά ζώα τους άφάνταστες άκροβασίες. Οί βρόγγχοι τους σφύζαν σάν άέρα, πάνω απ' τά κεφάλια τών άγριων όλόγων πού κυνηγούσαν. Ο άέρας άντηχούσε από άγρια χλημντοίσματα και κραυγές θριάμβου.

Πιό μακριά άκουγόντουσαν τά ούρλιαχτά τών λίκων πού Έανάχαν ξετρυπώσει τόν πληγωμένο έλάφι και ελχαν ριχτεί έπισώ του...

Μεταξύ τών Ένδων και της όχθης τού ποταμού ή άπόστασις ήταν άρκετή. Με τήν κοιλιά ξεπλωμένη στο χώμα, οί δύο κυνηγοί κι' ο Φάβιος παρακολούθουν με θαυμασμό, μά και μ' άνησυχία τόν κυνήγι τών Ένδων.

Έξαφνα, τη στιγμή αυτή, ένας νέος ίππεύς πρόβαλε καλπάζοντας πίσω από τά δέντρα. Δέν ήταν Ένδος αυτός. Ήταν ένας λευκός.

Οί Ένδοι τόν ελδαν άμέσως και χωρίς να χάνουν καιρό, άρρασαν μεταξύ τους και τού κοιναν τόν δρόμο προς τόν διάσο.

Ο δυστυχισμένος ίππεύς, μόλις κατάλαβε τόν πάθημά του, χτύπησε με λύσσα τ' αλογό του κι' εκάλπασε για να ξεφύγη. Μά ή φυγή ήταν πεί άδύνατος. Παντού γύρω του, σ' άρκετή άπόστασις, εκάλπαζαν οί Ένδοι, έτοιμοι να τόν άπτεθούν, κραυγάζοντας άγρια και δείχνοντάς του τις λόγγες των.

Μόνος ο δρόμος προς τόν ποτάμι ήταν άνοιχτός. Και προς τά εκεί εκάλπασε, τρελλός από τήν ταραχή του, ο λευκός καβαλάρας.

Οί δύο κυνηγοί έννοιωσαν τήν καρδιά τους να σφίγγεται. Ο άιχος λευκός ήταν χαμένος.

— Πρέπει να τόν υπερασπισθούμε, ψιθύρισε ο Φάβιος. Θά τόν άφήσουμε να τόν θανατώσουν οί Ένδοι, μπρος στά μάτια μας; Ελνε τ' όσο απ' τούς ανθρώπους τού δόν Έστεβάν, μά τί σημαίνει; Είν ένας λευκός, ένας δμοίός μας.

Ο Βουαροζέ όμως δέν ελχε τήν ίδια γνώμη. Γιατί, όπως ελπεμε και παραπάνω, ποθούσε ν' άποφύγη τή σύγκρουση με τούς Ένδους, χάνει τόν Φάβιο. Καλύτερο λοιπόν ήταν να μίν φανερωθούν ως πού να φυχουν οί Ένδοι.

Στό μεταξύ αυτό, ο λευκός εκάλπαζε, όσο πού γρήγορα μπορούσε, προς τόν ποτάμι. Μά κι' οί Ένδοι ελχαν ριχτεί έπισώ του άλλαλίζοντας σάν δαίμονες. Διαρκώς δέ κέρδιζαν δρόμο και τόν πλησίαζαν. Τέλος, ένας βρόγγχος σφύριξε σάν άέρα, κοιλουριόστηκε γύρω στο λαιμό τού λευκού, τόν έφριξε δυνατά και τόν κύλησε κάτω απ' τ' αλογό του!...

Περιμένω την απάντησή σας, φώναξε ο άρχηγός τών Ένδων στους τρεις συντρόφους.

Νέοι άλλαλαγμοί και κραυγές θριάμβου άντήχησαν.

Ο Φάβιος έφριξε τις γροθιές του.

— Θα τόν σκοτώσουν! ψιθύρισε.

— Μακάρι, άπάντησε ο Βουαροζέ.

— Γιατί τόν λέτε αυτό, φίλε μου;

— Γιατί ελνε προτιμότερο να σέ σκοτώσουν οί Έρυθρόδερμοι, δταν πέσεις στά νύχια τους, παρά να σέ βασανίσουν. Ά, τούς σκόλους!... Ελνε άφαστοι στο ζήτημα τών βασανιστηρίων...

Στό μεταξύ αυτό, οί Ένδοι ελχαν ριχτεί πάνω στον αιχμάλωτό τους σάν άγρια θηρία. Τού Έβγαλαν τόν βρόγχο απ' τόν λαιμό, τόν περικύλωσαν και τόν κύτταξαν, γεμάτοι λύσσα και μανία.

Κατόπιν άρχισαν να συνεννοούνται, καγγάζοντας άγρια, για τόν μαρτύριο, στο όποιο θα τόν υπέβαλαν.

Ο δυστυχής λευκός τά ελχε χαμένα.

Δέν τούμπε πεί καμιά έλπίδα σωτηρίας.

Ένώ οί Ένδοι συνεννοούντο, ο άρχηγός τους, ένας ψηλός κι' άπαίσιος πολεμιστής, με μαύρα φτερά στά μαλλιά, έφυγε άποτόμας από κοντά τους, πλησίασε στην όχθη τού ποταμού κι' άρχισε να κυττάξη με προσοχή τήν άμμο.

— Ά, τόν άρχείο! μουγγίρισε ο Βουαροζέ. Ά, τόν σκυλί!...

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Φάβιος.

— Κάτι, όχι και τόσο εύχάριστο, παιδί μου. Ο σατανάς αυτός άκατάληψε, καθώς φαίνεται, τά ίχνη μας, έχει μινιστεί πως βρισκόμαστε έδώ.

— Είσαστε βέβαιος γι' αυτό;

— Ξερω καλά τούς Έρυθρόδερους. Βλέπουν τήν πατριμασιά τού ανθρώπου, εκεί πού ένας λευκός δέν βλέπει τίποτε άπολύτως. Ελνε άφάνταστα πονηροί. Καθόλου περίεργο μάλιστα να ελνε πληροφορημένοι πως βρισκόντουσαν έδώ, απ' τήν ώρα πού ήρθαμε. Τίς να μίν παρακολούθησε κανένας κατάσκοπός τους. Και τώρα, ο διάβολος αυτός κυττάζει να δη άν βρισκόμαστε έδώ ή φύγαμε.

— Και τί θα κάμουμε άν δέν άπομακρυνθύν από τήν όχθη;

— Δέν θα πιάσουμε βέβαια κουβέντα μαζί τους. Θά μιλήσουν για μάζ τά τουφεκία μας, άν κάνουν να περάσουν τόν ποτάμι.

Τή στιγμή αυτή ένας άγριος και θηριώδης άλλαλαγμός άκούστηκε από τόν μέρος πού βρισκόντουσαν οί Ένδοι πλησιάζοντας με τόν αιχμάλωτο.

— Ούρλιαζαν τά τσακάλια! μουρμούρισε ο Πέπες.

— Απόδειξέ πως βοήκων κάποιο σατανικό βασανιστήριο για τόν δύστυχο τόν αιχμάλωτό τους, έξήγησε ο Βουαροζέ.

Πράγματι, κάτι τόν τρομερό έπρόκειτο να συμβή.

Ο άρχηγός τών Ένδων Έξανήρισε κοντά στους πολεμιστές του, άφού έφριξε ένα άγριο βλέμμα προς τόν νησάκι.

— Τι πρόκειται να κάμουν; ρώτησε πρσίον ο Φάβιος.

— Τώρα θα δούμε, άπάντησε ο Πέπες. Πάντως οί διαβόλοι αυτοί έτοιμάζουν κάποια άίμια.

— Μας έτοιμάζουν, πές καλύτερα, ελπε ο Βουαροζέ. Γιατί νομίζω πως πον βασανίζουν τόν αιχμάλωτό τους, θα δέλουν να κανονίσουν τις δουλειές τους μαζί μας.

— Μας μινιστήκαν λοιπόν; ρώτησε μ' έκταση ο Φάβιος.

— Άλλά οί δύο κυνηγοί δέν πρόφτασαν να τού δώσουν άπάντησι.

Ο άρχηγός τών Ένδων ελπε μερικά λόγια στους πολεμιστές του, τούς σύστησε να μίν εγγίσουν τόν αιχμάλωτο πριν τούς διατάξει ο ίδιος, έπειτα πέντε απ' αυτούς στο κεντρικό στρατόπεδο τών Έρυθρόδεμων, όπου έτοιμάζοντα για τήν έπίθεσι έναντιον της κατασκήνωσεως τού δόν Έστεβάν, και κατόπιν ξεναγλήσανε στην όχθη τού ποταμού. Στάθηκε εκεί περιφρανα, έδαλε τις φούγες του δεξιά κι' άριστερά στο στόμα του, για ν' άκουστή ή φωνή του, και φώναξε:

— Τό Μαύρο Πουλί των δαμών κι' οί σύντροφοί του έξερουν πως στο νησί βρισκόνται λευκοί πολεμιστά. Τό Μαύρο Πουλί έξέρει πως οί λευκοί πολεμιστά της Άχρον δέν ελνε έξθροι τών Έρυθρόδεμων. Τους καλεί λοιπόν να φανερωθούν.

— Τι ν' άπαντήσω σ' αυτόν τόν σκύλο; ρώτησε σιγά ο Βουαροζέ τόν Πέπε.

— Τίποτα, άπάντησε ξερά ο Πέπες.

Τό Μαύρο Πουλί περιέμενε λίγο και Έξανάρωνε:

— Ο άέτος μπορεί να κινήται σάν άέρα τα ίχνη του. Τά πού δέν άφνιει γνάφια κολλημένα στά νερά τών ποταμών. Ο λευκός όμως δέν ελνε ούτε άέτος, ούτε πούρι, κι' οί Ένδοι ελδαν πάνω στην άμμο τά ίχνη του και έξερουν πού βρίσκεται!...

(Ακολουθεί)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΥΤΟ που σ'ας κάνει να χαίρεστε, έμένα με κάνει να υποφέρω, είτε η 'Αρτεμις. Πώς θέλετε λοιπόν να συμφωνήσουν ποτέ η ψυχές μας;
— 'Α! κυρία! απάντησε ο λόρδος Βέντγουορθ χλωμαίνοντας, ήθελα μόνο να σ'ας βγάλω απ' τις πλάνες σας και να σ'ας βεβαιώσω, ότι μονάχα αν τρελάθηκαν οι συμπατριώτες σας, θα τολμήσουν να επιτεθούν κατά του Καλαί.
— Υπάρχουν τρέλλες ηρωικές, μιλώδε, είτε περήφανα η 'Αρτεμις και ξέρω τρελλούς που θα έκαναν τα πάντα για τη δόξα ή για... ένα αίσθημα άρσώσεως....
— 'Α! έννοιε τον υποκόμητα ντ' Έξμς! φώναξε ο κυβερνήτης του Καλαί, παρυσυόμενος από ζηλοτυπία, την οποία του στάθηκε αδύνατον να συγκρατήσει.
— Ποιός σας είπε αυτό το όνομα; ρώτησε η 'Αρτεμις κατάληπτη.
— Πρέπει να όμολογήσετε, ύψηλοτάτη, απάντησε ο κυβερνήτης του Καλαί, ότι από τη στιγμή που άρχισε η συζήτησή μας, έχετε αυτό το όνομα στα χείλη σας κι' ότι μαζί με τον Θεό και τον πατέρα σας, επικαλεσθε μέσα στη σκέψη σας και τον υποκόμητα ντ' Έξμς για να σ'ας σώσει...
— Μήπως θέλετε να σ'ας δώσω λόγο των αισθημάτων μου; ρώτησε η 'Αρτεμις ειρωνικά.
— Όχι, δεν θέλω να μου δώσετε λόγο για τίποτε, απάντησε ο λόρδος Βέντγουορθ, μα ξέρω τα πάντα... Ξέρω ακόμα ότι άγνοείτε και σεις ή ίδια, κυρία... Ξέρω ότι ο υποκόμης ντ' Έξμς, ο οποίος συνελήφθη μαζί με σ'ας αιχμάλωτος στο Σαιν-Κεντέν, δόθηκε έδω μαζί σας...
— Είπε δυνατόν! φώναξε η 'Αρτεμις.
— Ναι, μά δεν βρίσκεται πια έδω, κυρία... Πρώ δύο μηνών, ο υποκόμης ντ' Έξμς είχε ελεύθερος...
— Και άγνοούσα ότι ένας φίλος υπέφερε μαζί μου, τόσο κοντά μου! είπε η 'Αρτεμις κατασπαραγμένη.
— Ναι, το άγνοούσατε, μα αυτός δεν το άγνοούσε, κυρία, απάντησε ο λόρδος. Πρέπει μάλιστα να όμολογήσω πως, όταν το έμαθε, έστειλε σε τρομερές απειλές έναντιόν μου... Όχι μόνο με προκάλεσε σε μονομαχία, μά, τρελλός από τον έρωτά του για σ'ας, μου φώναξε κατάμουτρα πως θα κυριεύσει το Καλαί...
— Τώρα λοιπόν έλπίζω περισσότερο από ποτέ!... φώναξε η 'Αρτεμις.
— Μην έλπίζετε και πολύ, κυρία, είπε ο λόρδος Βέντγουορθ, γιατί από τότε που ο υποκόμης ντ' Έξμς έξεστόμισε τις τρομερές απειλές του, δύο μήνες πέρασαν χωρίς να πραγματοποιηθεί καμιά απ' αυτές.
— Περιμένετε!... Περιμένετε, μιλώδε!... Ο υποκόμης ντ' Έξμς κρατάει πάντα το λόγο του...
— Αιφριβάλλω πολύ αν θα τον κρατήσει αυτή τη φορά, είπε ο Βέντγουορθ.
— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε η 'Αρτεμις ντ' Κάστρο.
— Θέλω να πω ότι ίσως είχε υποσχεθεί πως θα πραγματοποιήσει τις απειλές του μέχρι... της 1ης Ιανουαρίου 1558. Σήμερα λοιπόν είναι 31 Δεκεμβρίου και δεν έκανε ακόμα τίποτε.
— 'Ε, και τί μ' αυτό; τόν διέκρινε η 'Αρτεμις. Έχει ακόμα δώδεκα ώρες μπροστά του...
— Ακριβώς, κυρία, είπε ο λόρδος Βέντγουορθ. Μα αν αφήσει, τέτοια ώρα, δεν έχω είδη-

— Μιλώδε! φώναξε ο Ντέμπιν. Οί Γάλλοι!... Οί Γάλλοι!...

σεις του...

Μά δεν πρόφτασε ν' αποτελειώσει τη φράση του. Έκείνη τη στιγμή, ο λόρδος Ντέμπιν όρμησε καταταραγμένος μέσα στο δωμάτιο.
— Μιλώδε!... φώναξε. Μιλώδε!... Οί Γάλλοι!... Οί Γάλλοι!... Βαδίζουν κατά του Καλαί!...

— Τι λέτε!... Έκανε ειρωνικά ο λόρδος Βέντγουορθ, προσπαθώντας να διατηρήσει την αταραξία του. Τι λέτε; Είναι αδύνατον...
— Από πού το συμπεραίνετε αυτό;
— Άλλοιμονο!... Το συμπεραίνω από τα γεγονότα! απάντησε ο λόρδος Ντέμπιν.

— Πιο σιγά, Ντέμπιν! Μιλάτε πιο σιγά! είπε ο κυβερνήτης του Καλαί, πλησιάζοντας τον άξιωματικό του. Περισσότερη ψυχραιμία, σ'ας παρακαλώ... Τι συμβαίνει λοιπόν;
— Τότε ο λόρδος Ντέμπιν τού απάντησε με σιγανή φωνή:
— Οί Γάλλοι επέτεδσαν ξαφνικά έναντιόν του φρουρίου της 'Αγίας 'Αγάθης. Οί άνδρες ήταν άρσώτοιμαστοι ν' άμυνθούν και φέβαναι πολύ ότι αυτή τη στιγμή θα έχουν κυριεύσει...
— Κι' αν παραδεχτούμε ότι το κυριεύσαν, είτε ο κυβερνήτης, ή σκονταί ακόμα μακριά από μας...
— Ναι, είτε ο λόρδος, μά αν το κυριεύσαν τίποτε δεν τους έμπο-
δίσει να προχωρήσουν ως τη γέφυρα του Νεϊγιέ, ή οποία, όπως έρετε, βρίσκεται σε δύο μιλίων απόσταση από το φρούριο του Καλαί...
— Έστειλατε ενισχύσεις στους δικούς σας, Ντέμπιν;
— Μάλιστα, μιλώδε... Και σ'ας παρακαλώ, να με ανησυχέσει, γιατί το έκανα αυτό αντίθετος προς τας διαταγές σας...
— Έκάνατε πολύ καλά, Ντέμπιν...
— Ναι, μά ή ενισχύσεις αυτές θα φτάσουν ίσως πολύ αργά...
— Ποιός ξέρει; έκανε ο λόρδος Βέντγουορθ. 'Ας μην τρομά-
ζουμε... Θα με συνδεθείτε άμέσως ως το Νεϊγιέ... Θα κάνουμε τους κυρίους Γάλλους να πληρώσουν ακριβά την τολμή τους... Και αν κυριεύσαν το φρούριο της 'Αγίας 'Αγάθης, θα τους έκδικηθώμαι, δώχνοντάς τους από και... Ξέρετε ποιός τους διοικεί;...
— Δεν ξέρω... Φαίνεται όμως πως ο άρχηγός τους είναι ο δούκς ντ' Γκιζ ή το διάδοχός του στρατάρχης Ντ' Νεβέρ. Ο άγγελιοφόρος που έφτασε καλπάζοντας για να μου φέρη την ξαφνική είδηση της άρσώσεως των, μου είπε μόνο ότι αναγνώρισε στην προκήρυξη τους, τον παλαιό αλχημικό... τον υποκόμητα ντ' Έξμς.

— Κατάρα! φώναξε ο λόρδος Βέντγουορθ, σφίγγοντας τις γρα-
νίδες του. 'Ελάτε, Ντέμπιν! Πάμε γρήγορα!... 'Ας τρέξουμε!...
— 'Η 'Αρτεμις τα είχε ακούσει σχεδόν όλα, μολοντί ο κυβερνήτης και ο άξιωματικός του μιλούσαν με χαμηλή φωνή.
— Γι' αυτό, όταν ο λόρδος την αποχαρτίστηκε, λέγοντάς της:
— Θα μου επιτρέψετε, κυρία... Πρέπει να σ'ας αφήσω... Κά-
ποι σπουδαία υπόθεση...
— Εκείνη τόν διέκρινε και τού είπε με κάποια γυναικεία κακία:
— Πηγαίνετε, μιλώδε!... Προσπαθήστε ν' αναλάβετε τις πολύτιμες θέσεις που χάσατε... Μα μάθετε ότι πρόκει να λογα-
ρίσετε στο λόγο ενός Γάλλου ετα-
πρίδου. Δεν είμαστε ακόμα στην 1η Ιανουαρίου, μιλώδε...
— Ο λόρδος Βέντγουορθ, αι-
νόμενος, βγήκε έξω, χωρίς ν' απαντήσει...

XIII

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΥ

— Ο λόρδος Ντέμπιν είχε πη-
τήν καθαρή αλήθεια στον κυ-
βερνήτη του. Ίδού τι είχε συμ-
βεί.

— Η γαλλικές στρατιές του Νεβέρ και του Γκιζ, ή οποί-
ες είχαν ένοθεϊ τη νύχτα, είχαν παρουσιαστεί άφρακτα μπρο-
στά στο φρούριο της 'Αγίας 'Αγά-
θης, το οποίο και κυριεύσαν έ-
πειτ' από μία δραμική επίθεση.
— Όταν ο λόρδος Βέντγουορθ έφθασε μαζί με το Ντέμπιν στο Νεϊγιέ, είδε τους 'Αγγλους στη γέφυρα να φεύγουν τρέχοντας και να ζητούν καταφύγιο στο δεύτερο αυτό φρούριο του Κα-
λαί.

— Μά όταν ή στιγμή της από-
της καταλήξεως πέρασε, ο λό-

δος με τη φρουρά του αντίταξε ν' αν-
ένας άξιωματικός άνδρειος κα-
— Πρέπει αυτοί οι Γάλλοι να είναι έντελως τρελλοί! είπε στο Ντέμπιν με πεποίθηση, ενώ δημόθυνη την άμυνα. Μά θα τους κά-
νοιμε να πληρώσουν ακριβά την τρέλλα... Όταν, πρὸ δύο αιώ-
νων, οί 'Αγγλοι κατέλαβαν το Καλαί, το κυριεύσαν αφού οί Γάλλοι
τους άντιστάθηκαν ένα διάστημα χρόνου. Τώρα λοιπόν που το έχουμε
έμεις, θάντισταθί τωμάχιστον δέκα χρόνια. Μά, έννοια σου, Ντέ-
μπιν, δεν θα χρειαστούν τότες μεγάλες προσπάθειες. Πριν περάσει
έδομάδα, θα ήπτε τους έχθρούς μας να άπισθοχωρούν έπαισχηστα.
— Έκέρδισαν ως τώρα μονάχα ότι μπορούσαν να κερδίσουν με μία
ξαφνική και έντελως άπροσδόκητη επίθεση... Μά τώρα πια έχουμε
το νομ' μας... 'Ας ήσυχάσει ο Γκιζ και δεν τ'α βγάξει εύκολα πέρα
μαζί μου...
— Θα ζητήσετε ενισχύσεις από την 'Αγγλία; ρώτησε ο λόρδος Ντέμπιν.

— Για πού λόγο; απάντησε άμέσως ο κυβερνήτης. 'Αν οί
τρελλοί Γάλλοι έμμένουν στην επίθεσή τους, πριν περάσουν τρεις
μέρες τα άγγλικά και τα ισπανικά στρατεύματα που βρίσκονται στη
Γαλλία, θα φθύν μονα τους να μάς ενισχύσουν. Μά ως τότε άς
μη δίνουμε μεγάλη σημασία στους έχθρούς μας... Οί χίλιοι μας
στρατιώται και τα τέλχη του Καλαί φτάνουν για να τους άναγκά-
σουν... Δεν θα πάω πια από τη γέφυρα του Νεϊγιέ.
— Το βέβαιο είναι ότι την επομένη, 1 Ιανουαρίου 1558, οί Γάλλοι
βοισκόντισαν πάνω στη γέφυρα του Νεϊγιέ και τα κανόνια τους
βομβάρδιζαν το όμιώνιο φρούριο.
— Έπειτα δέ από τρεις ήμέρες, στις 4
Ιανουαρίου, παρ' όλες τις προβλέψεις
του λόρδου Βέντγουορθ, είχαν προχωρή-
σει ακόμα περισσότερο.
— Είχαν περάσει όχι μόνο τη γέφυρα, μά
και το φρούριο του Νεϊγιέ, του οποίου έ-
γιναν κύριοι μαζί με όλα τα όπλα και
τα πολυμοφάδια του. 'Από αυτή την όχη-
ρή θέσι μπορούσαν ν' άποκλείουν το πέ-
ρσισμα σε κάθε βοήθεια των 'Αγγλων
και των 'Ισπανών που θαζήντουσαν δια
Ήραζε.

— Μά αυτό είναι αφάνταστο! είχε φω-
νάζει ο περήφανος κυβερνήτης του Κα-
λαί, όταν είδε τα στρατεύματά του να
φεύγουν άτακτα προς την πόλη, παρ' ό-
λες τις θαρραλίες του προσπάθειες να
τα συγκρατήσει στις θέσεις του.
— Και το κορψόμα του έξευτελισμού
του, ήταν ότι αναγκάστηκε κι' ο ίδιος να
τ' ακολουθήσει.
— Εύχρηστος, τού είπε ο λόρδος Ντέ-
μπιν, όταν βρέθηκαν άσφαλισμένοι, εύ-
χως το Καλαί κι' ο Παλιός Πύργος, έ-
στοι και με τις λίγες δυνάμεις που μάς
άπομένουν ακόμα, μπροστ' ν' άντισταθύν
δύο-τρεις μέρες... Το φρούριο του Ρί-
σμαν και ο δρόμος της θάλασσας εν'
έντελως ελεύθερα και ή 'Αγγλία δεν βό-
σκειται μακριά... Στείλτε άμέσως έναν
άγγελιοφόρο στο Ντ'όβερ, ζητώντας εν-
ισχύσεις... Άφριο το πολύ, ή ενισχύσεις
αυτές θα φτάσουν και το Καλαί θα σωθή
δυστυχώς...
— Παρ' όλη την ίσπερφάνειά του, ο λόρ-
δος Βέντγουορθ αναγκάστηκε να συμμο-
φωθεί με τη σωστή αυτή υπόδειξη του ά-
ξιωματικού του. Ένα πλοίο έφυγε άμέσως
πηγαίνοντας στο Ντ'όβερ
για να ζητήσει ενισχύσεις...
— Συγχρόνως οί 'Αγγλοι συγκέντρωσαν όλες
τις προσπάθειες για να ύπερασπίσουν τον Παλιό Πύργο, που ήταν το μόνο μέρος,
από το οποίο θα μπορούσαν να μπειν οί Γάλλοι μέσα στην πόλη.
— Άλλ' άς αφήσουμε τώρα τους 'Αγγλους και άς γυρίσουμε
στο Γαβριήλ, στο Μαρτέν Γκέρ και στο μικρό στρατεύμα των έθελον-
τών του.

— Το θέαμα που παρουσίαζε ο μικρός αυτός όμιλος το βράδυ της
4ης Ιανουαρίου, κατασπαραγμένος όπως ήταν έξω απ' τα τέλχη του
Καλαί, παρουσίαζε μεγάλη γραμμοκρίση.
— Ο Γαβριήλ με το κεφάλι σκαρτά, καθισμένος στο μοναδικό κά-
θισμα της σκηνής του, φαινόταν διθυομένος σε θαυμάσιες σκέψεις.
Στά πόδια του, ο Μαρτέν Γκέρ καθόριζε το όπλο του. Έγινε καθέ
τόσο τα μάτια του προς τον κύριο του, μά δεν τού μιλούσε σεβόμε-
νος την άπορρόφησή του...
— Όχι μακριά απ' αυτούς, σ' ένα κρεβάτι καμωμένο από μανδύες,
κοίτονταν και στέναζε ένας απ' τους μισθοφόρους του, ο Μαιεμόρ, ή
ο οποίος είχε πληγωθεί στην έφοδο της ήμέρας. Στην άλλη άκρη της
σκηνής, ένας άλλος μισθοφόρος, ή Λαυτάνς, πού διακρινόταν για
την εισθεΐά του, προσεγγιζόταν παρακαλώντας το Θεό να τόν σω-
ώσει, γιατί είχε σκοτώσει στη μάχη τρεις έχθρούς. Οί υπόλοιποι μι-

σθοφόροι κοιμόντουσαν άραδιασμένοι καταγής.

— Έξαρνα, ή Γαβριήλ σήκωσε το κεφάλι του και ρώτησε τόν Ιππο-
κόμο του:

— Μαρτέν Γκέρ, τι ώρα μπορεί να είναι τώρα;

— Έξοχώτατε, δεν ξέρω και καλά, απάντησε ή Μαρτέν, γιατί
τά σύννεφα έχουν σκεπάσει τ' άστρα. Μά δεν θα είναι παραπάνω από
έξη, γιατί δεν πέρασε ούτε ώρα από τότε που απλώθηκε το σκο-
τάδι...
— Πώς δεν ήθελε λοιπόν ακόμα ή χειρουργός, ή οποίος σού ύπο-
σχέθηκε πως θα ρθή στις έξη για να δ'η το Μαιεμόρ;...
— Μου είπε στις έξη ακριβώς... απάντησε ή Μαρτέν. Μά να,
κάποιος μπαίνει στη σκηνή.

— Μόλις ή Γαβριήλ έβριζε μά ματιά στο νεοφερμένο, άμέσως τόν
αναγνώρισε. Δεν τόν είχε δει όστόσο παρ' μόνο μά φορά στη
ζωή του.

— Ο μάιτρο 'Αμβρόσιος Παρέ! φώναξε και σηκώθηκε απ' τη
θέσι του.

— Ο κύριος υποκόμης ντ' Έξμς! απάντησε ή χειρουργός, κά-
νοντας μία θαυμά ήπόκλιση.

— Ω! μάιτρο!... Έκανε ή Γαβριήλ. Δεν ήξερα ότι βρίσκόσαστε
στο στρατόπεδο τόσο κοντά μας...
— Προσπαθώ να βρίσκωμαι πάντα στο μέρος όπου μπορώ να
φανώ πιο χρήσιμος, είπε ή χειρουργός με άπλότητα.

— Ω! το ξέρω αυτό!... Και μ' εύχαριστείτε διότι, γιατί είμαι
αναγκασμένος να καταφύγω στην έπιστήμη σας...
— Όχι για τόν έαυτό σας, έλ-
πω!... είτε ή 'Αμβρόσιος Παρέ. Περι-
τίνος πρόκειται;...
— Για κάποιον απ' τους άνδρες, ή
ο οποίος ενώ κατεδίωκε με λύσσα το
πρώι τους 'Αγγλους, τραυματίστηκε
από μία λόγχη στὸν ώμο...
— Στὸν ώμο;... Τότε δεν θα είναι
σοβαρό, εντός αν έσπασε μέσα στην
πληγή ή αλχημική της λόγχη.

— Αυτό πράγματι συμβαίνει, απάν-
τησε ή Γαβριήλ και δόδησε τόν Πα-
ρέ, το μεγαλύτερο χειρουργό της 'Α-
νγκυέννης, κοντά στον πληγωμένο
Μαιεμόρ, γύρω απ' τόν οποίο είχαν
συγκεντρωθεί και όλοι οί άλλοι μισθο-
φόροι.

— Ο Παρέ παραμέρισε τους επεί-
σους που τώλγαν τόν ώμο του Μαι-
μόρ κι' εξέτασε προσεχτικά την πληγή.
Κοίτησε το κεφάλι του με δυσπα-
ρεσκία, μά όστόσο είχε δυνατό:

— Δεν είναι τίποτε...
— 'Ε; μουρμούρισε ή Μαιεμόρ, ή
φου δεν είναι τίποτε, θα μπορέσω να
πολεμήσω αύριο...
— Δεν το πιστεύω, απάντησε ή Πα-
ρέ, ή οποίος εξέταζε την πληγή με τ'α
εργαλεία του.

— 'Α! βόγγησε ή πληγωμένη. Με
κάνετε και πονάω! Το ξέρετε;
— Το ξέρω, φίλε μου... Όσορρος!...
— 'Ο! από θάνατος άλλο τίποτε! έ-
πε ή Μαιεμόρ. 'Εξ άλλου ή πόνος ως
τώρα είναι ανεκτός... Φοβάμαι όμως
ότι θα είναι μεγάλος όταν θα μου βγά-
λετε την σπασμένη άκρη της λόγχης...
— Όχι, γιατί ίδου ή άκρη της λό-
γχης... Την έβγαλα μόλις! απάντησε ή Παρέ θοισιθενικά, ή
ψάχνοντας και δείχνοντας στο Μαιεμόρ το αίμα της λόγχης που
είχε βγάλει.

— Σας είναι θαυμάσια υποχρεωμένος, είπε μ' ευγένεια ή Μα-
ιεμόρ.

— Ψάχνω θαυμασμού και καταπλήξεως ακούστηκαν τότες.
— Πώς; είπε ή Γαβριήλ. Τελειώσατε καλώς, μάιτρο;... Μα
αυτό είναι θαύμα!...
— Πραγματικό θαύμα, μά το Θεό! άκούστηκε πια απ' τους
στρατιώτες ή φωνή ενός νεοφερμένου, του οποίου κανείς δεν είχε
π' ορρώσει την είσοδο μέσα στη σκηνή.

— Μά πώς τόν είδαν όλοι παραμέριζαν με σεβασμό.
— Ο κύριος δούκς ντ' Γκιζ! είπε ή 'Αμβρόσιος Παρέ, αναγνο-
ρίζοντας τόν άριστοτάτην.

— Ναι, μάιτρο, απάντησε ή δούξ, ή κύριος ντ' Γκιζ, ή οποίος με-
νει κατάληπτος από τη μεγάλη σας τέχνη... Μά τόν 'Αγιο Φαν-
νίσκο, τόν προστάτη μου, είδα πρὸ όλίγου στο χειρουργείο μερικών
γαϊδαριών- γαϊδαριών, που σ'ας βόγγησαν, έκαναν περισσότερα κακό
στος στρατιώτες μας με τ'α εργαλεία τους, από τους 'Αγγλους με
τα όπλα τους. Έσείς όμως βγάλατε την αλχημική της λόγχης πιο εύ-
κολα από μία άσχημη τοίχα... Και δεν σας ήξερα ως τώρα!...
(Ακολουθεί)

— Ο 'Αμβρόσιος Παρέ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΠΩΣ ΠΡΩΤΟΔΙΑΒΑΣΑ ΤΗΝ "ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ,"

Ο μυθιστόρημα «Ο Κυνηγός» ή «Η Κοιλιά του Χρυσού» του Γαλλικού μυθιστοριογράφου Γαβριέλ Γκερό, που το δημοσιεύει το «Μπουκέτο», μου ξαναφέρει εμπρός μου ολόκληρο τον κόσμο της παιδικής ζωής μου και μου θυμίζει πόσο παλιό και ποσο πρωτόδικαστο το μυθιστόρημα αυτό, κι ακόμη άλλα κατέκαστα, που τα δημιουργούσε μέσα στο πέρασμα του καιρού ή άγανη μου στον «Κυνηγό». Όλα αυτά τα κατέκαστα θα τα ιστορήσω τώρα εδώ δίχως ν' αλλάξω τίποτε από την αλήθεια τους. Ίσως να μην άξιζαν τον κόπο να δημοσιευτούν. Μά σε τούτο φταίει η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου», που όταν τα έκουσε να τα λέω σε κάποια συνομιλία μας έπαινε στο μυθιστόρημα αυτό, μου ζήτησε να τα γράψω.

Τό έχω γράψει κι άλλοι, ότι από μικρός είχα τη μαγία να διαβάσω όσο μπορούσα περισσότερο και βιβλία λογιής-λογής. Παιδιάτικο διάβασμα, χωρίς καμιά σειρά και τάξη, που ικανοποιούσε όμως κάποιο αληθινό πάθος μου. Στο σπίτι μου μ' έλεγαν βιβλιοφά- γο. Κ' έτσι διάβαζα, ότι μου έπεφτε στα χέρια, βιβλία ιστορικά, μυθιστορήματα, φιλολογικά, ποιήματα, περιοδικά. Άλλα τα καταλάβαινα κι άλλα βέβαια δεν τα έννοωσα τί λένε. Μαζύ με τους «Α- θλους του Ροκαμβόλ» άβασφα ή με κάποιο ροδούσιο μυθιστόρημα, που είχε τίτλο «Η εν πάγο οικία», στην ελληνική μετάφρασί του, διάβαζα την «Περιοδεία της Γης» του Άραγκό, το «Πόθεν ή κοινή λέξις τραγουδά» του Σ. Ζαυτέλιου. Και μαζύ με την «Μαλβίνα» της κυρίας Κοττέν ή την «Κορίνα» της Στάελ ή την «Ηρωίδα της Έλ- ληνικής Έπανάστασης» του Στ. Ξένου, διάβαζα την «Κυρά Φρο- σήνη» του Α. Βαλαωρίτη, τα φυλλάδια του Ροϊδη και του Α. Βλά- χου, έπάνω στη σύγχρονη τους για τη νεοελληνική ποίηση κτλ. Δια- βάσιμα, όπως είπα, χωρίς σειρά και τάξη, μά που δέ με ζήμωσαν καθόλου.

Ήμωνα δεκατριών χρονών όταν πήγαινα στη β' τάξη του Γυμνασίου (1887) στην Πάτρα. Μαζύ με τα βιβλία του σχολείου, διά- βαζα και άλλα πιο πολύ μυθιστορήματα. Είπαμε μια παρέα από τέσσερα παιδιά, που φρονιζαμε πάντα να ξεδιαλύνουμε και μ' ένα καινούργιο μυθιστόρημα για να το διαβάσουμε κι οι τέσσερες. Μια μέρα, ενώ πήγαινα σχολείο, στο Α' Γυμνάσιο, μπήκα σ' ένα βι- βλιοπωλείο, του Ντούκουρη, που πουλούσε και «γραφική ύλη», για ν' αγοράσω ένα μολύβι. Έπειδή ήταν άκρη νωρίς για το σχολείο, άρχισα και κούταξα τα βιβλία που είχε στη σειρά στα ράφια τους. Άμέσως από την άκρη το μάτι μου έπεσε στον τίτλο ενός βιβλίου, που πρώτη μου φορά τον έ- λεγα: «Ο Κυνηγός» ή «Η Κοιλιά του Χρυσού». Σαν να μου το έλεγε κάτι από μέσα μου, πως θα μου άρεσε το βιβλίο αυτό, το έβγαλα από τη θέση του κι άρχισα να το φυλλομετρώ. Έβλεπα κάποια παράξενα όνόματα: Βου- αροζές, Πέτες, Ο Ύληνός, Μαύρον Πτηνόν, Φλογερά Άκτις, Άετός των Χιονωδών Όρεών κ' άλλα, λειτούς κ' ερυθροδέρμους Ίνδους. Κάποιο άγνωστο για μένα. Μυρζόμουνα, πως κάτι καινούργιο υπάρχε στο μυθιστό- ρημα αυτό, κάτι που ξεχώριζε πολύ από ό,τι είχα διαβά- σει ως τότε. Το φυλλομέτρημα άρχισε να γίνεται διάβα- σμα. Έκει όρθός, διάβαζα γρήγορα-γρήγορα 4-5 σε- λίδες στη μέση. Ένθουσιασμός. Ρωτάω το βιβλιοπώλη, τον καίμενο τον Ντούκουρη:

— Πόσο το δίνεις αυτό;

— Ο Ντούκουρης έπιρε στο χέρι του τους πέντε μικρούς τόμους (έπειδή το βιβλίο ήταν τυπωμένο σε τομίδια), το κούταξε και μου λέει:

— Αυτό έχει έξη φράγκα. Είπε σπάνιο βιβλίο. Μά εσύ δώσε ένα πεντόφραγκο και πά' το.

Ένα πεντόφραγκο! Παιδί τότε όφρανό κ' όχι πλού- σιο, δεν είχα βάλε στην τσέπη μου περισσότερο από ένα ασήμενο όφραγκο. Ένα πεντόφραγκο! (Δηλαδή σάν να ελποίμε σήμερα διακόσιες δραχμές). Και που να το δω! Κάτι σάν λίπη γέμισι την ψυχρή μου, έπειδή έ- λεγα, πως θα ήταν άδύνατο ν' αγοράσω το μυθιστόρημα εκείνο, που, χωρίς να το έχω διαβάσει, καταλάβαινα, ότι θα με γοήτευε.

(Άπό τά παιδικοφιλολογικά «Άπερμημενείματά» μου)

Όταν βρέθηκα με την παρέα μου, τους είπα την άνακάλυψή μου. Κανένας όμως κ' από αυτούς δεν ήξερε το μυθιστόρημα «Ο Κυ- νηγός» ή «Η Κοιλιά του Χρυσού». Μά και κανένας δεν μπορούσε να διαβάσει ένα πεντόφραγκο για να το αγοράσει.

Θά είχε περάσει κανένας μήνας, όταν κάποια μέρα κονθέντα μ' ένα συμμαθητή μου για μυθιστορήματα. Αυτός δεν τα παραδί- βαζε, μά ήξερε μερικά. Τότε του είπα άν έξεη και την «Κοιλιά του Χρυσού».

— Δεν την έχω διαβάσει, μά την έχει ο θεός μου, που μένω στο σπίτι του.

— Την έχει! Δέ μου την δίνεις κ' έμένα να την διαβάσω;

— Και που κοτάω να του περάσω τα βιβλία του.

— Ζήτησέ του την! Παρακάλεσέ τον να μου την δώση.

— Δέ δίνε αυτός βιβλία. Μην έλπιμένες.

— Κρίμα! Ψυθύρια.

Ο συμμαθητής μου κατάλαβε από το ύφος μου πόσο λυπηθήκα με την άρνησί του. Ήτανε καλόκαρδο παιδί και ήθελε να μ' εύχαρι- στήσει. Σε λίγο μου λέει:

— Ξέρεις; Ο θεός μου κάθε Σάββατο πρωί φεύγει και πηγαίνει σ' ένα χωριό, όπου έχει χτήματα. Και ξαναγυρίζει τη Δευτέρα το μεσημέρι. Μπορείς, άμα σου φέρω την «Κοιλιά του Χρυσού» το Σάββατο το πρωί να την διαβάσης ίσαμε τη Δευτέρα το πρωί, να νά την ξαναβάλω στη θέση της, προτού γυρίσει ο θεός μου;

— Μπορώ, λέει! Την Κυριακή το βράδυ να σου την δώσω πίσω. Έμειναμε σύμφωνοι. Περίμενα άνυπόμονα το Σάββατο. Ο συμ- μαθητής μου κράτησε το λόγο του. Μου έφερε στο σχολείο την «Κοιλιά».

— Νά τη! μου λέει. Μά κούταξε να την φέρης τη Δευτέρα το πρωί για να μην την ιδή ο θεός μου, πως λείπει από τη θέση της και μου τις βρέξει!

— Έννοια σου! Θά την φέρω.

Άμα σχολάσαμε το μεσημέρι, τράβηξα όλόισα για το σπίτι μου. Έφραγα γρήγορα-γρήγορα κ' άμέσως σίχτηκα στο διάβασμα της «Κοιλιάς». Ήρθε ή νύχτα κ' εγώ διάβαζα. Δέ σπρινόμωνα μήτε για να φάω. Ίσως και να μην κοιμόμωνα, άν δεν έχοταν ή κα- μένη ή μπέτρα μου να μου κλείση το βιβλίο και να με άναγκάση να κοιμηθώ ύστερ' από τις δυο τα μεσάνυχτα. Την Κυριακή έστησα πρωί-πρωί κ' άμέσως άρχισα να διαβάω το μυθιστόρημα, που όσο προχωρούσε στη διήγησι τόσο και μ' άρεσε. Δέ σήκωσα καθόλου κε- φάλι όλη την ήμέρα σκαμμένως πάνω στο βιβλίο δέ διάβαζα, έ- τρωγα, μπορώ να ειπώ, τις σελίδες του, που δεν ήταν καθόλου λί- γες. Άπάνω από όχτακόσιες. Το βράδυ το είχα άποδιαβάσει. Κ' ύστερα έπιασα να μελετήσω τα μαθήματά μου της Δευτέρας.

Τη Δευτέρα το πρωί έπληξα στο σχολείο κρατώντας μαζύ με τα βιβλία μου και την «Κοιλιά». Την έδωκα στον ύποχρεωτικό συμ- μαθητή μου μαζύ με τις άμείλικτες εύχαριστίες μου.

— Την διάβασες; με ρώτησε.

— Και βέβαια την διάβασα.

— Όλη;

— Όλη!

— Μαρε τί είσ' εσύ! Έγώ δέ θα διάβαζα μήτε πε- νήντα φύλλα.

Διηγήθηκα στην παρέα μου, που με είχε χάσει την Κυριακή, πως διάβασα την «Κοιλιά» και πόσο έ- μορφη μου φάνηκε.

— Πρέπει να τη δρούμε κ' έμεις να την διαβάσω- με, είπε κάποιος.

— Άμα μās περισσέψουμε λεπτά, να την αγορά- σουμε...

Περνούσε ο καιρός και την «Κοιλιά» δεν την έ- χνοῦσα. Ήθελα να την ξαναδιάβαζα. Πίστευα, ότι έ- πειδή την είχα διαβάσει γρήγορα-γρήγορα, δεν την είχα εύχαριστήσει όσο άξιζε. Κ' από την άλλη μεριά μου γεννήθηκε ή έπιθυμία να την άποχτήσω και να την έχω δική μου. Νά την βλέπω άνάμεσα σ' άλλα βι- βλία μου, που έβαναν τη μικρή βιβλιοθήκη μου. Είχα αυτή την άδυναμία για μερικά βιβλία. Δέ με άρεσους να τα διαβάω, άλλα τα ήθελα να τα έχω και δικά μου. Πού όμως να βρεθώ το πεντόφραγκο για ν' αγο- ράσω την «Κοιλιά»;

Είχαν περάσει άρκετοι μήνες από τότε που διάβα- το μυθιστόρημα αυτό. Ένα άπόγευμα, ενώ γούριζα από το Γυμνάσιο, περπατώντας στη μέση του δρόμου κ' είχα φτάσει έξω από την εκκλησία της Επαγγελιστρίας, βλέπω εμπρός μου... Ένα πεντόφραγκο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

ΠΑΙ... Γιατί δεν φοράς το κο- λλιέ σου; ρώτησε ο Ρενέ τη γυναί- κα του.

Η Όλγα, που έμπαινε κείνη ά- κριβώς τη στιγμή, φορώντας μά άσπρη τουαλέτα χορού, στο σολό- νι, όπου την περιέμενε ο άντρας της, στάθηκε άπότομα-κι' έγινε κατα- κίτρινη.

— Το κολλιέ μου; Ψυθύρισε με ζβυσμένη φωνή, φέρνοντας άσυναί- σθητα το χέρι της στο λαιμό της. Προτιμώ να μη το φορέσω σή- μερα...

— Δεν καταλαβαίνω το λόγο.

Πηγαίνουμε σε χορό. Φόρεσε την καλύτερη βραδυνή τουαλέτα σου. Τό έξερο έξ' άλλου ότι είσαι φιλόδοξη, ότι θέλεις να σε κυττάζουν με θαυμασμό... Γιατί, λοιπόν, δεν βάσεις και το κολλιέ σου, που σου πάει τόσο όμορφα;...

— Μά... μου φαίνεται ότι καλύτερα είναι να μη φορέσω κανένα στο- λίδι άσήμε...

Και προσέθεσε, προσπαθώντας να χαμογελάση:

— Δεν πηγαίνουμε. Ρενέ; Πέρασε ή ώρα!...

— Σε παρακαλώ, έπέμενε ο άντρας της, κάνε μου τη χάρη να φο- ρήσς το κολλιέ σου... Πρώτη φορά ξαναβγαίνουμε μαζύ, ύστερ' από δυο βδομάδες που έλειπα σε ταξίδι, και θέλω να είσαι λαμπροστοι- σμένη...

Ξαφνικά όμως ή Όλγα έπεσε σε μία καρέλα, σκέπασε το πρόσωπο με τα δυο χέρια της και άρχισε να κλάει.

— Μήπως έχασες το κολλιέ; την ρώτησε τότε ο άντρας της.

— Ναι, ναι, το έχασα στην Κωνή Άκτι, όπου μ' έστειλες να περάσω σε μία παρανόν τις δυο βδομάδες που θά έλειπες σε ταξίδι! του άποκρι- θηκε ή Όλγα.

— Και γιατί δεν μου το είπες αυτό;

— Νούτσα πως θα το ξανάδίστακα και δεν ήθελα να σε δώλω σε άνη- συχία...

— Μά πως το έχασες;

— Ένα βράδυ στο καζίνο...

— Και δεν έκανες κανένα διάδημα για να βρεθώ; Ά! παιδί μου! δεν φρόντισες διόλου λογικά! Θά τηλε- γραφίσω αύριο στη διευθύνσι του Καζίνο, θά κάνω παράτονα και θά άπατήσω να βρουν με κάθε τρόπο το κολλιέ, για να μη δημιουργήσω σκάν- δαλο!...

Άλλ' ή Όλγα φαινόταν σάν να μη άκουσε τίποτα. Για μία στιγμή σκέφτηκε να πη δην την αλήθεια του άντρός της; ή τροπή του και ο φόβος την έπιστάθηκε να μιλήσει.

Ξαναθυμήθηκε τότε όλες τις περιπέτειες της αλησμόνητης εκείνης βραδιάς.

Ξαναβρέθηκε στη μεγάλη αίθουσα του καζίνο, άνάμεσα στους με- ταμπεσμένους. Από το τραπέζι της, πρόσξε ότι κοντά της καθόταν ένας άνδρας που την κούταζε με μεγάλη περιέργεια. Φορούσε ένα μαύ- ρο ντόμινο και μεταξωτή προσώπιδα. Η έπιμονή του να έχει καρφο- μένα έπάνω της τα βλέμματά του, έκανε την Όλγα να καταληφθώ από γλυκιά συγκίνηση.

Η δοχίστρια, ή μυρωδιά της θάλασσας, ή γλυκιά γοητεία της νύ- χτας, ή μοναξιά στην όποια βρισκόταν ή νεαρή γυναίκα από τον καιρό που έλειπε ο άντρας της σε ταξίδι, όλ' αυτά την έξωξαν σε μία ήδο- νική μέθη...

Σε λίγο σπρώχθηκε και πήγε και στάθηκε στον μεγάλο έξώστη που βρισκότανε πάνω από τη θάλασσα. Ο προσωπικόφωρος την ακολουθού- σε ως εκεί, την έπλησίασε και της μίλησε χωρίς περιστροφές. Κ' ή Όλγα δεν μπόρεσε να άντισταθί στη μαγευτική δύναμη του μυστη- ρώδους αυτού ανθρώπου... Η φωνή του, ή προφορά του, ή κινήσεις του την ύπείαξαν σε σημείο που να μη μπορούσε να του άρνηθώ ένα χορό...

Ο άγνωστος έχόρρευε περίφημα. Η φωνή του ήταν γλυκιά και πα- θητική. Η Όλγα είχε μεθύσει στην αγάλη του. Και όταν εκείνος την παρεκάλεσε να του έπιτρέψη να την συνοδεύση ως το σπίτι της, έκείνη, χωρίς κανένα καταρατικό...

...Ο δρόμος της πανανών όπου έμενε ή Όλγα ήταν έρημος εκείνη την ώρα. Ο άγνωστος ξεθαρεύτηκε από το σκοτάδι και σε μία στιγμή

φύλησε άπότομα την Όλγα στο στόμα. Η Όλγα τραβήχτηκε με δύ- ναμι από την αγάλη του και μπήκε στο σπίτι της. Καταλάβαινε πως άν έμενε μαζύ του λίγα ακόμη λεπτά της ώρας, θά ήταν ικανή να διαπράξη καμιά τρέλλα...

Γιατί ή Όλγα άγαπούσε τον άντρα της! Είχε ήδη άρξήσει να αϊ- σθάνεται τύψεις συνειδήσεως που άφηνε να τη φιλήση ένας ξένος, ένας άγνωστος που δεν είχε καν τη λεπτότητα να βγάλη την προσώπιδα του...

Όταν βρέθηκε μόνη της στο δωμάτιό της, ή Όλγα έπεσε σ' ένα καναπέ και έξέπασε σε νευρικά αναφυλλητά... Η άπελπισία της για την άδυναμία που έδειξε, κορυφώθηκε όταν έξακριβωσε έξασφα ότι της έλειπε το μαργαριταρένιο κολλιέ της... Δεν της έμενε καμιά άμφιδο- λία ότι ο άγνωστος με την προσώπιδα, ο μυστηριώδης τύπος με την ά- καταμάχητη γοητεία, ήταν ένας κοινός λαποδύτης, που διάλεγε τα θύ- ματά του μεταξύ των γυναικών του καζίνο.

Η τιμωρία αυτή της φάνηκε άρκετή για να εξιλεωθώ για το άμαρ- τημά της.

Έννοείται ότι δεν μπορούσε ν' άναφερθώ στην άστυνομία για την κλοπή. Ύληρχε κίνδυνος να γνωσθή ότι ήταν και τί έκανε έκείνο το βράδυ... Και ή Όλγα γούσε άμέσως στο Παρίσι, με το θάνατο στην ψυχή...

Η νεαρή γυναίκα πέρασε ώρες άπερίγραπτης άγωνίας, περιμένοντας την έπιστροφή του Ρενέ. Ήταν σχεδόν άρρωστη. Κ' όταν έκείνος έπι- ναγύρισε κοντά της, την κατείχε διαρκώς ο φόβος μήπως άντιληφθεί ότι της έλειπε το κολλιέ... Θά της ζήτησε, βέβαια, έξηγήσεις, δεν θά μπο- ρούσε να τον γελήσει και στο τέλος ο Ρενέ θά μάθαινε τη φοιχτή α- λήθεια!...

Και να που έφτασε τώρα ή στιγμή που ή Όλγα φοβότανε τόσο πολ- λή! Έπρεπε να πη στον άντρα της όλη την αλήθεια... Δεν θά ζήτου- σε τη συγγνώμη του, γιατί ήξερε πως ήταν άσυγχώρητη γι' αυτό που έ- κανε... Θά του έλεγε την αλήθεια— και ύστερα θά έφευγε μακριά του... Αυτό θά της στοίχιζε πολύ, γιατί έ- ξακολουθούσε να λατρεύη τον άντρα της! Μά, τόσο το χειρότερο γι' αυ- τήν! Έτσι, ή τιμωρία της θά ήταν μεγαλύτερη!...

Η άπόφασι αυτή της έδωσε κοι- ράγιο.

Σήκωσε ψηλά το κεφάλι της, κού- ταξε κατάματα τον Ρενέ και του είπε με σταθερή φωνή:

— Δεν σου είπα την αλήθεια, Ρε- νέ...

— Το κολλιέ δεν το έχασα...

— Ο Ρενέ την κούταξε έκκλητικός.

— Τι το έκανες λοιπόν; τη ρώτη- σε. Δεν το έχασες;...

— Όχι!... Θά σου εξομολογηθώ τώρα όλη την αλήθεια... Το μυστικό αυτό βάραινε τόσον καιρό τη συνεί- δησί μου... Πρέπει ν' άλλάγω άπ' αυτό το βόρος... όσο σκληρή κ' άν είναι ή τιμωρία που με περιμένει, όσο κ' άν γυρέπωμαι γι' αυτό που τό- πο... Άκουσε λοιπόν!...

— Μία στιγμή! φώναξε ο Ρενέ μ' αλλεμένη φωνή. Γιατί κλάεις, Όλγα;

— Μας μετανόησα φοιχτά γι' αυτό που έκανα... Μάστις που όμως ο Θεός πως δεν έπαυα Ρενέ, να σ' αγαπώ!...

— Κλείσε, σε παρακαλώ, τα μάτια σου! τη δέχθηκε ο σύζυγός της.

Η Όλγα άπάκουσε.

— Άνοιξέ τα! άκούσε σε λίγο τη φωνή του Ρενέ.

Η Όλγα άνοιξε τα μάτια της κι' έμπεσε μια κραυγή τούτου!

— Ο Ρενέ κρατούσε στα χέρια του το κλεμμένο κολλιέ της.

— Έσύ ήσουν λοιπόν! τράβηξε ή Όλγα.

Ο Ρενέ δεν άπάντησε. Πλησίασε τη γυναίκα του, την αγάλιασε, της πέρασε από το λαιμό το κολλιέ και της είπε με καίτευτική φωνή:

— Ναι, Όλγα, εγώ ήμουν! Δεν έξερο γιατί, με είχε πιαστεί ή μα- κιά να μάθω άν με άγαπάς πραγματικά κ' άν μου είσαι πιστή... Προ- φασίστηκε λοιπόν έκείνο το ταξίδι και σ' έστειλα μόνη σου στην Κω- νή Άκτι... Έκείνη τη βραδιά, όταν σ' έσφιγγα στην άγκαλιά μου, χωρίς να με γνωρίζεις με το ντόμινο που φορούσα, κ' όταν σε είδα να φεύγης άπότομα από τα χέρια μου, παρα τη στιγμήμια άδυναμία σου, κατάλαβα ότι δεν θά είχες ποτέ τη δύναμη να μ' άπατήσης...

Και σου πέρα το κολλιέ για να βεβαιωθείς άν θά μπορούσες να μου της ψέμματα ως το τέλος... Μά ή άπόφασί σου να μου εξομολογήθης όλη την αλήθεια, μ' έπεισε ότι είσαι πιστή κ' άποσιωμένη γυναίκα και ότι έξακολουθώ να μ' αγαπώ... Άς άποσιωήσουμε, Όλγα, την δδυνάμη αυτή περιπέτειας!...

Η Όλγα έκλεισε, έχοντας άνομισμένο το κεφάλι της στον ώμο του σύζυγού της. Μά τα δάκρυά της ήταν δάκρυα χαράς για την ά- νέλπιστη σωτηρία της και για την άνακούφισή από δοκιμασίες... Της φαινόταν πως ένα δυνατό χέρι την τράβηξε απ' την Κόλασι που βρι- σκόταν, στον Παράδεισο της αωνίας έντοχας...

Η νεαρή γυναίκα πέρασε ώρες άπερίγραπτης άγωνίας...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΝΤΟΛΛΥ

μαρκησία του Σαίν-Μωρίς, ή όμως κυρία με τ' άσημένια μαλλιά, κ' ο νεαρός κόμης Ραούλ ντε Φωσινί, μιλούσαν καθισμένοι ο ένας αντίκρυ στον άλλο, όταν ξαφνικά στην είσοδο του μικρού σαλονιού παρουσιάστηκε μια ξανθά νέα, με φωτεινά γαλανά μάτια κ' ένα όμορφο και λυγρό σώμα εμμεντέρων κοριτσιού που αγαπάει τα σπόρ...

— "Ω, Ντόλλυ μου, ήρθες επί τέλους... φώναξε η μαρκησία και σπρώχθηκε για να την υποδεχθεί και να την φιλήσει στο μέτωπο σαν μια μεγάλη φίλη και μια στοργική μητέρα. Έπειτα της παρουσίασε το νεαρό κόμη Ραούλ ντε Φωσινί και προχώρησε για να υποδεχθεί και τους άλλους επισκέπτες της. Τό μεγάλο σαλόνι της, σε λίγο, ήταν γεμάτο από τον καλύτερο κόσμο.

Ο Ραούλ στην αρχή, φέθηκε στη Ντόλλυ με την ψυχρή εκείνη ευγένεια της πρώτης γνωριμίας. Η γοητεία της όμως δεν άργησε να τον κατακτήσει. Η Ντόλλυ με την αφέλεια ενός κοριτσιού που γεννήθηκε κ' μεγάλωσε στην Αμερική, μιλούσε με τόση χαρά για τη ζωή, για τον έαυτό της και για τις αθώες της περιπέτειες, που έκανε τον νεαρό «γλεντζέ» να νοιώσει γι' αυτήν μια παράξενη συμπάθεια...

— "Υστερ' από δεκαπέντε ημέρες, στο ίδιο σαλόνι, η μαρκησία του Σαίν-Μωρίς μιλούσε εμπιστευτικά με τη Ντόλλυ.

— Πές μου, Ντόλλυ, της έλεγε, σου είπε ο Ραούλ ότι σ' αγαπάει;

— "Όχι! Δεν μου το είπε... απάντησε η νέα.

— Κι' αν σου το έλεγε;

— Δεν θα το πίστευα. Γιατί δεν είχε πελά πλούσιος. Κι' ίσως να παίζη μια ασημένια κωμωδία, για να πετύχη κάποιο σκοπό... Την προτιμάς;

— Ντόλλυ, δεν πρέπει να κάνεις αυτές τις σκέψεις... Γιατί αμφιβάλλεις και καταστρέφεις έτσι δυο όμορφα δεινρά...

— Θα ήθελα να μπορούσα να τον πιστέψω! Μά θέλω πρώτα μια απόδειξη της αγάπης του. Μια χειρονομία του... Μια μεγάλη και ευγενικά χειρονομία του, για να μπορέσω να τον πιστέψω... Και τότε, εγώ θα είμαι η πρώτη που...

— Τον αγαπάς;

— Δεν ξέρω!...

Η καμαριέρα παρουσιάστηκε στην είσοδο του σαλονιού κ' άγγειλε έναν επισκέπτη.

— Είπε εκείνος! είπε η μαρκησία.

— "Αν κρυβόμουν κα... τον ρωτούσατε εσείς για τις διαθέσεις του απέναντί μου; ψιθύρισε η Ντόλλυ.

— Ναί! Για να πισθής και μόνη σου διά το κάμω.

Η Ντόλλυ σπρώχθηκε άμέσως και κρύφθηκε πίσω από τα βαριά βελούδινα παραπέτασμα του σαλονιού.

— "Έκανες πολύ καλά που ήρθες, μικρό μου Ραούλ!... έφώναξε με χαρούμενη φωνή η μαρκησία του Σαίν-Μωρίς στον επισκέπτη της. Είχε έρθει κ' η Ντόλλυ έδω και λίγη ώρα...

— "Α!...

— "Αν έρχόσουν ενωρίτερα θα την πρόφτανες.

— Σας βολεύω μόνη, αγαπητή μαρκησία, κ' αυτό με κάνει τόσο ευτυχισμένο!

— Αλήθεια;

— Αλήθεια!

— Σου είχε λοιπόν τόσο αδιάφορη η Ντόλλυ;

— Όχι δά. Είναι τόσο καλή!...

— Την αγαπάς;... Γιατί μου το κρύβεις; Γιατί δεν μου άπαντας;...

— Αφήστε με, κυρία!

— Μυστικά; Σ' έμένα;

— Αφήστε με...

— Μά γιατί, παιδί μου;

— Όχι... Έπειτα μ' αυτό το μητρικό θρος που παίρνετε, μαρκησία, θα με κάνετε να σάς άνοξω την καρδιά μου... Και δεν

Στην είσοδο του μικρού σαλονιού παρουσιάστηκε μια ξανθιά νέα...

— "Είπατε, Ντόλλυ, είπε δικά μου, Μπορώ να τα κάνω δ.π. θέλω;

— "Ναί, είπε η Ντόλλυ.

Τότε ο Ραούλ με μια νευρική κίνηση, κατέβασε το τζάμι της ποτιέρας και καθώς το αυτοκίνητο περνούσε ψηλά, στην άκρη της θάλασσας, άπλωσε το χέρι του και σκόρπισε όλα εκείνα τα χαρτονομίσματα, που ήταν μια δόξαληψη περιουσία, έπάνω στα κύματα.

— Ραούλ, τί κάνεις; φώναξε ξαφνιασμένη η Ντόλλυ.

— Τι κάνω; Τίποτε... Σκορπώ την τύχη μου στον άνεμο!

Η μαρκησία του Σαίν-Μωρίς, σιωπηλή, τον εκύτταζε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Η Ντόλλυ όμως μ' ένα ξαφνικό ξέσπασμα χαράς, τον άγκάλιασε και τον φώναξε:

— Ραούλ, σε λατρεύω!

Έπειτα από ένα μήνα, η μαρκησία του Σαίν-Μωρίς επέστρεψε η ίδια αυτά τα ετερέλλα και παλινκατημένα της παιδιά.

θέλω!...

— Την αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ;

— Είπε πλούσια! Πάρα πολύ μάλιστα... Δεν με πιστεύει και δεν θα με πιστέψει ποτέ!... Ναί! Ποτέ!...

— Πές της ότι την αγαπάς... Και θα σε πιστέψει.

— "Όχι, δε μου το είπε εκείνη πρώτη, αν θέλη... Έγώ δεν θα της το πω ποτέ! Προτιμώ τον θάνατο!...

Κι' ο Ραούλ, με δακρυμένα μάτια, έφίλησε το χέρι της μεγάλης φίλης του κ' έφυγε, χωρίς να προσέξει πάνω σε μια πολυθρόνα την τσάντα της Ντόλλυ με το μεγάλο χρυσό μονόγραμμα της!...

Η Ντόλλυ βγήκε ευτυχισμένη από τον κρυφώνα της.

— Αμφιβάλλεις ακόμη; τη ρώτησε η μαρκησία.

— "Όχι! Μ' αγαπάει!... Κι' εγώ τον αγαπώ! Τώρα πια ξέρω τι πρέπει να κάνω... Θα του το είπω εγώ πρώτη... καί...

Στάθηκε κατάχλωμη, με τα μάτια καρφωμένα στην τσάντα της.

— Την είδε; ξεφώνισε. Την είδε, Θεέ μου!...

Κι' η αμφιβολία άρχισε πάλι να την βασανίζει.

— Μια απόδειξη! Θέλω μια απόδειξη ότι μ' αγαπάει... είπε κατόπιν. Μια μεγάλη χειρονομία... Έτσι μόνο θα μπορούσε να με πείσει... Άλλωθως, δεν θα γίνω ποτέ δική του!...

Ένα βράδυ, ύστερ' από τρεις ημέρες, οι δυο νέοι δριμυνότουσαν πάλι στο σαλόνι της μαρκησίας.

— Έλάτε, ξέρετε πολύ καλά που θα μάς πάτε άπάντε... είπε η Ντόλλυ στο Ραούλ.

— Στο Καζίνο;

— Μά, ναί, λοιπόν!... Δεν θάρητε μαζί μας κ' εσείς, μαρκησία;

— Αφού επιμένετε, ευχαρίστως.

— "Υστερ' από λίγη ώρα βρισκότανον κ' οι τρεις μέσα στις κατάφωτες αίθουσες του Καζίνο.

— Θα παίξουμε, Ραούλ; ρώτησε η Ντόλλυ το νέο.

— Να παίξω; Μά δεν ξέρετε λοιπόν ότι ωραίστηκα να μη δοκιμάσω ποτέ πια την τύχη μου στη ρουλέττα;... απάντησε ο Ραούλ.

— Τότε... παίξτε για μένα! Έλάτε... Θέλω να ποντάρετε για μένα στο δεκατέσσερα...

— Στο δεκατέσσερα;

— Ο αριθμός αυτός, σαν μια μαγική λέξη, ξύπνησε άμέσως το παλιό πάθος του Ραούλ κ' ο ύληγος του παιγνιδιού τον παρέσυρε στη δίη του. Τώρα πια δεν άκούει κανένα κ' ούτε βλέπει κανένα...

Η ρουλέττα, οι αριθμοί, ή μάγκες, χορεύουν μπροστά στα μάτια του, σαν σε όνειρο.

Μά τι ειρωνία!... Έπειδή τα λεπτά δεν είνε δικά του, όπου ποντάρε, κερδίζει!...

Και παίζει σαν τρελλός, με μια άγνοια που του σφίγγει το λαιμό και τον κάνει να ξεχνάη την Ντόλλυ και να μη συλλογίζεται τίποτ' άλλο, παρά μόνο τους αριθμούς της ρουλέττας και τα κέρδη. Πόσες ώρες έπέρασαν έτσι; Πίσω από τα μεγάλα παράθυρα του Καζίνο ή ημέρα τώρα άρχισε να χαράζει.

Ο Ραούλ σπρώχθηκε απ' το πράσινο τραπέζι κατάχλωμος και με τα χέρια γεμάτα μάγκες και χαρτονομίσματα.

— Ορίστε, Ντόλλυ, είνε δικά σας, είπε στη νέα.

— Δικά μου; Μά αφού τα κέρδισες εσύ, Ραούλ! του απάντησε εκείνη.

— Εσείς μου έφερατε τύχη.

— Αλήθεια; Τότε μόνο τα μισά θα δεχόμουν. Είπε μια δόξαληψη περιουσία!

— Τα μισά; Μά αυτό είνε τρέλλα!

— Γιατί; Αφού τα κέρδισες εσύ, Ραούλ!...

— Μά τα λεπτά σας,...

— Δεν έχει σημασία αυτό. Έσ' έπαιξε.

— Έλάτε, παιδί μου. "Ας πηγαίνουμε τώρα, τους είπε μ' ένα χαμόγελο η μαρκησία του Σαίν-Μωρίς. Μας περιμένει το αυτοκίνητο.

Η πρωινή δροσιά έκανε το Ραούλ ν' ανακτήσει πάλι την ψυχραιμία του. Όλο εκείνο το ερωτικό όνειρο της ρουλέττας άρχισε σιγά-σιγά να διαλύεται. Έβλεπε πέρα, στον δρόμο, έπάνω από

ΤΑ ΠΙΟ ΘΡΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΗΓΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΤΙΣ "ΑΔΕΛΦΕΣ"

Ανάμεσα στου δειλινού τ' αστέρια και στους άμετρητους άνθους αϊθέρια λάμπουνε περισσότερα και ή δυο τους, καθισμένες ή μια κοντά στην άλλη με τον ήλιο και ή δυο τους στο κεφάλι, με άχτιδες φωτεινές στο μέτωπό τους.

Χωρίς άλλο, την αγγή, μικρά άγγελάκια με άθάνατα, λευκά χροάκια κινήσαν τις πιο λαμπρές άχτιδες και τις έφεραν στην αγγή ματιά τους και τους στολίσαν τα ξανθά μαλλιά τους με άστραφτερές χρυσές δροσοσταλίδες.

Γι' αυτό τόσον άγγελικά κυττούνε τις πεταλούδες που άπала πετούνε και των άνθων τα μάτια, τα μικρούλια. Και νά: χρυσή νεφρίδα στη μεγάλη της φρόρεσε κορδώνη στο κεφάλι των "Εσπερα και στη μικρή την Πούλια.

ΝΩΤΗΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ

Χαμήλωσε το φως. Μέσ' στο σκοτάδι μπορεί κανείς τον έρωτα να νοιώσει και πιο πολύ ήδονή γεννιά το (χάδι στο στήθος που απ' τον πόθο (έχει φουσκώσει.

Δες με στα μάτια, φωτεινό μα (γυάδι τά σκέπασεν και μόλις θα πυ (κνήσθη το σκότος μέσ' στην κάμαρα, ως (λαμπάδι θέ να μάς φέγγουν ώσπου ξη (μελώση.

Αύγα το γόνα, σκύψε το κεφάλι και γύρε δώ κοντά μου ν' άνα (σάνω το μύρο της πνοής σου κ' άς (πεθάνω.

Γλυκιά ναι ή ζωή, μά πιο με (γάλη χαρά ναι ή το θάνατό σαν (πεθαίνει κανείς μέσ' σ' άγκαλιά του αγαπημένη.

Ν. ΣΦΥΡΟΕΡΑΣ

τη θάλασσα, να ροδίξη ή ημέρα, σαν την άνατολή μιας καινούργιας ζωής. Η Ντόλλυ δίπλα του μπορούσε κ' έμοίραζε τα κέρδη της ρουλέττας.

— Ραούλ, αυτά είνε δικά σου, του είπε σε λίγο και τοίδωσε τα μισά.

— Ντόλλυ, με προσβάλλετε!

— Θέλω να μου κάνεις τη χάρι να τα πάρω. Σε παρακαλώ. "Αν επιμένεις να άρνείσαι, θα το άπαιτήσω!

— Προτιμώ αυτό, της απάντησε ο Ραούλ μ' ένα μικρό χαμόγελο. "Επί τέλους, αφού επιμένετε, δώστε μου αυτά τα λεπτά. Άλλά πείτε μου συγχρόνως: Είπε δικά μου; Μπορώ να τα κάνω δ.π. θέλω;

— "Ναί, είπε η Ντόλλυ.

Τότε ο Ραούλ με μια νευρική κίνηση, κατέβασε το τζάμι της ποτιέρας και καθώς το αυτοκίνητο περνούσε ψηλά, στην άκρη της θάλασσας, άπλωσε το χέρι του και σκόρπισε όλα εκείνα τα χαρτονομίσματα, που ήταν μια δόξαληψη περιουσία, έπάνω στα κύματα.

— Ραούλ, τί κάνεις; φώναξε ξαφνιασμένη η Ντόλλυ.

— Τι κάνω; Τίποτε... Σκορπώ την τύχη μου στον άνεμο!

Η μαρκησία του Σαίν-Μωρίς, σιωπηλή, τον εκύτταζε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Η Ντόλλυ όμως μ' ένα ξαφνικό ξέσπασμα χαράς, τον άγκάλιασε και τον φώναξε:

— Ραούλ, σε λατρεύω!

Έπειτα από ένα μήνα, η μαρκησία του Σαίν-Μωρίς επέστρεψε η ίδια αυτά τα ετερέλλα και παλινκατημένα της παιδιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Από τα διαζύγια που εκδίδονται κάθε χρόνο στην Αγγλία, στη Γερμανία και στη Γαλλία, τα έννενηντα στα εκατό άφορουν ανθρώπους που άνήκουν στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις, τα έφτά στα εκατό τη μεσαία τάξη και τα τρία στα εκατό την άνώτερη τάξη.

— Αντίθετως, στην Αμερική, μόνο πενήντα στα εκατό διαζύγια άφορουν ανθρώπους της κατώτερας τάξεως, τριάντα πέντε στα εκατό της μεσαίας τάξεως και πέντε στα εκατό της άριστοκρατίας.

— Κάθε φορά που ταξιδεύουν σιδηροδρομικώς οι βασιλείς της Αγγλίας, παίρνουν μαζί τους άκολουθία από σαράντα ανθρώπους, απ' τους οποίους οι δέκα είνε μηχανικοί και τεχνίτες για να ξελέγουν την ασφάλεια του τραίνου και της γομμής.

— Η στατιστική έχει άποδείξει, ότι απ' τα μικρά παιδιά που υιοθετούνται από άτέκνους, τα τέσσερα πέμπτα είνε κορίτσια και μόνο το ένα πέμπτο άγόρια.

— Η πόλις εκείνη της ύψηλίου, όπου γίνονται περισσότερες και τοιμηρότερες κλοπές αυτοκινήτων και μοτοσυκεττών, είνε ή Πόλις του Άκρωτηρίου, πρωτεύουσα του κράτους της Νοτίου Αφρικής.

— Το άρχαιότερο καμπαναριό καθολικής έκκλησίας που σώζεται άνέπαφο μέχρι σήμερα, βρίσκεται στην Αγγλική επαρχία Μπούγκαν Σάιερ και έχει χτισθεί το 1316.

— Στην Τσεχοσλοβακία έπεβλήθη τελευταίως ειδική φορολογία στην κατανάλωση των οίνων και κρασιών, του καπνού και των σιγαρεττών ύπερ των άνεργων.

— Όπως βεβαιώνουν οι διευθυνταί των παραθεριστικών της Γερμανίας και της Αγγλίας, τα σημερινά κορίτσια ήλικίας δώδεκα ως δεκάξη χρόνων, ξεδύνουν σε πασιπύσια και φορέματα πολύ περισσότερα από όσα ξεδύναν τα κορίτσια της ίδιας ήλικίας της περασμένης γενεάς.

— Το λαθρεμπόριο των οίνων και κρασιών ποτών είνε ή πιο επικερδής απ' όλες τις... επιχειρήσεις της "Ην. Πολιτείας. Υπολογίζεται ότι τα κέρδη όλων των μεγάλων λαθρεμπορικών συμμοριών κατά τη διάρκεια του περασμένου έτους, έφτασαν τα 21 δισεκατομμύρια δολάρια, δηλαδή 3 τρισεκατομμύρια δραχμές.

— Έντομεταξύ, ή απαγόρευσις των οίνων και κρασιών ποτών στοιχίζει κάθε χρόνο στο Αμερικανικό κράτος ένα μισό δισεκατομμύριο δολάρια.

— Στο Λονδίνο κατασκευάζεται το μεγαλύτερο εναέριο άεροδρόμιο της ύψηλίου. Ο άποτέλειται από μια οστογγυλή ταράτσα, διαμέτρου 900 μέτρων, ή οποία θα υποβάσσάτεται από τσιμεντένη σφαιροειδής.

— Θα στοιχίση δε περίπου τρία δισεκατομμύρια δραχμών. Το μεγάλο πλεονέκτημά του θα είνε, ότι τα άεροπλάνα θα μπορούν να προσγειώνονται άσφαλώς σ' αυτό, όποιαδήποτε κ' αν είνε ή διεύθυνσις του άνέμου.

— Στην Αγγλία προσηνύθηκε τελευταία ένας διαγωνισμός διά την άνάδειξη του καλύτερου κοινέως. Το βραβείο θα δοθή στον ταχύτερο και... σιωπηλότερο των κοινέων που θα λάβουν μέρος στον ποινάτιτο αγώνα.

— Τα περισσότερα ύποδοχα απ' όλες τις μεγάλες χώρες, τα έχουν ή "Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

— Έχουν δηλαδή, όρόντα δυο ύποδοχα εν όλω. Έπειτα έρχονται κατά σειράν, ή Γαλλία με όρόντα ύποδοχα, ή Ιαπωνία με έξιήντα, ή Αγγλία με πενήντα τρία και ή Ιταλία με σαράντα έξη.

— Οι γατοί του Βερολίνου, σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, θα τοποθετούν στο έξω στο μπροστινό μέρος των αυτοκινήτων τους από μια ειδική κόκκινη λάμπα, σε σχήμα σταυρού. Έτσι οι αστυφύλακες θα τους άφινουν στο δρόμο να περουν έλεύθερα, δοσθήποτε κ' αν είνε πικρή ή κυκλοφορία δημόσια.

— Έπίσης τα ύποδοχα αυτοκίνητα έχουν το δικαίωμα να τρέχουν με δοσθήποτε ταχύτητα θέλουν.

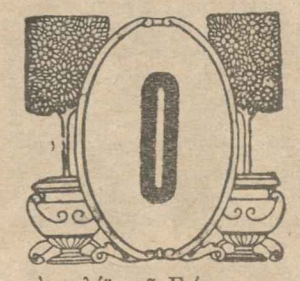
— Οι συσπιδάρι έκαναν τελευταίως την άνακάλυψη, ότι ή πεταλούδα... μιλάνε ή μια στην άλλη, αντίθετως προς τα άλλα έντομα κ' ύπα που συννεκούνται με όρισμένες κινήσεις.

Ο ΣΥΛΛΕΓΤΗΣ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

Ο ΡΟΛΟΓΑΣ ΚΙ' Ο ΠΑΡΑΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

(Ρουμανικό Διήγημα)

Ο ρολογας, καθισμένος σ' ένα σκαμνί μπροστά στο τραπέζι του και κοντά στο παράθυρο για να βλέπει καλύτερα, έννοιωθε την καρδιά του να γεμίζει περηφάνεια... Δεν ήταν μήπως αλήθεια ότι χάρις στην τέχνη του δλοι οι συγχωριανοί του ξυπνούσανε μόλις σήμαινε το ρολόι του ξηι φορές για να συνεχίσουν τη ζωή και την εργασία τους, ρυθμιζόμενη από τις ρόδες και τα ελατήριά του.

Ο παράγωπα Γιάνκο δεν καθόταν ούτε μία μέρα άργός. Τό μαγαζί του ήταν πάντοτε γεμάτο ρολόγια λογιών-λογιών, που του τα πήγαιναν να τα επιδιορθώση. Τό θεωρούσε ζήτημα τιμής να τα φτιάξει και να τα παραδώση την ωρισμένη ώρα. Ποτέ δεν παραπονεόθηκε κανένας πελάτης ότι ο παράγωπα Γιάνκο του καθυστέρησε τό ρολόι του. Άπεναντίας, δλοι τον έγκωμιζαν για την τάξι και την ακρίβειά του. Και συχνά έλεγαν :

— Θά κρατήσω τό λόγο μου, καλήώρα όπως ο Γιάνκο ο ρολογας.

Νά γιατί ο γέρος, που ζούσε δλομόναχος, είχε τη συνείδησή του ήσυχη και δεν ντροπέταν κανένα άνθρωπο...

Μία μέρα, κάποιος χτύπησε την πόρτα του παράγωπα Γιάνκο. Ο ρολογας άνοιξε και είδε μπροστά του ένα άγοράκι δεκατριών ετών.

— Έχεις κανένα ρολόι να σου φτιάξω ; τό ρώτησε.

— Όχι ! Ήρθα να πιάσω δουλειά κοντά σου ! τού αποκρίθηκε θαροστά ο μικρός.

— Μά γώ δεν έχω ανάγκη βοηθοῦ... Τά μάτια μου, δόξα σοι ο Θεός, βλέπουν άκόμα καλά.

— Τό ξέρω, άφεντικό. Θέλω, όμως, να μάθω την τέχνη, για να γίνω ένας μεγάλος ρολογας, όπως εσύ... Είμαι φρόνιμος κ' εργατικός, "Όστερ" από ένα χρόνο, θά μπορώ και γώ να φτιάχνω τά χαλασμένα ρολόγια...

— Μέσα σ' ένα χρόνο, είπες ; Πώς σου πέρασε ή ιδέα, παιδί μου, ότι ή τέχνη μου είναι τόσο εύκολη ; Και, πρώτα απ' όλα, πώς φαντάστηκες ότι θά μάται εγώ να σου μάθω τη δουλειά ;...

— Μά...

— Μάθε, παιδί μου, ότι εγώ δεν θέλω να κάνω μαθητές... Δεν θέλω να διγύ άλλος τεχνίτης σαν και μένα... Θέλω, όταν πεθάνω, να με θυμούνται συχνά οι συγχωριανοί μου και να λένε : «Τόν καίμενο τόν παράγωπα Γιάνκο, καλή του ώρα εκεί που θόισκεται !... » Αχ ! αυτός μονάχα ήξερε να φτιάχνει ρολόγια !... » Κατάλαβες, μικρό μου ; Και τώρα, πήγαινε από εκεί που ήρθες !...

Ο μικρός όμως επέμενε :

— Μην είσαι κακός, άφεντικό ! είπε. Ή μητέρα μου είναι χήρα και έχει τρία άλλα παιδιά, μικρότερα από μένα... Άρρωδ δεν με θέλεις μαθητή σου, κράτησε με τοιλάχιστον κοντά σου για ύπνρέτη...

Ο ρολογας σκέφτηκε λίγο και ύστερα ψιθύρισε :

— Άρρωδ είσαι φτωχό παιδί, σε κρατώ κοντά μου... Τη μέρα όμως που θά δώ δια πώς να μάθης την τέχνη μου, θά σε δώξω άμέσως ! Σίμωρον !

Πέρασε ένας χρόνος. Ο μικρός Δήμος—έτσι τόν έλεγαν τόν παραγωπό του Γιάνκο—ζούσε στη σκιά του άφεντή του, φροντίζοντας μονάχα για τό νοικοκυριό. Όταν ο ρολογας ξενυχτούσε για να επιδιορθώση ένα ρολόι και να τό παραδώση την ωρισμένη ώρα, εμπιστευότανε στον ύπνρέτη του τις ρόδες, για να τις καθαρίση.

Συγχρόνως όμως παρακολουθούσε με μεγάλη προ-

σοχή τόν κύριό του κ' έβλεπε πώς ξανάδινε ζωή στις χαλασμένες μηχανές.

Και ύστερα, όταν ο ρολογας πήγαινε να κοιμηθί στο δωμάτιο, ο Δήμος, με την πρόφασι ότι ήθελε ν' άποτελειώση τη δουλειά που του είχε αναθέσει, ξενυχτούσε στο μαγαζί, σκαλίζοντας τις μηχανές τών ρολογιών και προσπαθώντας να μάθι πώς έπιδιορθώνονταν...

Ο παράγωπα Γιάνκο εύρισκε παράξενο—και λίγο ύπνο— τόν ύπερβολικό αυτό ζήλο του μικρού υπαλλήλου του. Και καθώς ήταν από φυσικού του δόσιπος, συχνά έκανε τη σκέψη :

— Αυτός ο μάρτης θά εξαφανιστή καμιά μέρα, παίρνοντας μαζί του και κανένα χυινό ρολόι... *

Τό φθινόπωρο, με τις σύντομες βροχερές μέρες και με τ' άπείλειωτα ξενύχτια κοντά στη φωτιά, έκανε τό ρολογας να γνωστή καλύτερα με τόν παραγωπό του.

Μία μέρα, κατά τά τέλη του Νοεμβρίου, τέσσερες μαζί πελάτες που είχαν έρθει από ένα κοντινό χωριό, έφεραν στο παράγωπα Γιάνκο να έπισκευάση δυό ξυπνητήρια και δυό ρολόγια του τοίχου. Τά ήθελαν την μεθεπομένη τό πρωί.

Ο γέρος, βέβαιος ότι θά προλάβαινε να τά έπισκευάση τούς άποκριθής :

— Μεθαύριο, στις όχτώ τό πρωί, θά είναι έτοιμα !

Κι' άμέσως στράφηκε στη δουλειά.

Έλυνε τις μηχανές με προσοχή και χαρά, βάζοντας ένα φανό στο μάτι του. τις εξέτασε όπως ένας γιατρός κοιτάζει τόν άρρωστό του. Κι' όταν κατάλαβε για ποιά λόγο είχαν σταματήσει τά ρολόγια, έστριψε ένα ταγαράκι, χαμογελώντας από ευχαρίστηση, περ-φανος για την παρατηρητικότητα του.

Πέρασαν ή πρώτη και ή δεύτερη ήμέρα.

Τά δυό ξυπνητήρια είχαν πιά έπισκευασθεί και γέμζαν τό μικρό κατάστημα με τά ρυθμικά τους τικ-τάκ...

Τά κρεμαστά όμως ρολόγια κούρασαν πολύ τόν παράγωπα Γιάνκο. Τό ένα που χτυπούσε σαν χαμπίνα εκκλησίας, δεν έννοιούσε να επιδιορθωθί. Μά και τό άλλο, που έδειχνε κάθε ώρα με τό τραγουδι ενός κούκου, που έβγαίνει απ' τό κλουβί του, είχε σταματήσει για καλά.

Είχε νυχτώσει πιά, τό πρωί θά ξημέρωνε ή τρίτη ήμέρα κ' ο ρολογας δεν είχε φτιάξει άκόμα τά ρολόγια. Δεν είχε φράει καλή ταλιάδα τόν βράδυ, γιατί ή μόνη του σκέψη ήταν πώς να παραδώση την εργασία την ωρισμένη ώρα.

Έλυνε και πάλι τις μηχανές τών κρεμαστών ρολογιών, για να τις ξαναμοντάξη. Μά έξαφρα, εκείνη τη στιγμή, τόν έπιασε μία ταλιάδα. Είπε τότε πώς δεν μπορούσε πιά να εργασθί και με μεγάλη δυσκολία σύρθηκε ως τό κρεβάτι του, βλαστημιώντας την τύχη του και τό εμπόδιο που παρουσιαστούσε...

Σέ λίγο τόν πήρε ο ύπνος, χωρίς να τό καταλάβη.

Ο Δήμος, σαν τόν είδε να κοιμάται, τόν πλησίασε σιγά-σιγά και στάθηκε πάνω απ' τό κεφάλι του.

— Δυστυχισμένη μάστορα ! ψιθύρισε, φαντάζομαι τη στενοχωρία σου !

Κι' έπειτα, ξαναγυρίζοντας στο κατάστημα, κάθισε στο τραπέζι του γέρου.

Ξημέρωσε κ' ο παραγωπός ήταν άκόμα σπνμμένος στο τραπέζι. Τό πετρέλαιο της λάμπας κόντευε να σβήη.

Έξαφρα τότε, ο ρολογας ξύπνησε. Ο ύπνος του είχε κάνει καλό και ήταν δροσερός και επιδιάθετος. Όστόσο, ο Δήμος τόν άκουσε να παραπονεϊται :

— Θεέ μου ! σε λίγο θά ρθουν οι πελάτες να πάρουν τά ρολόγια τους κ' εγώ δεν τά έχω έπισκευάσει άκόμα !... Για πρώτη φορά στη ζωή μου δεν θά φανώ συνεπής στο λόγο μου !...

Κι' ο παράγωπα Γιάνκο μόνον έξη την πόρτα.

— Τι ώρα είναι, μικρό μου ; ρώτησε.

Μά την άπάντησή του την έδωσαν έφτά χτυπήματα ενός ρολογιού, έφτά χαμπανές, σπνμνόμενες από τό λάλημα ενός κούκου.

— Τι σημαίνει αυτό ! βροντοφώναξε ο ρολο-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΑΛΛΙΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Ο ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΕΙΑ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Ός έξις άφηγείται μία δραματική της περιπέτεια στην 'Αφρική ή ή περδώς ώραία βεντέτα του κινηματογράφου Έδβίνα Μπνύθ, ή πρωταγωνίστρια της ταινίας «Τρέιντερ Χόρν» :

«Βρεθήκατε ποτέ μπροστά στην τρελλή επίθεσι ενός μαινομένου ρινόκερου ; Έγώ βρεθήκα και νομίζω ότι δεν μπορεί να δοκιμάση κανείς πώ άγωνιάδη συγκίνηση.

Επισκεπτε στην Κενία και γυρίζαμε τό «Τρέιντερ Χόρν», όταν είδα έναν μεγάλο ρινόκερο να κοιμάται. Δεν μπορούσαμε, φυσικά, να χάσουμε την ευκαιρία. Ο Βάν Ντάιν λοιπόν—ο σκηνοθέτης μας και άρχηγός της κινηματογραφικής άποστολής— και οι άπερατέρ Κλάιντ ντε Βίλνα και Μόμπι Ρόμπερτς, πλησίασαν τις κινηματογραφικές μηχανές όσο μπορούσαν περισσότερο κοντά στο τέρας εκείνο. Τό πελώριο θηρίο δεν ξύπνησε και οι κινηματογραφιστάι πλησίασαν άκόμα περισσότερο.

Τότε ο Βάν Ντάιν πήρε τό όπλο του και συγχρόνως έφριξε πέτρες στο θηρίο για να ξυπνήση.

Ο ρινόκερος ξύπνησε άμέσως, μύρισε τόν αέρα, μάζ έπρόσεξε και χαμψιλώνοντας τό κεφάλι του, άωμισε κατευάνα μας. Κανείς δεν θά μπορούσε να φαντασθί, ότι ένα τόσο πελώριο τέρας, όπως ο ρινόκερος, ήταν δυνατόν να τρέχει τόσο γρήγορα. Κι' όμως είναι ένα από τά γρηγορότερα θηρία της ζούγκλας.

Σέ δυό δευτερόλεπτα ήταν μπροστά μας, σ' άπόσταση μισού μέτρου, έτοιμος να μάζ κατασπαράξη. Τότε τό όπλο του Βάν Ντάιν έκρησσοκρότησε και τό θηρίο έσπε νεκρό επί τόπου, σαν κεραυνόπληκτο.

Δέν θέλω ποτέ πιά να ξαναβώ ρινόκερος. *

Ο Ριχάρδος Μιάοφελμους και ή θελκτική γυναίκα του Γέσσικα, που γύρισαν προ δύο μηνών από ένα μεγάλο ταξίδι που είχαν κάνει στην Εδρώπη και στην Κίνα, δέν πρόκειται να μείνουν πολλν καιρό στο Χόλλυγουντ.

Θά ξενικήσουν σε λίγες μέρες για ένα καινούργιο ταξίδι στις Σκανδιναβικές χώρες.

Νοίκασαν μάλιστα την έπαυλή τους του Χόλλυγουντ στη Σουηδία Σίνδεν για δόλκιμο τό χειμώνα. *

Κυκλοφόρησαν τελευταία στο Χόλλυγουντ πολλές φήμες, ότι ήθελε ή Τζώαν Κρόσφορντ κ' ο άνδρας της, ο Ντούγκλας Φαίριμαντ νύξ, βόσκονται σε διάσταση.

Εν τούτοις, πριν από λίγες μέρες, ο Ντούγκλας πήγε με άεροπλάνο να ιδή τη Τζώαν, που γύριζε μία ταινία στην Καταλίνα.

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μαργέλ Α' Ερμιέ, ο οποίος θεωρείται ως ο περισσότερος «αυθεντικός» κινηματογραφιστής της χώρας του.

Ο Δήμος, άκούγοντάς τον, έγινε κίτρινος σαν λεμόνι.

— Εγώ, άφεντικό, διόρθωσα αυτά τά ρολόγια, ενώ εσύ κοιμόσουν !... ψιθύρισε, τρέμοντας απ' τό φόβο του. Μή με διώχεις, άφεντικό !...

Ο γέρος άπάντησε άναυδος. Κατόπιν, άνοιξε την άγκαλιά του και έλεε με θαυμάσια φωνή :

— Νά σε δώξω, παιδί μου !... Νά δώξω έσένα, που μου έσωσες την τιμή ! Όστε, ενώ εγώ κοιμόμουν, εσύ μάθαινες την τέχνη ; Κι' όσο συλλογίζομαι, ότι δεν ήθελα από έγωισμό, να σ' άφηνώ να μάθης τη δουλειά, ότι ζητούσα να καταστρέψω ένα ταλέντο σαν τό δικό σου !... Τι μεγάλο μάθημα μου έδωσες, παιδί μου !... Από δώ και μερds, θα μένης πάντοτε κοντά μου !... Έσύ θά μ' άναστατήσης στο μαγαζί μου, όταν θά κλείσω τά μάτια μου !... Όστερ' από μία βδομάδα, ο παράγωπα Γιάνκο κρεμοῖσε κάτω απ' τό ρολόι που βρισκόταν έξω απ' τό μαγαζί του, μία επιγραφή με ζωγρά γράμματα. Και οι διαβάτες που είχαν μάθει την ιστορία του ρολογας και του παραγωπού του, διάβαζαν με συγκίνηση την έξις επιγραφή :

Ο ΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΓΙΑΝΚΟ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

ΑΙΑΗ ΝΙΚΟΛΑΕΣΚΟ

Τέτοια ταξείδια, δέν τά έπιχειρούν άσφαλώς οι σύζυγοι που βόσκονται σε διάσταση με τις γυναίκες τους. Άρα ο Ντούγκλας κ' ή Τζώαν είναι άγαμημένοι, σαν δυό τρυφάνα. *

Η Κλοντέττ Κολμπερ και ο Νόρμαν Φόστερ, τών όποιών ο γάμος έγινε αίτία να κυκλοφορήσουν τόσες και τόσες φήμες, νοίκασαν τελευταία μία βίλλα έξω απ' τό Χόλλυγουντ.

Στη βίλλα αυτή ζουν ταριαστά κ' άγαμημένα, μακριά απ' την κακογλωσσία του κόσμου.

— Άν κ' είναι χειμώνας, τό Χόλλυγουντ εξακολουθεί να έχει θαμνίσιο καιρό. Στην πλάς του ή βεντέτες κάνουν καθημερινώς έπίδειξι της όμορφιάς και της κομψότητάς των.

— Έτσι βλέπει κανείς εκεί τόν Μωρίς Σεβαλιέ, ο όποιος κάνει ήλιοθεραπεία, τη Μαριλέν Νήτρον, τόν άνδρα της και τό κοριτσάκι τους, τόν Γκάβρι Κούπερ, με ένα θαμνίσιο κοστούμι σπόρ, την Κόνστανς Τάλματς, με άσπρες πιτζάμες, την Ήλνν Πέρον, πάντα ήλιοκαμμένη κ' δλους τέλους τούς γνωστούς άστέρας της μεγάλης κινηματογραφουόλης.

— Άπολαμβάνουν δλοι τους τόν ήλιο και την καλοκαιρία, για την όποια ή Καλιφορνια φημίζεται, όσο και ή Ριβιέρα. *

— Άλλαι μόν βουλαί... άστέρων, άλλα δε έταιρεία κελεύουν.

— Έτσι λοιπόν, ο Ριχάρδος Άρλεν και ή γυναίκα του, ή Τζουλίνα Ράλστον, λογάριζαν να περάσουν έφέτος τις χειμερινές διακοπές των στην Εδρώπη και να έπισκευθύν τό Παρίσι.

— Η έταιρεία όμως, στην όποια εργάζονται, ύποχρέωσε τόν Άρλεν να πρωταγωνιστήση σε μία ταινία που θά γυρισθί στις Νότιες Θάλασσες.

— Κι' έτσι, οι δυό σύζυγοι, αντί να πάνε στην Εδρώπη, θά πάνε στη Νότιο Άμερική ! *

Ποιός θυμάται τη Μπέττυ Μπλάινθ, τη «Βασίλισσα του Σαβώς, μιάς απ' τις μεγαλύτερες ταινίες που είδαμε άμέσως μετά τόν πόλεμο ;

— Η Μπέττυ Μπλάινθ είχε εξαφανισθεί έντελώς απ' την όδόν, είχε παντρευτεί και ζούσε με τόν άνδρα της, τόν Παύλο Σκάρντον, σ' ένα κτηματάκι της Άντικλης Άμερικής.

— Έκανε εκεί την πιο άστική ζωή, φροντίζοντας για τόν κήπο της και για τό νοικοκυριό της.

Την ήμέρα όμως της δωδεκάτης έτετειού τών γάμων της, μία έταιρεία την θνήψθηκε και της έπρότεινε να πρωταγωνιστήση σε δυό ταινίες.

— Η Μπέττυ δέχτηκε κ' έτσι θά την ξαναδούμα πάλι στην όδόν.

— Η Άννιτα Πέιτς έχτισε ένα μικρό γυμναστήριο στη βίλλα της, στο Μανχάταν.

— Έτσι ή άπορφη ξανθή Άννιτα θά τελειοποιηθί στο άγαπημένα της σπόρ. *

— Άν και λέγεται— από έγωισμό πάντοτε— ότι ή Μίριαμ Χόπκινς και ο άνδρας της, ο Άστέν Πάκσο, πήραν κρυφά τό διαζύγιό τους στο Μέξκο, οι δυό σύζυγοι έμφανίζονται άρχως μαζί στη Νέα Υόρκη. Ή κακή γλώσσα όμως λοχνηζόταν, ότι δεν άποκλείεται να τά ξαναφύρασαν.

— Η Μίριαμ φστόσο, έξομολογήθηκε στις πιο άπενες φίλενάδες της, ότι λογαριάζει ν' άγοράση ένα άποκτεμα στην Κορυκαϊκή θάλασσα ν' άποσυρθί εκεί. Πριν από λίγες εβδομάδες μάλιστα υφώθησε ένα άγοράκι απ' τό Σικάγο.

Κατόπιν δλων αυτών, κανείς δεν έξοει αν ή Μίριαμ θά χωρίση, θά ξαναπαντρευτεί ή θά μείνη με τό σημερινό διά τό πάχος του Γάλλος κερμικός της σύζυγο.

Ο Άνδρέας Μπερλέ, ο κερμικός της ή θά μείνη με τό σημερινό διά τό πάχος του Γάλλος κερμικός της σύζυγο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΡΑΣΕ, ΕΝΑ ΡΟΔΟ ΕΠΕΣΕ...

κρή Ξανθοῦλα.

Ο 'Ερρίκος, ανόσιπνε ἀγόρευε ὡς τὰ βάρη τῆς ψυχῆς του, τὸ μυρμινο ἀεράει, καὶ ἐννοῶντε νὰ πλημμυρίξῃ ὅλη του τὴν ὑπαρξὶς ἢ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Κι' ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐτυχισμένος ὁ 'Ερρίκος. Ἦταν γινὸς χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πλουτίσει μετὰ τὸν πόλεμο, καὶ εἶσι μποροῦσε νὰ παρακολουθῇ τὴν ἀνώτερη σπουδὴς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σορβόννης. Ἀλλὰ κάποια ὑπερκόπως πὺ αἰσθάνθηκε ἔξωρα, μὰ ἀδυναμία γενεῆς, τὸν ἀνάγκασε νὰ ξαναγυρῇ στὸ χωριὸ του, νὰ νὰ ἐξουραστῇ καὶ νὰ δυνάμωσῃ λίγο καιρὸ.

Ἀπὸ τὴς πρώτης νύκτας ἡμέρας πὺ ξαναβρόθηκε στὸ χωριὸ του, ἄρχισε νὰ νιώθῃ τὸν ἐαυτὸ του πὺ καλὺτερα. Τὰ ξαναβρόχε δλα ἐκεῖ, τὸ πρᾶγμα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἴδια καὶ ἀπαράλλαχτα, ὅπως τὰ εἶχε ἀφίσει. Μόνον ἡ Λιζέττα εἶχε ἀλλάξει. Εἶχε γίνῃ πὺ δμορφὴ ἀπὸ ἄλλοτε καὶ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ πρὶν.

Μὰ, ποῦ ὅλη τὴν ὁμορφίαν τῆς καὶ τὴν ἀγάπην τῆς, ὁ 'Ερρίκος, κόρα πὺν εἶχε γνωρίσει τὴν χάριν καὶ τὰ θέληγχα τῆς Παριζιάνας, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν θεωρῇ πὺ ὡς τὴν τελειότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ μικρὸς τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ πὺς θὰ τὴν ἔκανε γυναῖκα του, ἡ ἀδολὴ Ξανθοῦλα τὸν θεωροῦσε πὺ ἀραβωναστικὸ τῆς καὶ τὸν περιμένε μὲ λαχτάρα νὰ γυρῇ ἀπὸ τὴ Παρίσι γιὰ νὰ παντρευτοῦν.

Ἡ χαρὰ τῆς ἦταν ἀπερίγραπτη, δταν μὰ μέρα τὸν εἶδε ἀνέλπιστα μπροστὰ τῆς. Μὰ τὴν εὐτυχία τῆς τὴ διαδέχθηκε ἡ πὺ μεγάλη θλίψη, δταν ἐκεῖνος τῆς εἶπε πὺς δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὰ, καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ πὺλὸν καιρὸ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους.

Δὲν τὴν ἐννοῶσε γιὰ τὴν ἀναβολὴ τοῦ γάμου τους. Ἀγαποῦσε τὸσὺ τὸν 'Ερρίκο, ὅστε μποροῦσε νὰ τὸν περιμένῃ μὲχρι θανάτου. Ἐκεῖνο πὺν ἀνησυχίει πὺλὸν ἦταν ἡ ὑγεία του.

Ο 'Γιατρός εἶχε πὺ στὸν 'Ερρίκο, νὰ πηγαίνῃ κάθε πρὺτὸ στὸ δάσος, ν' ἀναντῇ τὸν ζωογόνο του ἀέρα. Ἐκεῖ λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὴν βελανιδιά, γαίγαινε καὶ τὸν συναντοῦσε κάθε πρὺτὸ ἡ Λιζέττα.

Ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιὰτικο πρὺτὸ, δλα φαινόταν οὐρανὸν στὸν 'Ερρίκο δριμύτερον ἀπὸ ἄλλοτε. Τὸ δάσος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τόσες φορές εἶχε χαρεῖ τὴς ἀνοιξιὰτικες ὁμορφίαις, τὸν γοῦτενε καὶ τὸν μάγευε. Κι' ἦταν σὲ λίγο ἔφτασε καὶ ἡ Λιζέττα καὶ κάθησε κοντὰ του ἐπάνω πτὴν χλόη, τοῦ φάνηκε σὰν μὴ χαριτωμένη νεράιδα.

Διηρασμένος γιὰ ἔρωτα, τὴν ἀγάλλισε καὶ τὴν φίλησε, ὅπως πὺ τὸ τρυφερά, ἐνὺ ἡ Λιζέττα χαμογελοῦσε μὲ τὸ πὺ γοητευτικὸ τῆς γαυγέλο.

Καθὼς δρισκόντουσαν σφιχταγκαλιασμένοι, ἀνοίχτηκε ἔξωρα τὸ μονοπάτι ὁ καλπασιμὸς ἀλόγου. Ἀμέσως ὁ 'Ερρίκος καὶ ἡ Λιζέττα ἀποτραβήχτηκαν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ γύρισαν νὰ ἴδω πὺς περνοῦσε.

Κατὰλπικοι εἶδαν τότε νὰ περνᾷ μπροστὰ τους μὰ ὁμοστατὴ ἀμαζὼνα, ἡ ὁποία ἔπαινε μὲ ἀσπυκρετὴ γὰρ, ἕνα θαυμασιὸν ἄτακτο ἄλογον.

ΤΟΝ C. A. J. D. MARSEY

Τὸ φέρεμά τῆς ἦταν μαδρό, πὺλὸν μακρὺ, καὶ ἔφαρμαστὸ στὸ κορμὸς τῆς, τοῦ ὁποῖου ἄφανε νὰ φαίνονται ἡ ὑπέρχους γραμμὲς. Ἐνα χλωμὸ τριαντάφυλλο στολίζε τὸ κορμὸς τῆς, καὶ τὸ χρῶμα του ταίριαζε μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς. Ἦταν χλωμὴ ἡ ὡραία ἀμαζὼνα, εἶχε μαλλιά κατὰμουρα, μάτια πρᾶσινα καὶ χεῖλη βαθεῖα κόκκινα, βυσσινιά.

Ο 'Ερρίκος ἀντιμετωπίζοντας τὴν ταράχτηκε τόσο, ὅστε σπρώχθη ἀπὸ τὴν θέσι του. Μὰ ἀκατανίκητῃ ἔλξη τὸν τραβήξε ἀμέσως πρὺς τὴν ὡραία ἀγνωστὴ, καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴν παρουσία τῆς Λιζέττας.

— Πὺ πᾶς; τὸν ρώτησε ἡ φτωχὴ τὸν φίλη. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπάντησε τίποτε καὶ προχώρησε στὸ μονοπάτι, ἐνὺ ἡ ἀμαζὼνα ἔξαφανεζόταν πέρα στὸ βάθος τοῦ δάσους.

Ο 'Ερρίκος, δταν ἔπαυσε πὺ νὰ τὴ βλέπῃ, ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὰ ἔχνη πὺν εἶχαν ἀφήσει ἐπάνω στὸ ἄγρο δῶμα, τὰ πέταλα τοῦ ὁ λόγου.

Μὰ συγχρόνως καὶ ἡ Λιζέττα, μὲ τὴν καρδιά σαραμένη ὅτ' ἦν δόνη, τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω.

Ἐξῆρα ὁ 'Ερρίκος, καθὼς προχωροῦσε, εἶδε πεσμένο ἐπάνω στὴ χόρτα, τὸ χλωμὸ τριαντάφυλλο, πὺν εἶχε καρφωμένο στὸ κορμὸς τῆς ἡ ὡραία ἀμαζὼνα. Χωρὶς ἄλλο, σὲ κάποιο ἀτόμιο ἀνατήματα τοῦ ἀλόγου, τὸ ὅπως αὐτὸ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς; παρανοήματα; μαρτυρικὰ ὄντως.

Ο 'Ερρίκος ἔσκηψε, πῆρε τὸ τριαντάφυλλο, καὶ τὸ μύρισε σὺν μεθυσμένος.

— Δώσε μὸν τὸ ἐμένα αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο! τοῦ φώναξε τότε ἡ Λιζέττα.

Μὰ ἐπειδὴ ὁ 'Ερρίκος δὲν ἀπαντοῦσε, ἐκεῖνη ἐπέμεινε: — Δώσε μὸν τὸ!... τοῦ ξαναεἶπε μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεψε. Μὰ τοῦ κάκουν!... Ο 'Ερρίκος δὲν τὴν ἄκουγε πὺ.

Τότε ἡ Λιζέττα, τοῦ εἶπε μὲ πόνο: — Ἐρρίκο, καταλάβαινα πάντα πὺς δὲν μ' ἀγαπᾷς, ὅσο σ' ἀγαπᾷ ἔγω. Σήμερα ὅμως γιὰ μὴ στιγμὴ φαντάσθηκα, ὅτι μ' ἀγαπᾷς πὺ.

Ἀλλὰ τώρα βλέπω, πόσος γελάστηκα. Μὴ γυναῖκα πὺν πέραςε, σὺ πῆρε μέρα σὲ μὴ στιγμὴ τὴν καρδιά σου!...

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ρώτησε ὁ 'Ερρίκος. — Εἶνε ἡ κόρη ἑνὸς πυργοδεσπότη τοῦ περὶχώρου. Ὅλον ἔδω τὴ θεωροῦν πὺλὸν ἰδιότροπη, γιὰτὶ κάνει ὅ, τι τῆς ἀρέσει καὶ γυρᾷ ὁλομύναχτῃ στὰ δάση, ἐπάνω στὸ ἄλογό τῆς. Λοιπὸν, γιὰ πέ μου, τὴν ἐρωτεύθηκα, ἀλήθεια!

Ο 'Ερρίκος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, κύτταξε τὴν Λιζέττα. Πόσος πὺ χωριάτισσα τοῦ φαινόταν πὺ, μὲ τὸ παχυντὸ τῆς σώμα καὶ τὰ ὀδύνα μάγουλά τῆς!... Καὶ γέλασε, γιὰτὶ θυμῆθηκε πὺς πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, τοῦ εἶχε πρᾶν δμορφὴ σὰν νύμφη τοῦ δάσους. Δὲν εἶχε ἰδεῖ ἀκόμα τὴν ὁμορφότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, τὴν βασιλισσὴ τῆς ὁμορφίας... Ὅχι! σ' αὐτὸ τὸ Παρίσι δὲν εἶχε συναντήσῃ τόσο γοητευτικὴν γυναῖκα, σὰν τὴν ὡραία ἀμαζὼνα.

— Γιατὶ γελᾷς; τὸν ρώτησε ἡ Λιζέττα.

Ο 'Ερρίκος, ἀνιόνοντας τὴν ἐρώτησίν τῆς, συνήλθε κάπως ἀπὸ τὴν ταράχην του καὶ τῆς ἀπάντησε: — Γελᾷω γιὰτὶ εἶσαι τόσο ὡραία.

— Δὲν τὴν ἀγάπησε λοιπὸν αὐτὴ τὴν ἀριστοκρατίσσαν;

— Τὴν θαύμασα ἀπλῶς γιὰ τὴν χάριν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἔπαινε.

— Δὲς μὸν τότε τὸ τριαντάφυλλο!

— Ὅχι!... Δὲν θὰ σοῦ τὸ δώσω!...

— Γιατὶ;

— Γιατὶ νὰ μάθης νὰ μὴ ἐπιλείπῃς.

Ἡ Λιζέττα τότε, θέλησε ν' ἀρπάξῃ τοῦ 'Ερρίκου τὸ λουλούδι μὰ αὐτὸς σήκωσε ἀμέσως πρὺτὸ χεῖρ του, καὶ ἡ φτωχὴ Λιζέττα δὲν κατόρθωσε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ πληγώσῃ τὸ κάταστρο χεῖρά τῆς, σὲ ἄγχαθ' αὐ τοῦ ὁδου.

Σταγόνες αἵματος, σὰν ροιματὶ...

να φάνηκαν στὰ λεπτὰ δάχτυλά τῆς.

— Πᾶρε τὸ αἷμα μου μ' ἕνα φίλημά σου, ἂν μ' ἀγαπᾷς! τοῦ εἶπε τότε ἡ Λιζέττα, ἀπλώνοντας πρὸς τὰ χεῖλη του τὸ πληγωμένο τῆς χεῖρ.

Αὐτὸς ὅμως γύρισε ἄλλοτὸ τὸ πρόσωπό του. Τότε ἡ Λιζέττα κλαίγοντας, ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ κοντὰ του. — Λιζέττα! φώναξε ὁ 'Ερρίκος. Λιζέττα, ἔλα, μὴν φεύγεις!... Μὰ ἡ Λιζέττα βρισκόνταν πὺ μακρὰ καὶ δὲν τὸν ἄκουγε.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Μὴν γυναῖκα πέραςε, ἕνα τριαντάφυλλο ἔπεσε... Ἐνας νέος εἶδε τὴν γυναῖκα, πῆρε τὸ τριαντάφυλλο καὶ μὴ ἀδῶα κοπέλλα πληγώθηκε ἀπὸ τ' ἀγχαθία του.

Αὐτὰ, αὐτὰ μόνον, ἔφτασαν γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα δρᾶμα. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρὺτὸ, ὁ 'Ερρίκος δὲν συλλογιζόταν πὺ παρὰ τὴν ὡραία ἀγνωστὴ.

Ἐμαθε πὺ δρισκόνταν ὁ πύργος τῆς, τὴν παραμόνευε δταν ἐπρόκειτο νὰ βγῇ ἔξω, καὶ ἔτρεψε ἔξω τῆς στὸ δάσος...

Μὰ ἐκεῖνη, τρενοῦσε πάντα ἀδιαφορὴ ἀπὸ μπροστὰ του, πάντα χλωμὴ σὰν μάρμαρο, μέρα σὲ μάρμο φερέμα τῆς...

Τέλος μὰ μέρα, ὁ φτωχὸς νέος, μὴ μπορῶντας πὺ νὰ συγκρατῇ τὸ αἶσθημα πὺ τοῦ πλημμυρίζε τὴν καρδιά του, ἀποφάσισε νὰ τῆς μιλήσῃ. Τὴν παραμόνευε σ' ἕνα μονοπάτι τοῦ δάσους, καὶ ὅταν σὲ λίγο τὴν εἶδε νὰ παρουσιάζεται, ὑπέρχου σὰν πάντα, προχώρησε ὁλοῖα πρὸς τὸ ἄλογό τῆς πὺ κάλαζε.

Ἐκεῖνη μὴλὺς πρόφτασε νὰ τὸν συγκρατῇ καὶ νὰ μὴ τὸν παρασύρῃ.

— Εἰστε τρελλὸς! τοῦ φώναξε. Λίγο ἔλειψε νὰ σὰς ρίξω κάτω!

Τότε ὁ 'Ερρίκος, μὲ φωνὴ σταθερὴ, τῆς εἶπε: — Δὲν μὲ θυμᾶστε λοιπὸν καθόλου; Περάσατε μὴ μέρα, ἀπ' ἐδῶ, μὲ τὸ ἄλογό σας, ἐνὺ ἐγὼ καθόμουν ἐπάνω στὴ χλόη. Ἦταν μὰζὺ μου καὶ ἡ ἀραβωναστικὰ μου, μὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν θέλω πὺ νὰ τὴν ἔξω. Περάσατε χωρὶς νὰ μὲ κυττάξετε, ἀλλ' ἐγὼ πρόφτασα νὰ σὰς θαυμάσω, σὰν μὴ μαγικὴ ὑπασία. Περάσατε καὶ δὲν ἔμεινε ἀπὸ σὰς τίποτα ἄλλο, παρὰ μόνον αὐτὸ τὸ ῥόδο πὺν ἀπὸ τότε τὸ ἔχω ἐπάνω στὴν καρδιά μου.

— Εἰστε τρελλὸς!... φώναξε πάλι ἡ ὡραία ἀμαζὼνα. Ἀφήστε μὲ νὰ περάσω.

Ο 'Ερρίκος ὅμως δὲν ὑποχώρησε, ἀλλὰ ἀπλώνοντας τὰ χεῖρα του πρὸς αὐτὴν, φώναξε: — Ναί!... Σὰς ἀγαπᾷ σὰν τρελλὸς!... Ἐμὰ τρελλὸς, τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπην γιὰ σὰς!...

— Φύγετε! φώναξε πάλι ἡ νέα.

Κι' ἐπειδὴ ὁ 'Ερρίκος δὲν σάλευε ἀπὸ τὴ θέσι του, σήκωσε τὸ χεῖρ τῆς καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὸ μιστηγὸ τῆς στὸ πρόσωπο.

Ο φτωχὸς νέος οὐρλιάζε ἀπὸ τὸν πόνο του, καὶ παραμέρισε.

Τότε ἡ ἀμαζὼνα ἔσπρωξε τὸ ἄλογό τῆς ἐμπρὸς καὶ ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας.

Ο 'Ερρίκος, ἔμεινε ἐκεῖ, μὲ τὸν θάνατο μὲσα στὴν καρδιά του. Ἐννοῶντε τὸ πρόσωπό του νὰ καίη ἀπὸ τὸ χτύπημα, μὰ ἡ πληγὴ τῆς ψυχῆς του τὸν ἐθαυάζε πὺ πὺ.

Καὶ τότε ξαφνικὰ θυμῆθηκε τὴ γλυκειὰ του Λιζέττα, πὺ τόσο τὴν εἶχε παρᾶν. Ἡ σκέψις τῆς τὸν ἀνακούφισε κάπως καὶ σιγὰ σιγὰ, συντριμμένος καὶ ἐκμηδενισμένος, τραβήξε γιὰ τὸ σπίτι τῆς, στὸ ὁποῖο τόσες μέρες εἶχε νὰ πᾶν.

Ἐκεῖ ὅμως ἔμαθε ξαφνικὰ πὺς ἡ ἀραβωναστικὰ του ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Τὸ χεῖρ τῆς εἶχε πᾶθει μὴλινος ἀπὸ τ' ἀγχαθία τοῦ ῥόδου πὺν τὸ πληγώσαν καὶ ἐπειδὴ ὁ γιατρός δὲν μπόρεσε νὰ τὴν προλάβῃ, ἡ μὴλινος εἶχε ἀπλωθεῖ σ' ὅλο τὸ μιστ' αὐτοῦ.

Φώναξαν τότε ἕνα γιατρὸ ἀπὸ τὴν γειτονικὴ πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶπε πὺς ἔπρεπε νὰ κοπῇ τὸ χεῖρ, μὰ ἡ Λιζέττα δὲν τὸ ἤθελε αὐτὸ μὲ κανένα τρόπο. Προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ χάσῃ τὸ χεῖρ τῆς.

Ο 'Ερρίκος, κλαίγοντας τώρα, τῆς ἔζητοσε συγγνώμην.

Ἡ φτωχὴ νέα τὸν ἀγαποῦσε πάντα τόσο, ὅστε ὅχι μόνον τὸν συχώρεσε, ἀλλὰ καὶ πέθανε εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιά του.

Μὰ καὶ ὁ 'Ερρίκος δὲν ἔζησε πὺλὸν καιρὸ, ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς Λιζέττας. Τὸ ἀδύνατο στήθος του, δὲν μπόρεσε ν' ἀνδρῇ σὲ τόσες συγκινήσεις.

Ἀλλὰ ποῦ ὅλες τὴς τύψεις καὶ τὸν πόνο πὺν εἶχε νιώσει γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀραβωναστικῆς του, πέθανε ψιθυρίζοντας τὸ ὄνομα τῆς ὡραίας ἀμαζόνως, καὶ φιλιόνοντας σὰν ἑρὸ καμῆλιο τὸ μοιραῖο θανάσιμο ῥόδο, ἐπᾶν στὴν καρδιά του...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἑκατονταετηρὴς τῶν σπέρτων. Ἡ δραματικὴ ζωὴ τοῦ ἐφευρέτου των. Πὺς πέθανε τρελλός. Τὸ βαδύτερο ἀνθρακωρυχείο τοῦ κόσμου. Τὰ μαλλιά τῶν γυναικῶν στὴν ἀρχαίετητα. Πὺς τὰ ἔκοβαν καὶ τ' ἀφιέρωναν σὲ διάφορες θεοτήτες. Τὸ χτένισμα τῶν Ἀτθίδων, κτλ.

Τὰ πρῶτα σπέρτα, τὰ ὁποῖα ἦσαν κέρνα καὶ εἶχαν ὡς βάσι τους τὸ φῶσφορο, ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1832, δηλαδὴ πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν. Ὁ ἐφευρέτης τους παρέμεινε γιὰ λίγο καιρὸ ἀγνωστος, ἀπὸ τῆς νεώτερας ὅμως ἐρευνῆς ἐξακριβώθηκε ὅτι ὁ ἀνθρώπος, στὸν ὁποῖον χωροστοῦμε τὰ σπέρτα, ἦταν ὁ Ἰωάννης Φρειδερίκος Κάμμερερ ἀπὸ τὴν Δαρμστάττη.

Ο ἐφευρέτης αὐτὸς εἶχε πὺλὸν περιπετειώδη ζωὴ. Στὴν ἀρχὴ ἦταν κοσινᾶς, ἀργότερα καπελλᾶς καὶ σὲ τέλος μικρέμπορος. Κατὰ τὸ 1832, ὅμως, ἐπειδὴ ἀνακατεύθηκε σὲ κάποιο ἐπαναστατικὸν κίνημα, συνελήφθη καὶ φυλακίστηκε. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν παράδοσιν, ὁ Κάμμερερ ἐφευρε τὰ σπέρτα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φυλακιστικῆς του. Ἀργότερα κατόρθωσε νὰ δρατενεύσῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴν του καὶ κατέφυγε στὴν Ἑλβετία, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του. Στὴν Ἑλβετία ὁ Κάμμερερ ἔδωσε ἕνα ἐργοστάσιο σπέρτων, τὸ ὁποῖο λειτουργοῦσε λαμπρὰ καὶ τοῦ ἀπέδιδε σημαντικὰ κέρδη. Τὰ μεγάλα ὅμως δάσανα πὺν εἶχε περάσει στὴ ζωὴ του, ἐκλόνησαν τὴν ὑγεία του καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ παρουσιάστηκαν στὸν Κάμμερερ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς διανοητικῆς διαταραχῆς, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ καταλήξῃ σὲ καθαρὴ τρέλλα. Ὁ Κάμμερερ κλεισθήκε τότε σὲ μὴ κλινικὴ καὶ, ὅστερα ἀπὸ πὺλὸν ἐτῶν μαρτύριο, ἀπέθανε χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ τὸ λογικὸ του.

Τὸ βαδύτερο ἀνθρακωρυχείο τοῦ κόσμου βρίσκεται στὸ Σίτυ-Νηπ τοῦ Τράνσβαλ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο συνεχόμενα φρεατὰ καὶ τὸ βάθος του φτάνει τὰ 2135 μέτρα, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς! Παρ' ὅλα αὐτὰ, οἱ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι εἶνε καταδικασμένοι νὰ ἐργάζονται στὸ ἀράνταστο αὐτὸ βάθος, δὲν ὑποφέρουν καθόλου χάρις στὰ τελεῖα μηχανήματα ἀερισμοῦ καὶ φωτισμοῦ πὺν λειτουργοῦν ἐκεῖ κάτω!

Ἡ γυναῖκες τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ἔκοβαν τὰ μαλλιά τους δριμύτητα ὡς τὸν τράχηλο, καὶ τὰ χτενίζαν πρὸς τὰ πόδια.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τ' ἀγόρια ἔκοβαν συνήθως γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μαλλιά τους σὲ ἡλικία δώδεκα ὡς δεκαπέντε χρόνων. Τὰ κορίτσια πάλι ἔκοβαν τοὺς πλοκάμους των τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου των καὶ τοὺς προσέφεραν ὡς ἀνάθημα στὴν Ἀρτέμι καὶ στὴς Μοῖρες.

Ἡ γυναῖκες ὅμως τῆς Κορίνθου, ἀφιέρωναν τοὺς κοιμημένους βοσκότους των στὴν Ἀφροδίτη, τὴν ὁποία θεωροῦσαν προστάτιδά τους.

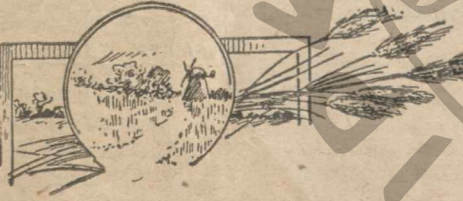
Στὰ Μέγαρα πάλι ἐπικρατοῦσε ἡ συνήθεια, νὰ προσφέρουν οἱ μελλόνυμφοι τὰ κοιμημένα μαλλιά τῆς θυγατέρας τοῦ Ἀλκαθίου, ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει παρθένος. Στὴν Ἀθήνα τέλος καὶ στὸ Ἄργος ἡ γυναῖκες ἀφιέρωναν τὰ κοιμημένα μαλλιά τους μονάχα στὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶ.

Ἀναφέρεται σχετικῶς ἀπὸ κάποιον ἱστορικὸν ὅτι κάποτε ἡ γυναῖκες τῆς Σικανίας, εἶχαν σκεπᾶσαι ἐντελῶς ἕνα ἀγάλμα τῆς Ἀρτέμιδος, μὲ τ' ἀναθήματά των μαλλίων τους. Γιατὶ στὴ Σικανία ἐπικρατοῦσε τὸ ἔθιμο νὰ κόβουν ἡ γυναῖκες τὰ μαλλιά τους καὶ εἰς ἐνδεικνέντους. Συνήθιζαν ἐπίσης νὰ σίχουν τοὺς κοιμημένους βοσκότους των στὸ τεταχμμένο πέλαγος γιὰ νὰ ἐξεμενεύουν τὴν ὁργὴ τῶν θαλασσιῶν θεοτήτων.

Ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι ἡ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν πασπαλίζαν τὰ μαλλιά τους μὲ χρυσόπλοιν καὶ τὰ στολίζαν μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ χρυσὰ τεχνητὰ τιτζίδια. Τὸ χτένισμα τῶν Ἀτθίδων ἦταν ἔξαφνικὰ ἐπιμελημένο παρ' ὅλη τὴν φαινομενικὴν ἀπλοτήτα του.

Τὰ νέα καὶ ἀνύπαντρα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, γύλιαν τὴς πλεξίδες των σὰν στέφανο γύρω στὸ κεφάλι τους, ἐνὺ ἡ παντρεμμένες τὰ ἔδεναν κάτω πρὸς τὸ στήθος, ἢ τὰ ἔπλεκαν σὲ χοντὰς πλεξίδας, ἀφίνοντας τὰ νὰ πέφτουν στὴς πλάτες τους.

Ἡ Ρωμαῖες δέσποινες γιὰ νὰ κάνουν τὰ μαλλιά τους νὰ φαίνονται πὺ ἑλᾶν, τὰ πασπαλίζαν μὲ κίτρινη γύνη λουλουδιῶν.

ΜΕΤΑΒΥ ΘΥΓΑΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ ΤΗΣ ΑΛΑΜΑΝΑΣ

(Άγνωστες πληροφορίες για τον Άθανάσιο Διάκο)

ΕΙΣ τις προηγούμενες στήλες παρακολούθησαμε τον Διάκο ΩΣ ΚΛΕΦΤΗ, ως αντίδοτο, δηλαδή, έναντι της τουρκικής εξουσίας, ως τον ελεύθερο τηρητή όρισμένων ηρώων παρὰδωσαν της φυλής του. Ως κλέφτης υπήρξε στη συμμορία του Καλοήγου Σάμη, ως κλέφτης βύτερα κατατάχθηκε στη συμμορία του Γούλα, και τέλος ανακηρύχθηκε πρωτοπαλικάρο στη συμμορία του Σκαλτσούδη. Έλαβε δε μέρος όχι μόνο σε κλείστες μικροσυμβολικές με τα τουρκικά αποσπάσματα, αλλά και σε μάχες που παρέμειναν ιστορικές στα χρονικά της ελληνικής κλεφτοσύνης, καθώς εινε η περίφημη μάχη της ΓΑΡΒΟΛΙΜΝΗΣ, που έλαβε χώραν στα 1802 (*). Επίσης συμμετείχε, ως έπακουρος, σε κλείστες άλλες φονικές μάχες με τους Κατσαντανάους, και παρεντέθη στο φόντο του Βελή Γκέκα στα 1806, όταν ο Άλφης με σύστημα και φανατισμό είχε αποφορτίσει την εξόντωσι όλων των μεγάλων κλεφτών.

Η δράσις του φοβερού πασά έχει μεγάλη σημασία για την ιστορία της κλεφτοσύνης: Αφού κατέλαβε τα Γιάννενα κ' αναγορεύθηκε πασάς και γενικός ντεντεντάτ νωζιό (κλεισινούραχης) στα 1791, μετά από τις πρώτες φροντίδες του υπήρξε κ' η παγίωσις της τάξεως στην ύπαιθρο, που ποτέ δεν υποτάχθηκε στην τουρκική εξουσία. Τα όρινα ιδίως διαμερίσματα της Θεσσαλίας, της Ήπειρου και της Στερεάς ήταν στα χέρια και στην εξουσία των κλεφτών. Η ιδιόρρυθμη αυτή κατάσταση ήταν απόφορος μακροχρονίων οικονομικών και γεωγραφικών συνθηκών, την αρχή της δε πρέπει να τη ζητήσουμε πολύ πριν από την άλωσι της Κωνσταντινουπόλεως από τους Τούρκους, αφού από τον ΩΜΑΕΚΑΤΟ αιώνα έχουμε στα ίδια αυτά μέρη ΗΜΙΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ, διοικούμενες και φορολογούμενες από όρισημένη τάξη, των ληστικών οικογενειών. Την άναρχική αυτή κατάσταση παρέλαβαν και σεβάστηκαν μετά τους Βυζαντινούς κ' οι Φράγγοι κ' οι Σέρβοι για μικρό διάστημα κ' οι Τούρκοι. Για το λόγο, στα μέρη αυτά βσιλέυε πάντοτε μια πρωτόγονη κατάσταση, μια άγρια ελευθερία, που εξαφανίσε τους τυχόν περνούσαν από τις επαρχίες εκείνες.

Προηγούμενη με οξύτατη παρατηρητικότητα που περιηγήθηκε την Ελλάδα από της Επανάστασης, ως εξής περιέγραψε την κοινωνική σύνθεσι των μερών εκείνων: «Στη Ρούμελη και στη Στερεά Ελλάδα, το στρατιωτικό πνεύμα του Μεσαίωνα, άνακατωμένο με την ανδρεία και τη ΔΗΣΕΥΣΙΑ, με τη φιλοξενία και τη ΒΙΑ, με την αμάθεια και τη δικαιοσύνη, διατηρήθηκε με όλη τη δύναμή του και παρ' όλους τους διαχωρισμούς των Τούρκων. Οι κάτοικοι των μερών αυτών απολαμβάνουν ένα ΕΙΛΟΣ ΑΓΡΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ».

Κατά κανόνα δηλαδή, τα περισσότερα όρινα μέρη της Ρούμελης τα διοικούσαν και τα φορολογούσαν οι άπειράχρητες αυτές συμμορίες, που με τον χρόνο αυξήθηκαν κ' οργανώθηκαν συστηματικότερα. Κατά τους χρόνους του πολέμου του 1770 μεταξύ Τουρκίας και Ρωσίας, συναντούμε τέτοιες συμμορίες, άρρυθμους άνω των χιλίων πεντακοσίων κλεφτών και τρομοκρατούσας Τούρκους και Ρώσους. Κατά δε τους χρόνους του Άθανάσιου Διάκου, η συμμορία Κατσαντανή, Γούλα, Σκαλτσούδη και πολλών άλλων, έφταναν τον αριθμό των διακοσίων κλεφτών. Αποτέλεσμα της καταστάσεως αυτής υπήρξε ο ΑΡΜΑΤΩΛΙΣΜΟΣ. Ο άρματωλισμός ουσιαστικώς δεν εινε παρά η έπίσημη αναγνώρισις της κλεφτοσύνης, ως στρατιωτικού θεσμού, ένας δηλαδή συμβιβασμός, μια άδυναμία και συγχρόνως μια αδιαφορία, μπορεί να πη κανείς, της τουρκικής εξουσίας για τα μέρη που δεν πρόσφεραν φορολογικώς πολλά στο κράτος και που κατά το πλείστον ήταν κατοικημένα από Έλληνες.

Άρματωλός συνεπώς εινε ο στρατιωτικώς έπαιτης μιας περιοχής, πρώτα, βύτερα από τους Έλληνες προσεστώτας και τελευταία από τον κληρο. Την εξήγησι αυτή έδιναν κ' οι Βενετοί στη λέξι, που γνώριζαν τους άρματωλούς στην Ιταλία, όπου δρούσαν σχεδόν από τις ίδιες άπειράχρητες συνθήκες, υπό τις όποιες και στη Βαλκανική: «Άρματωλοί ήταν οι πρόμαχοι της ζωής και της περιουσίας των κοσίων, επιφορτισμένοι συγχρόνως και με την είσπραξι των δημοσίων προσόδων».

Όλες η μεγάλες στρατιωτικές οικογένειες της επανάστασης άρ-

(*) Από το γεγονός αυτό βγαίνουν το συμπέρασμα πως ο Διάκος ήταν αδύνατο να γεννηθήκε στα 1792: Δεν ήταν δυνατόν σε ηλικία μόλις δέκα χρονών να λάβη μέρος στη μάχη της Γαρβολιμνής, ενώ όλοι οι βιογράφοι του παραδέχονται πως δώδεκα χρονών μπήκε στο μοναστήρι του Προφήτη Ηλία.

χιώδης άνθηκαν σε ληστικές οικογένειες που αναγνωρίστηκαν ως ΑΡΜΑΤΩΛΙΚΕΣ και που κληρονομικώς κατείχαν τα άρματωλικά. Οι Γουδαίοι της Άκαρνανίας, οι Κοντογιάννηδες του Λοιδωρικίου, οι Μπασιδάκηδες του Πηλίου, οι Μπουκουβαλάοι και οι Κολοκοτρωνάοι, καθώς και πλείστοι άλλοι, ήταν άρχικώς κλέφτες, που με το χρόνο άναγνωρίστηκαν άρματωλοί.

Απ' τη στιγμή που οι άρματωλοί κατελάμβαναν τ' άρματωλικά, κατ' ανάγκην εγίνοντο άμειλιτοι έχθροι των κλεφτών. Οι Τούρκοι, καθώς και οι προσεστώτες, σ' αυτούς ανέθεταν τη σύλληψη ή την εξόντωσι των φοβερών εκείνων στοιχείων, που για διάφορα παραπτώματα ή κατά εκ λ η ρ ο ν ο μ ι κ ή ν έξινα περιέτρεχαν τα βουνά, ληστέοντας, αλμαυλιζόντας και φονεύοντας όσους έπεφταν στα χέρια τους. Πολλές φορές οι άρματωλοί συνθηκολογούσαν με τους κλέφτες, χωρίς να το γνωρίζη η εξουσία. Άλλοτε πάλιν οι άρματωλοί έπεφταν στη δυσμενεία των Τούρκων, γιατί δεν κατόρθωναν να συλλάβουν όρισμένους κλέφτες και κακοποιούς, ή γιατί δεν μπορούσαν να συγκατήσουν την τάξι στις πρωτόγονες κ' άπειράχρητες εκείνες περιούες. Τότε οι Τούρκοι κ' οι προσεστώτες προσκαλούσαν τον ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΚΛΕΦΤΗ του τόπου και σ' αυτόν ανέθεταν τ' άρματωλικά, αφού προηγούμενως τους προσκυνούσε.

Πολλές φορές οι κλέφτες έπαφναν με το σπαθί τους τα άρματωλικά, έξαναγκάζοντες τους Τούρκους και τους προσεστώτες δια της ΒΙΑΣ να τους άναγνωρίσουν. Όταν λ.χ. ο Σκαλτσούδης έπαισε την Κρυοτάλλη Μπάμπη, μεταξύ των όρων που έθεσε ήταν κ' η μορτεία της Ισχυρής εκείνης οικογενείας στους Τούρκους, όπως του δώσουν τα άρματωλικά του Λοιδωρικίου. Και το κατόρθωσε, αφού προσκύνισε τον Άλή Πασά. Το δημοτικό τραγούδι, πολύ χαρακτηριστικά άναπαράσθησε τη φρασολογία του Σκαλτσούδη, τη σχετική με τα άρματωλικά. Λέει στην Κρυοτάλλη:

Και σ'ε μες τους μύτεδες και στο ντεβάν ε
(φένη)
να πάη στο Βελή Πασά, να πάη στο Βεζή
για να μ'ε στείλη μπουνιουρντί, να γίνω κα-
(πετάνιος)
να περπατήσω ά ρ μ α τ ω λ ό ς, να περπατώ
(και κλέφτης)
Θέλω μ'ε άπ' το Γράβαρι κ' έλο το Λοιδω-
(ρίκι),
αλλοίως θα κάψω τα χωριά σ' έλο το βιλέτι,
θα κάνω μ'άνες δίχως γυνούς, γυνάικες δίχως
(άντρες),
θα κάνω και μια παπιά να κλαίη στην Δο-
(τοτίνη),
να περπατή, να κλαίγεται, να περπατή να
(κλαίη).

Στις άτελλες αυτές ύπνευφαν, κ' ο Σκαλτσούδης έγινε άρματωλός Λοιδωρικίου δια της βίας, ως ο Ισχυρότερος κλέφτης διατήρησε δε τα άρματωλικά επί πέντε χρόνια.

Έτσι, με πολλή ειλικρία ένας κλέφτης μπορούσε να γίνη άρματωλός και αντίθετος. Πολλά παραδείγματα μάλιστα μ'ε πείθουν πως άπάνω στο χρόνο έλλαξαν τρεις άρματωλοί σ' όρισμένους περιοχές. Άλλ' η συχνές αυτές αλλαγές είχαν καταστήσει τη ληστεία ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ, άφου έφερνε στο άρματωλικά. Τα Ισχυρότερα και

πιο φιλελεύθερα στοιχεία των περιοχών που προαναφέραμε, έπιδιδοντο στην κλεφτοσύνη ΤΙΜΗΤΙΚΩΣ. Για το λόγο κ' η δημοτική ποίησις μόνον ΚΛΕΦΤΕΣ έξήμνησε. Οι ηρωϊκοί χρόνοι της εθνότητος δεν εινε ουσιαστικώς παρά οι χρόνοι της ελληνικής κλεφτοσύνης. Όσο κ' αν θέλουμε να δώσουμε στις λέξεις ελληνικής κλεφτοσύνης, ο γιομάτος πηγές από την Επανάστασι, που πρώτος επί Όθωνος άποκεφαλίστηκε ΩΣ ΑΗΣΤΗΣ και που πριν πέσει το λειπίδι στο λαμό του, πρόσφερε τη φοβερή, με γιομάτη αλήθεια φράσι, άναεφαλαιώνοντας συγχρόνως και την ιστορία της κλεφτοσύνης:

— Σκοτώνετε την τέχνη (*) που σ'ε λευθέρωσε!
ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Με τη λέξι «τέχνη» έννοουσε το έπάγγελμα.

ΓΑΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Με το λιμάρια κ' ο λωστός γίνεται βελόνα.
- Ό καλός λόγος έχει τέσσερα ποδάρια κ' ο καλός ένάμισο.
- Τό λίγο βιός έχει και λίγη σκοτούρα.
- Ό ξεχαρβαλωμένος ο τροχός τριζει πάντα περισσότερο.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Τό πιο ένδιαφέρον άστυνομικό άνάγνωσμα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
Α ίχνη αυτά φανερόνουν δάχτυλα μακριά, ισχνά, κοκαλιάρικα κ' ο δείκτης του δεξιού χεριού παρουσιάζει εξαιρετική άναπτυξι... ψυθίρος ο Χάρρυ. Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία... Μόνο τα χέρια του Χόλμς εινε φτιαγμένα έτσι... Άλλά δεν καταλαβαίνω τί ήθελε ο δάσκαλός μου και κρεμάστηκε άπ' αυτό το παράθυρο... Μήπως κατέβηκε στον Τάμεσι;...

Δεν πρόσφερε όμως να σκεφτή περισσότερα, γιατί έξαφνα έννοιωσε διπ' σιδερένια χέρια να τον άρπάζουν από τον τράχηλο.

— Κρατούμε έναν άνδρα! άκούστηκε μια βραχνή φωνή. Εινε κ' αυτός σιγνύος, όπως ο Άλλος.

Και συγχρόνως διπ' άντρες με άγρια κ' άποκρουστική φρισηγνυμία τράβηξαν πίσω το Χάρρυ.

— Όμοίωγρη, παλλημάρι μου, του έπτε τότε ο ένας άπ' αυτούς, δι' άνίχνεις στην ύπηρεσία του Σέρλοκ Χόλμς.

Όσο κ' αν ήταν ο τρόμος του Χάρρυ, στο άκουσμα του όνόματος του διδασκάλου του, δεν ένεκέρθηκε πειά τον έαυτό του. Κατάλαβε ότι ο δαμόνιος άστυνομικός είχε πέσει θύμα άπαισίας ένέδρας και διπ' χονδρά δάκρυα κέλλαν από τα μάτια του, με την ιδέα ότι ο άγαπημένος του δάσκαλος ήταν ίσως νεκρός την ώρα εκείνη.

— Θα μιλήσεις ή όχι; τον ρώτησε ο ένας άπ' τους κακούργους.

— Τί άνάγκη, Πάτση, του άπάντησε τότε ο Άλλος, να κάνουμε τόση φασαρία. Δεν τ'αν πετάτε το σκόλο αυτό μέσα στο ποτάμι, για να ν'αν ξεκάνουμε μια ώρα άρχιτερα...

— Έχεις δίπνο! Άλλά προηγούμενως πρέπει να τ'αν δέσουμε χειροπόδαρα, γιατί σίγνυρα θα έξση περίφημο κολύμπι...

— Καλά έκανε ο Μπλάκβελ, έπτε ο πειρατής που λεγόταν Πάτση, και μ'ε έστειλε έδω για να δώσω μ'άνες έξη κανείς και ζήτηση τον Χόλμς.

— Άλφεινα, του άπάντησε ο Άλλος. Και άποθυνούμενος στον Χάρρυ, έπρόσθεσε:

— Και τώρα σήκω άπάνω, παλλημάρι μου... Τώρα ποιος το παράθυρο... Σε λίγο δεν θα ξερξς που βρίσκεται το Λονδίνο.

Μά έπειδή ο Χάρρυ έμνε άκίνητος στη θέση του, οι διπ' κακούργοι τον έπασαν, τον έδεσαν και με γροθιές και κλωτσιές τον έσπρωξαν ως το παράθυρο.

— Έχει άρκετο νερό εκεί κάτω! του έπτε ο Πάτση. Θα π'ης τόσο, ώστε δεν θα διμάρξς ποτέ σου πειά...

— Σήκωσε τον άπάνω, Πάτση! φώναξε ο Άλλος κακούργος. Ό ραία!... Και τώρα είσαι έτοιμος;... Πετάξε τον μέσα στο νερό... Ένα, δύο...

— Τρία! βροντοφώνησε έξαφνα μια φωνή.

Η φωνή αυτή, παρ' όλη τη δύναμή της, μόλις άκούστηκε, γιατί π'ήγνε μέσα στον κρότο τριών αλληπαλλήλων πυροβολισμών.

Ο Πάτση σφαιρίστηκε κάτω σ'ορλιάζοντας, γιατί μια σφαίρα τον είχε βρει κατακέφαλα· η δεύτερη σφαίρα είχε πετύχει στο στήθος τον Άλλο κακούργο, ο όποιος έπίσης σφαιρίστηκε κάτω, φτύνοντας αίμα...

Μόλις οι κακτοί διαλύθηκαν, ο Χάρρυ είδε τον Σέρλοκ Χόλμς να σκύβη από πάνω του και να του λ'ην τα δεσμά του.

— Φοβήθηκες, παιδί μου; τον ρώτησε ο δαμόνιος άστυνομικός. Έλα, σ'ένειδε τώρα... Δεν υπάρχει πειά κανέναν κίνδυνος...

— Σείς, κύριε Χόλμς! φώναξε ο Χάρρυ ξετρελαμένος από τη χροά του. Για όνομα του Θεού, που είμαστε!... Από που έρχεσθε; — Από που έρχομαι; άπάντησε ο Χόλμς. Από τους πειρατές του Τάμεσεως... Έκει άλλωστε θα πάω πάλι άπόψε... Τους έχω πειά μέσα στην τσέπη μου...

Είχε νικήσει πειά. Έπάνω στα τρεκινωμένα νερά του Τάμεσεως, που τα φώτιζαν η άχτίτις του φεγγαριού, ένας στολίσκος από 8 πλοίαρχα έπλεε, διευθυνόμενος προς τ'αν Νηοί των Πειρατών. Στο πρώτο άπ' τα πλοίαρχα αυτά έβρισκε ο Χόλμς, ο Χάρρυ και ο διευθυντής της άστυνομίας του Λονδίνου. Τα υπόλοιπα ήταν γεμάτα από άστυφύλακες και μυστικούς άστυνομικούς.

Παρακολουθήστε στο φύλλο αυτό την νέα περιπέτεια του Σέρλοκ Χόλμς

«Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ»

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Τό πιο ένδιαφέρον άστυνομικό άνάγνωσμα)

— Έδώσατε τις κατάλληλες διαταγές στους άνδρες σας, κύριε Τόχαρντ; ρώτησε ο Χόλμς τον διευθυντή της άστυνομίας.

— Βέβαια, κύριε Χόλμς. Πρέπει να καταλάβουμε με έφοδο τ'αν Νηοί, γιατί οι πειρατές δεν θα μ'ε παραδοθούν χωρίς αντίτασι.

Μόλις πρόσφερε τα λόγια αυτά, μια όμορφονιά άκούστηκε και βροχή από σφαίρες έπεσε κοντά στο στολίσκο των άστυνομικών.

Ευτυχώς οι πειρατές δεν είχαν ύπολογίσει καλά την άπόστασι κ' έτσι η σφαίρες τους δεν προσέγγισαν καμιά ζημία.

— Έμπρός, παλλημάρι! φώναξε τότε ο Χόλμς στους άστυνομικούς. Ν' άποδίστασθιτε γρήγορα...

Τέλος τα πλοίαρχα προσήγγισαν στην άκτι. Άμέσως πετάχτηκε πρώτος έξω ο Χόλμς, ακολουθούμενος από το Χάρρυ.

— Σέρεστε καλά με π'ους κακούργους έχετε να κάνετε! φώναξε ο Τόχαρντ στους άστυνομικούς. Χτυπήστε τους άλύπητα!

Τριάντα άστυνομικοί άποδίστασαν έξω και όρμησαν με τσεκούρια κατά της πόρτας του σπαιού των πειρατών. Μά την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε κ' οι πειρατές όρμησαν σαν θύρια κατά των άστυνομικών, οι όποιοι τους ύποδέχτηκαν με πυροβολισμούς.

Ο Χόλμς, ο όποιος βρισκόταν στην πρώτη γραμμή, σώρισε κάτω σκοτωμένο με μια σφαίρα τον τον Σεγαριμένο...

Άλλά ο δαμόνιος άστυνομικός έρηυσε κάποιον Άλλον, τον Μπλάκβελ.

— Βάλτε φωτιά στη ληστοφυλιά αυτή! διάταξε ο Τόχαρντ. Έντομεταξύ, οι πειρατές είχαν κατορθώσει να διασπάσουν τη ζώνη των άστυνομικών και δέκα άπ' αυτούς — γιατί οι ύπόλοιποι σκοτώθηκαν ή πληγώθηκαν — όρμησαν άσυγκράτητοι προς το στολίσκο των άστυνομικών.

— Να καταλάβουμε τα πλοίαρχα τους! άκούστηκε έξαφνα μια διαταγή.

— Ο Μπλάκβελ! φώναξε ο Χόλμς. Θα μ'ε ξεφύγη!... Θέλουν να σωθούν με τα πλοία μας...

Αυτό ήταν πράγματι το σχέδιο του τρομερού άρχιπειρατού. Άλλά μια πετυχημένη όμορφονιά — των άστυνομικών περιώρισε τους κακούργους στο ήμισυ. Όταν δε σε λίγο ο Μπλάκβελ έφτασε στην παραλία, δεν είχε μαζί του περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

Ο Χόλμς ακολουθούσε τρέχοντας το ληστή, συνοδευόμενος από τον Χάρρυ, τον Τόχαρντ και έξη άστυνομικούς. Βρισκόντουσαν πειά στην άκτι κ' ο Μπλάκβελ έτοιμάζονταν να επιδισθή σ' ένα από τα πλοίαρχα, που περισσότερους από πέντε άνδρες.

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η Ορτενσία, νομίζοντας ότι ο Αρμάνδος θα πουλούσε και τα κομμάτια κ' ότι θα μοίραζε δεξιά κ' αριστερά τα χρήματα, έτρεξε έξω φρενών στο δωμάτιό του και του τὰ ζήτησε. Έκεινος της απάντησε, ότι του χρειαζόντουσαν. Τότε η Ορτενσία δεν βάσταξε πειά. Του είπε ότι θα εγκατέλειπε τη συζυγική στέγη και θα πήγαινε να ζήσει με τον αδελφό της. Μά καθώς προχώρησε προς την πόρτα, έτοιμη να εκτελέσει την απειλή της, ο άντρας της ούχτηκε μπροστά της για να την εμποδίσει. Έκείνη τον έπρωξε, άρχισε να τον χτυπά, και καθώς η όργη δεκαπλασίαζε τις δυνάμεις της, τον έπρωξε τέλος προς τον τοίχο και ύστερα κατέβηκε τρεχάλα τις σκάλες.

Ο Αρμάνδος άνοιξε το παράθυρο και φώναξε στους υπηρέτες να κλείσουν τις πόρτες. Οι υπηρέτες άσπασαν, μη καταλαβαίνοντας περί τίνος έπρόκειτο, άφησαν τη δούκισσα να περάσει. Η Ορτενσία, πλημυρισμένη στα δάκρυα, έστριψε την όδω των Πι-Σάν, ύστερα την όδω Ρισελιέ κ' έφτασε τέλος στην κατοικία του αδελφού της, ενώ πολυάριθμοι διαβάτες κύτταζαν έμβρόντητοι τη νεαρή άριστοκρατίσση κλειμένη και άλλοιασμένη, να διασχίζει όλομόνηχη, μέρα-μεσημέρι τους δρόμους του Παρισιού.

Αλλά και πάλιν επενέβησαν οι συγγενείς τους και τὰ πράγματα διορθώθηκαν άποσπαστικά. Ο Αρμάνδος έπέστρεψε στη γυναίκα του ένα μέρος των κοσμημάτων της, τὰ υπόλοιπα όμως παρεδόθησαν στα χέρια του Κολμπετό, του άλλοτε υπηρέτου του καρδινάλιου Μαζαρίνου, ο όποιος, χάρις στην ύποπτη του κυρίου του, ήταν τώρα ύπουργός των Οικονομικών.

Όστόσο, ύστερα από λίγον καιρό, ο Αρμάνδος άναγκάστηκε να πη στην Άλσατία, της οποίας ήταν διοικητής. Θά έμεινε εκεί πολλούς μήνες. Πρότεινε λοιπόν στη γυναίκα του να την πάρη μαζί του. Έκείνη όμως άρνήθηκε κατηγορηματικά, και άπ' τόν φόβο μήπως την απαγάγει διά της βίας, κατέφυγε στο σπίτι της αδελφής της, κομίσσης του Σουασόν. Ο άντρας της πήγε εκεί και τη βρήκε. Συζητήσαν όρες όλόκληρες. Και στο τέλος, ο Αρμάνδος δέχτηκε να φύγη μόνος του. Έδωσε όμως έναν όρο στη γυναίκα του: Καθ' όλο το διάστημα που θα έλειπε, η Ορτενσία θα έμεινε σ' ένα μοναστήρι, ή όποιον του όποιου ήταν μια θεία της Ορτενσίας, ή Μαντίμ ντε λά Πόρε, και το όποιο βρισκόταν κοντά στο Παρίσι. Η Ορτενσία στην άρχή έδιστασε, στο τέλος όμως έέχτηκε τον όρο αυτόν του άντρός της.

Ο Αρμάνδος έμεινε στην Άλσατία έξι μήνες. Όταν γύρισε στο Παρίσι, πήγε στο μοναστήρι όπου έμεινε η γυναίκα του, με πενήντα καθάλλαρδες, όλόκληρη την Ισακού δηλαδή, για να την πάρη και να την κλείσει σ' ένα άλλο μοναστήρι, το της Αγίας Μαρίας. Η γυναίκα του, μην καταλαβαίνοντας περί τίνος έπρόκειτο, τον άκολουθήσε και δίχως να το νοιώσει, βρέθηκε κλειμένη διά της βίας στο μοναστήρι εκείνο. Διαμαρτυρήθηκε τότε, φώναζε, χάλασε τον κόσμο, του κάκου όμως.

Ύστερα από λίγον καιρό, ο άντρας της πήγε στο μοναστήρι να την έπισκεφθή. Της είπε δέ με όρος ειρωνικό, ότι έφρευε για τη Βρετανία και ότι έννοούσε να τον άκολουθήσει. Έκείνη όμως του άρνήθηκε όρθιά-κοιτά. Ήρθαν τότε σε λόγια.

Ο άντρας της θύωσε που έβαζε—δίπως ήταν ή μόδα—φρενέτικες έλινες στο πρόσωπό της και άπήτησε να μην ξαναβάλη. Μάλιστα ζήτησε να βγάλη εκείνη τη στιγμή εκείνες που πορούσε η Ορτενσία. Έκείνη όμως άρνήθηκε, τον πήγε ως την έξωπορτα, βρίζοντάς του, και του έδλωσε άκρια, ότι είχε έγειρει έναντιον του άγονή διαζυγίου. Το άποτέλεσμα όλης αυτής της φασαρίας, ήταν ότι η νεαρή δούκισσα έμεινε και πάλι φυλακισμένη στο μοναστήρι.

Όστόσο, μολονότι φυλακισμένη σχεδόν, δεν πέρασε άσχημα στο μοναστήρι η Ορτενσία. Βρήκε εκεί μια άλλη νεαρή γυναίκα, την κ. ντε Κουρσέι, που την είχε κλείσει κ' εκείνη στο μοναστήρι ο άντρας της για τον ίδιο λόγο. Η δυο γυναίκες, θεότρελλες κ' ή δυο, ταίριαζαν μια χαρά και τάξαναν θάλασσα. Η καλόγρησε του μοναστηριού τράβηξαν το διάβολό τους μαζί τους.

—Στάσου, στάσου, ήλιθιε!... του φώναζε ή γυναίκα του.

(Η χαριτωμένη άνεψιά του καρδινάλιου Μαζαρίνου κ' ή ήλιθιος, παράφρων και ζευζέκης σύζυγός της).

Ένα πρωί, βρήκαν το δοχείο όπου έβαζαν τον άγιασμό, γεμάτο μελάνι! Μία άλλη φορά τη νύχτα, έννοιωσαν ή καλόγρησε ξαφνικά να στάζει νερό στα κρεβάτια τους. Το νερό έσταζε από κάτι κομμάδες που είχαν τοποθετήσει πάνω άπ' τόν κοιτώνα τους ή δυο δούκισσες. Η κατάσταση είχε γίνει έτσι άφόρητη. Η καλόγρησε άπέθεσαν τότε σε δυο ήλικιωμένες υπηρέτριες του μοναστηριού, να επιτηρούν τις δυο νεαρές γυναίκες και να μη τις εγκαταλείπουν ούτε στιγμή.

Το τί τράβηξαν όμως ή δυο αυτές γρηές υπηρέτριες, δεν περιγράφεται. Η νεαρές έγκάθειγκες άνεβοκατέβαιναν σάν τρελλές γρήγορα—γρήγορα, όλη την ήμερα τις σκάλες κ' ή δυο άμωρες ή υπηρέτριες ήσαν ύποχωμένες να τρέχουν το κατόπι τους, άλλοιασμένες, λαχανιασμένες.

Μη μπορώντας πειά να τις ύποφέρουν, ή καλόγρησε της Αγίας Μαρίας, της έστειλαν σ' ένα άλλο μοναστήρι, της Σέλ, εκεί δηλαδή που βρισκόταν και πάλιν η Ορτενσία. Λίγο κατόπι, γύρισε και ο Αρμάνδος άπ' τη Βρετανία. Πήγε τότε άμέσως στη Σέλ, με έξι-επτά καθάλλαρδες, αυτή τη φορά. Προβλέποντας δέ, ότι θα συναντούσε αντίστασι άκ μέρους της γυναίκας του, είχε άπ' τόν άρχεπισκοπο των Παρισίων την άδεια να πάρη τη γυναίκα του μαζί του, και διά της βίας άκρια, άν έπρεπε ή άνάγκη.

Η Ορτενσία, στην όποια ή ήγοιμένη είχε καλόβολα έμπιστευθεί τὰ κλειδιά του μοναστηριού, χωρίς να καλοεξετάσει γιατί της τὰ ζητούσε ή νεαρή δούκισσα, ύποδέχτηκε ή ίδια στην πόρτα τόν άντρα της.

—Τι θέλετε; τόν ρώτησε.
—Μά δεν ελστε σεις, βέβαια, ή ήγοιμένη; της είπε ο άντρας της, ξαφνιασμένος που την έβλεπε στην πόρτα του μοναστηριού.

—Ναι, είμαι ή ήγοιμένη έξαιρετικώς σήμερα για σάς. Δεν θα μπητε μέσα.
—Καλά, άποκρίθηκε ο σύζυγος. Φεύγω.... Θά ξαναέρθω αύριο και τότε βλέπουμε....

—Στάσου, στάσου, ήλιθιε!... του φώναζε ή γυναίκα του.
Μά ο Αρμάνδος έφυγε καταφρονισμένος.

Μόλις έμαθαν το νέο αυτό σκάνδαλο οι συγγενείς των δυο συζύγων, τήχασαν. Ο γαμπρός της Ορτενσίας κ' ένας φίλος του έτρεξαν άμέσως έριπτοι, για να διορθώσουν τὰ πράγματα. Έξηγήθηκε άκρια ή επέμβασις του δικαστηριού, έγινε προσφυγή στο Παρλαμέντο, στην ύποδοσι άνακατώθηκε κ' ο ίδιος ο βασιλεύς! Το άποτέλεσμα ήταν να ύπογράφουν οι δυο σύζυγοι μια συμφωνία, με την όποια δεχόντουσαν να συγκυριοποιήσουν στο ίδιο σπίτι, αλλά σε χωριστό διαμέρισμα ο καθένας. Η δούκισσα θα είχε δική της ιδιαίτερη ύπηρεσία, θα δέχονταν όσες και όποιες έπισκέψεις ήθελε και θα είχε άπολυτη έλευθερία να άκολουθή ή όμι τόν άντρα της στα ταξείδια του.

Φυσικά, ή οικογενειακή γαλήνη, μ' όλη τη γοητεία αυτής συμφωνίας, δεν βάσταζε πολύ. Ο Αρμάνδος, φοβερά ζηλιώτης, έπρεπε τρομερά άπ' τη νέα ζωή της γυναίκας του. Η διαρκής δεξιώσις της δουλκίσης τόν έκαναν έξω φρενών. Μία Κυριακή άπόγευμα μάλιστα, που ή δούκισσα είχε όργανώσει μια θεατρική παράστασι στα διαμερίσματά της, όπου θα έπαιζε και ή ίδια, ο άντρας της διέταξε ξαφνικά μερικόνες έφράτες, δυο όρες πριν από την παράστασι, να πάνε να γκαρεμίσουν τη μικρή σκηνή που είχε στηθεί, λέγοντας ότι ή Κυριακή είχε ήμερα προσειχλής και κατανίξσεως κ' ότι δεν πρέπει μια τέτοια ήμερα να κατασπαλώνεται με άνιερα θεάματα!

Η πράξις αυτή του συζύγου της, έπεισε την Ορτενσία να μην υπορούσε πειά να ζήση μαζί του, ούτε και κατοικώντας σε χωριστό διαμέρισμα. Να τόν άφνει και να πηγαινε να κατοικήσει άλλού, μέσ' στο Παρίσι, μέσ' στη Γαλλία, δεν ήταν δυνατόν.

Ο άντρας της είχε το δικαίωμα άπ' το νόμο να τη γυρίσει διά της βίας κοντά του. Ένας μόνο τρόπος ύπήρχε για να γλυτώσει: Να φύγη στο έξωτερικό. Κι αυτό άποφάσισε να κάνει ή δούκισσα. Θά πήγαινε κατ' άρχάς στο Μιλάνο, όπου έμεινε μια αδελφή της και από κει στη Ρώμη ή στις Βουξέλλες, άναλόγως τών περιστάσεων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΠΑΤΗΡ Κ' Ο ΔΟΥΜΑΣ ΥΙΟΣ

Ο πατήρ σπάταλος. Ο υιός οικονομολόγος. Ο πατήρ άκατάστατος. Ο υιός ύπέδειγμα τακτικού άνθρώπου. Ο δεκάλογος του Δουμά υιού. Ποιός έφαγε την περιουσία του Δουμά; Η φίλια και ή έχθρα. Τε σικετροφείον του γέρο Δουμά.

Το λαϊκό γνωμικό εκάτα τόν πατέρα κ' ο γιός, διαφημέντα άπολύτως, άν λάβει κανείς άπ' όλη του την περίπτωσι του Αλεξάνδρου Δουμά πατρός και του Αλεξάνδρου Δουμά υιού. Γιατί είνε γεγονός, ότι οι δυο Δουμάδες ήσαν, ως προς τόν χαρακτήρα και τις συνήθειες, δυο άνθρωποι εν διαμέτρου άντίθετοι.

Όσο σπάταλος κ' άκατάστατος ήταν ο πατέρας, τόσο τακτικός κ' οικονομικός ύπήρχε ο γιός του.

Ο Αλεξάνδρος Δουμάς υιός, συνήθιζε κάθε ήμερα ν' άφιερώνη όλόκληρη ώρα για να βάζη σε τάξι τὰ βιβλία του και τὰ χαρτιά του. Ο πατέρας του πολλές φορές βλέποντάς τον, γινόταν έξω φρενών με το νοικοκυρίστικο αυτό πνεύμα του κ' έλεγε σχετικά μ' άπελπισία:

—Άλλοίμονο!... Αυτό το παιδί δεν θα κατορθώσει να δημιουργήσει τίποτε καλό στη ζωή του.

Απλούστατα, ο γέρο Δουμάς δεν μπορούσε να καταλάβη πόσος άνθρωπος, που δέλει νύχη κάποια άξια, κάθεται και σπαταλάει τόν καιρό του με άνοησις, δίπας έθεωρούσε αυτός την τάξι.

Όστόσο, ή σχολαστική νοικοκυροσύνη του Δουμά υιού, δεν τόν έμποδισε να φτιάση και να ξεπεράσει ίσως σε δημιουργικότητα τόν πατέρα του.

Αναφέρεται επίσης σχετικώς, ότι ο Δουμάς υιός, δεν ήταν μόνο οικονομικός και τακτικός, αλλά κανόνιζε όλη του τη ζωή σύμφωνα με το έξις πρόγραμμα, που είχε έπίνω άπ' το κρεβάτι του κρεμασμένο:

- 1) Να κάνης δυο όρες περίπατο πεζή, κάθε μέρα.
- 2) Να κοιμάσαι κάθε νύχτα έφτά όρες.
- 3) Να πλανάς άμέσως όταν σου έρχεται ή διάθεσι για ύπνο.
- 4) Να σηκώνεσαι άμέσως μόλις ξυπνάς.
- 5) Ν' άρχιζης την εργασία σου άμέσως μόλις σηκώνεσαι.

- 6) Μην τρώς παρά δυαν πενήντα και μην άνεις παρά δυαν διψάς.
- 7) Μην μιλάς, παρά μονάχα όταν πρέπει και μη λες ποιά τὰ μυσά άπ' όσα σκεπτεσαι.
- 8) Μη γράφεις παρά ότι μπορείς να ύπογράψης.
- 9) Μην ξεχνάς, ότι οι άλλοι μπορούν να ύπολογίζουν σε σένα κ' ότι εσύ δεν πρέπει ποτέ να ύπολογίζης στους άλλους.
- 10) Μη δίνεις στο γράμμα μεγαλύτερη σημασία άπ' όσην έχει. Είπε εύσεργικά όταν σε ύπηρετεί, όλέθριο όμως ήταν σε άνει σκλάβο του.

Μια μέρα ρώτησε το Δουμά υιό ένας γνωστός του: —Είν' άληθεια, ότι ο πατέρας σας έφαγε όλόκληρη περιουσία; —Όχι, απάντησε ο Δουμάς, δεν την έφαγε αυτός, που την έφαγαν οι φίλοι του!...

Ποιά διαφορά άπάρχει, διδάσκαιε, μεταξύ φίλιας και έχθρας; ρώτησε κάποτε το Δουμά πατέρα μια νεαρή γνωστή του κυρία.

Η ίδια άκριβώς διαφορά που ύπάρχει και μεταξύ της ήμερας και της νύχτας, απάντησε ο Δουμάς. —Θαμάσασ! Κι όμως, έρείς δάξτε αυτά τὰ δυο άντίθετα αίσθήματα να συνυπάρχουν μέσα στην ψυχή κάποιας ηρώιδος σας. Μπορούν όμως να συνυπάρχουν ή ήμερα κ' ή νύχτα;

—Μην ξεχνάτε κυρία μου, ότι ύπάρχει το ήμισυ γές, το ήμισυφως, ύπάρχουν ή έκλειψις του ήλιου και ή έκλειψις του πνεύματος, της απάντησε τότε γελώντας ο εύφυς συγγραφέας.

αν, για νάχαναν αυτοί που θα την κατεδίωκαν τὰ ίχνη της. Η 17η Ιουνίου του 1667, ήμερα Τετάρτη, είχε όρισθεί για την άπόδοσί της. Η δούκισσα θάφενε τη νύχτα.

Αυτή τη βραδεία όμως την είχε καλέσει ή αδελφή της, κόμισσα του Σουασόν, σ' ένα επίσημο γεύμα, στο όποιο θα παρευριστόταν ο άφρός της άριστοκρατίας.

Η Ορτενσία άρνήθηκε. Όστόσο, επειδή ή αδελφή της, ξαφνιασμένη για την άρνησί της έπέμενε, ή Ορτενσία έλεε πως θα πήγαινε.

Τη νύχτα, ή Ορτενσία κλείστηκε στην κάμαρά της, με την έμπιστη θαλαμηπόλο της, που θα την συνόδευε στο ταξείδι της, τη Νανόν. Φόρεσαν κ' ή δυο ρούχα άνδρικά και πήγαν κρυφά στο διαμέρισμα, όπου τις περιμένε ο άδελφός της, ένας φίλος του, ο Ιωάννης ντε Ροάν και δυο άντρες της άπολύτου έμπιστοσύνης του άδελφού της, οι όποιοι θα τη συνόδευαν στο ταξείδι της.

Όταν νύχτωσε έντελώς, πήγαν όλοι μαζί ως την πύλη του Αγίου Αντωνίου. Εκεί, ο άδελφός της και ο φίλος του άποχαιρέτησαν την Ορτενσία, ή όποια μαζί με τους συνοδούς της και την θαλαμηπόλο της άνέβηκε σ' ένα άμάκι με έξι άλογα και έφυγε.

Την μεθεπομένη το μεσημέρι βρισκόταν κώλας έξω άπ' τὰ σύνορα της Γαλλίας.

Είχε σωθεί! Είχε κάνει το ταξείδι άπόδοσι, μολονότι παντού την άναγνώριζαν πως ήταν γυναίκα, παρά τ' άνδρικά ρούχα που φορούσε. Η Νανόν μάλιστα ξεγκάταν διαρκώς και την φώναζε: «Κυρία!»

Στο Νανσύ, που δεν άνηκε τότε στη Γαλλία, έλλαξε τὰ φορεμάτά της και φόρεσε γυναικεία. Άπ' εκεί τράβηξε για την Έλβετία. Πέρασε από το καντόν της Νεφρατέλ, ύστερα από το καντόν του Άλντορφ, όπου άναγκάστηκε να κάνει καραντίνα, λόγω κάποιος επιδημίας, και τέλος στις 15 Απριλιού του 1667 μπηκε στο κράτος του Μιλάνου.

Ταξείδευε δυο σχεδόν μήνες, μά ούτε την κόποσι λογαρίαζε, ούτε τις κακουχίες. Η χαριτωμένη, ή θεότρελλη, ή όμορφη Ορτενσία, ή άνεψιά του Μαζαρίνου, πετούσε άπ' τη χαρά της, γιατί είχε γλυτώσει πειά άπ' την τυραννία του ζηλιάρη συζύγου της.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Σκληρότητες:

Έκείνη.—Σήμερα έξω τα γεβιλιά μου κ' ούτε ένα δώρο, ούτε ένα άνθος δεν μου προσέφερες. Έκείνος.—Γιατί να σου θυμίσω, άγάπη μου, ότι έπρόσθεσε άκρια ένα χρόνο στη ράχι σου;

Στην έξοχή:

—Και ή γυναίκα σου είνε μαζί σου;
—Τρελλάθηκες; Άραφ' ο γαμπρός μου σινέστησε ήσυχια και ή ρεμία....

Σε μια συναναστροφή:

Ο τραπέζις.—Όποτε ελθε ήθοποιός; Έγώ, έξερете, είμαι τραπέζιτης και δεν εύκαρδ' να πηγαίνω στα θέατρα. Θάχω δεκαέντε χρόνια να πατήσω σε θέατρο.
Ο ήθοποιός.—Κι έγώ θάχω περισσότερο από τριάντα χρόνια να πατήσω σε.... Τράπεζα!...

Μεταξύ ταξιδιωτών:

—Το Λονδίνο είνε ασφαλώς ή πιο όμυχλώδης πόλις του κόσμου.
—Κάθε άλλο! Έγώ πήγα σε μια πόλι περισσότερο όμυχλώδη άπ' το Λονδίνο.
—Ποιά;
—Δεν την ξερω. Ήταν τόσο ή όμυχλη, που δεν μπορούσα να καταλάβω σε ποιά πόλι βρισκόμουν!...

Μεταξύ μικρών:

—Πάμ τις έφαγες, Μπόμπυ;
—Τί να κάνω; Δεν μπορεί να γίνη κ' άλλωδς. Ο άδελφός μου κ' έγώ είμαστε δίδυμοι και μοιάζουμε τόσο πολύ! Όσες φορές λοιπόν κάνει ο ένας άταξίες, ο μωυπάς μας τις βράχει και τών δυο.... για να μην κάνει λάθος!...

Ο Αλεξάνδρος Δουμάς, πατήρ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ",

("Αρθρον του Δ. Μ. Μοντγκόμερυ)

«Ερεπορτάξ... Κι' έτσι, το κοινό που διψάει πάντα να μαθαίνει τα μυστικά της ιδιωτικής ζωής των εστέρων, στρέφεται προς τα παλινδρομήματα της ζωής των εστέρων, στρέφεται προς τα παλινδρομήματα της ζωής των εστέρων, στρέφεται προς τα παλινδρομήματα της ζωής των εστέρων...»

Είπε αλήθεια βέβαια ότι ο Ντούγκλας Φαίρμπαρνκς ήταν ένας περιφημος ακροβάτης πριν γίνει ηθοποιός του κινηματογράφου. Δεν είναι όμως καθόλου αλήθεια ότι βρισκόταν σε κάθε στιγμή διάφορες προφάσεις να επιδεικνύει τις καταπληκτικές του ακροβατικές ικανότητες, καθώς επίσης δεν είναι αλήθεια ότι η Μάρλεν Ντίζελ είχε και στην ιδιωτική ζωή της μια επικίνδυνη κατακτητή γυναικείων καρδιών. Η ερωτική περιπέτεια της δόνης και η ιδιωτική ζωή των εστέρων είναι δυο εντελώς διαφορετικά πράγματα... Γι' αυτό δε και το κοινό πρέπει να συνηθίσει να ξεχωρίζει τον ηθοποιό από τον άνθρωπο. Δεν πρέπει να τους συγχέει.

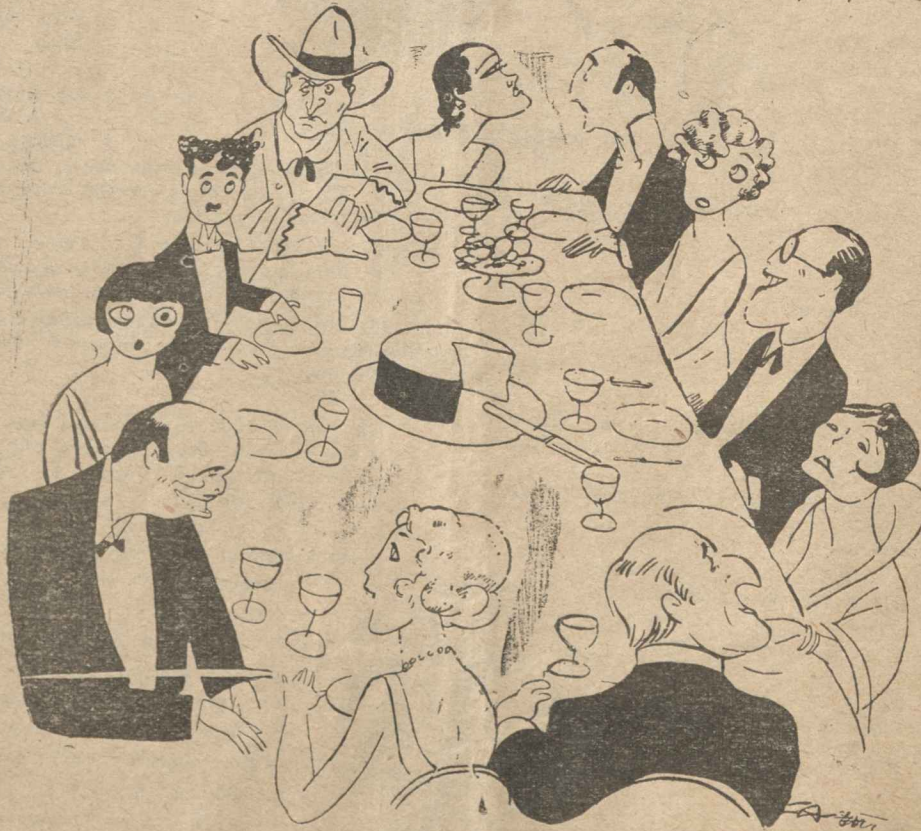
Ο γοητευτικός Άντολφ Μανζού, για να φέρουμε ένα παράδειγμα, όταν παίζει στην δόνη, φαίνεται ότι με μια γρήγορη ματιά βλέπει τους πάντες και τα πάντα και κάνει πολλούς δυστυχισμένους μύστας να ζηλεύουν τα όμορφα μάτια του, τα οποία, καθώς νομίζουν, βλέπουν περίφημα. Κι' όμως πόσο υποφέρει από τα μάτια του μονάχα ο ίδιος το ξέρει... Για να θαυμάσει, έξω από το στούντιο, μια όμορφη γυναίκα ο Άντολφ Μανζού αναγκάζεται να καταφύγει σ' ένα ξενοδοχείο διπλά γυαλιά αμερικανικά!... Ανάθετός ένας άλλος όμως περιφημος διαπορφωτής της δόνης, ο Χάρολντ Λόου, τον οποίο δεν μπορεί κανείς να φανταστεί χωρίς γυαλιά, δεν τα μεταφέρει ποτέ του στην καθημερινή ζωή, γιατί απλούστατα έχει πολύ γερό και δυνατά μάτι...

Όσον αφορά πάλι την ιδιωτική ζωή των εστέρων, θα ήταν άδικο βέβαια να άρνηση κανείς την πολυτέλεια της, αλλά και πολύ άνοητο να πιστεύει στα όσα γράφονται για εκείνα από τα διαφημιστικά πρακτορεία τους...

Πολλοί από τους μεγάλους εστέρες κερδίζουν, όπως είναι γνωστό, κολοσσιαία ποσά, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μεταφέρουν τα γλέντια και τα όργια της δόνης και στην ιδιωτική τους ζωή. Οι μεγάλοι εστέρες μελετούν κι' εργάζονται, όσο δεν μπορούν να το φαντασθούν ποτέ οι θαυμαστές τους και γι' αυτό, σχεδόν πάντοτε, ή διασκεδάζουν τους εαυτούς τους με πολύ απλές και πολύ ήσυχες: Μαζεύονται συνήθως σ' ένα κέντρο όπου τρώνε μαζί, φλυαρούν ήρεμα και χορεύουν... όπως όλοι οι κόσμοι.

Οι εστέρες επιθυμούν πρώτα και δευτερευόντως στο εστιατόριο «Αριστοτέλης».

Μια συγκέντρωση «εστέρων» στο Καφέ-Μονμάρτρε του Χόλλυγουντ. Έξω δεξιά: ο Ντούγκλας Φαίρμπαρνκς, η Κόλιν Μουρ, ο Σαρλώ, ο Τόμ Μίξ, η Γκλόρια Σβάνσον, ο Μανζού, η Κερρίνα Γκρίφφιθ, ο Χάρολντ Λόου, η Πέλα Νέγκρι, ο Δ. Γκρίφφιθ και η Μαίρη Πίκοφοντ.

Χόλλυγουντ, ένα καφέ-ρεστοράν κοντά στο πρώτο, πιο πολυτελές όμως και πιο όμορφο διασκεδαστήριο. Μά έπειδή και το «Καφέ Μονμάρτρε» έγινε τώρα πολυσύχναστο, γι' αυτό, όταν θέλουν να περάσουν ήσυχα το βράδυ τους μ' ένα καλό δείπνο, πηγαίνουν σ' ένα από τ' άλλα δώδεκα κέντρα, που βρίσκονται εκεί τριγύρω όπως το «Παλάτι», το «Φράνκς», το «Χένρι», το «Σπ. Άχβυ» κλπ.

Το «Σπ. Άχβυ» έχει πολύ περίεργο διάκοσμο. Μοιάζει με σαλόνι πολυτελούς θαλαμηγού! Και φυσικά τα γεωσώματα του είναι ντυμένα σαν ναύτες... Ένα άλλο κέντρο, περίφημο στο Χόλλυγουντ, είναι η «Φυλακή», όπου ακριβώς με φυλακή. Στο κέντρο αυτό τα γεωσώματα είναι ντυμένα σαν... κατόδικα! Άλλο κέντρο των εστέρων είναι η «Καλύδα του Ζουλιού», στο οποίο οι θαμώνες τρώνε καθισμένοι κατ' ουσίαν άγρια και η «Φυλακή», που μοιάζει με ξύλινο σπίτι αγροκλήμους. Υπάρχουν όμως και πολλά άλλα νικητεία κέντρα, το ένα πιο παράξενο από τ' άλλο, όχι όμως τόσο «κόλα», όπως εκείνα που αναφέρουμε.

Σ' ένα από τα κέντρα αυτά, στο «Καφέ Μονμάρτρε», η Κόλιν Μουρ, η οποία με τα κατάμαυρα μαλλιά της αποτελεί μια ζωντανή αντίδοτο με την Κορίνα Γκρίφφιθ, την πιο σαγηνευτική ξανθή του Χόλλυγουντ, μ' έπαρσεν στην Ντολφίν ντέλ Ρίο.

Η Ντολφίν, μετά τις συστάσεις, κάθισε άριστο μου. Δεξιά μου είχα την Κλαίρη Ουίνδωρ, τον πιο χαριτωμένο από τους νεοανατέλλοντες εστέρες.

Η Ντολφίν ντέλ Ρίο, σαν φιλογεή Μεξικάνη που είναι, ζώηρε αμέσως την συντροφιά μας με τις χαρούμενες φωνές της και το κοιτασμένο γέλιο της. Κι' ενώ χαρμόσυνη την παιδική ειδικία της, η Κλαίρη Ουίνδωρ μου διηγήθηκε το κινηματογραφικό ρωμάντο της ντέλ Ρίο.

Όταν η Κλαίρη Ουίνδωρ παντρεύτηκε τον Μπέρτ Λάουελ, έπλεγε κι' οι δυο τους να περάσουν τη Σελήνη του μέλλοντος στο Μεξικό. Μια ημέρα λοιπόν ένας φίλος τους τους έκλεψε να πάνον το σπίτι στο Σπίτι ενός Μεξικανού, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον Χάμιλτον, το σύζυγο της Ντολφίν...

Το σπίτι εκείνο τους έμεινε αλησμόνητο. Τόσο ο Μπέρτ, όσο και η Κλαίρη έμειναν καταπληκτικοί από την όμορφη, τη χάρη, το πνεύμα και τη γοητεία της οικοδόμου. Της έπρεπε να λοιπόν να την πάρουν μαζί τους στο Χόλλυγουντ για να παίξει στον κινηματογράφο. Εκείνη φυσικά άρνησε να γελήσει... Όταν όμως η Ουίνδωρ και ο Λάουελ έγραψαν στο Χόλλυγουντ, έπαινεσαν τόσο την όμορφη της και τη χάρη της στους διευθυντές των, ώστε η Ντολφίν έδρε σε λίγο να καταφθάσουν τηλεγραφικά στο Μεξικό διάφορες προσφορές με τεράστια ποσά, από τις πιο μεγάλες έταίρειες, για να δεχτεί να υπογράψει μαζί τους ένα συμβόλαιο και να παίξει στον κινηματογράφο.

Αλλά και πάλι η Ντολφίν δεν απεφάσισε να γίνει ηθοποιός. Προσεκτική μάλιστα καθώς είναι, έστειλε πρώτα την άντρα της στο Χόλλυγουντ για να βολιδοσκοπήσει τα πράγματα. Ο Χάμιλτον έφτασε πρόθυμος κι' όποτε από δεκαπέντε ημέρες της έστειλε ένα τηλεγράφημα μ' αυτή μόνο τη λέξη: «Υ. Π. Ε. Ο Χ. Α. Β. Η Ντολφίν τότε έπλε το πρώτο τραίνο κι' έπλε στο Χόλλυγουντ με την άδραση τώρα να γίνει μεγάλος εστέρας. Κι' έγινε!...

Απέναντί μας καθόντουσαν η Νόρμα Τάλματς και η αδελφή της Κόνσταντ, οι πιο εύθυμοι και πιο ευχάριστοι άνθρωποι που είχα ποτέ γνωρίσει. Η Νόρμα Τάλματς και η αδελφή της Κόνσταντ, οι πιο εύθυμοι και πιο ευχάριστοι άνθρωποι που είχα ποτέ γνωρίσει.

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

TOY SELLEY

Ο ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

Για σου, χαρούμενη ψυχή, — πουλί δεν είσαι, — γειά σου!

Σε ποιόν ούρανο τόποι γεννήθηκες και μās σκορπάς, απ' τη χροστή καρδιά σου

Ένα τραγούδι ατέλειωτο, με τέχνη χωρίς κόπο!

Κάθε στιγμή και πειό ψηλά σαν φλόγα από 'δω πέρα

Ελεύθερη ανεβαίνεις.

Απλώνεις τα φτερούγια σου στα βάθη του αϊθέρα,

Κι' όσο πηγαίνεις μās λαλείς, όσο λαλείς πηγαίνεις,

Έκει που η Δύσι ούρανο και σύννεφα χροσάνει.

Με την αναλαμπή της.

Έκει πετάς, σαν μια ψυχή που αγέλους ανταμώνει.

Σάν μιάν άσώματη χαρά που αρχικά η ζωή της.

Σαν χλομοκόκκινη θωριά που καίει τον αϊθέρα

Σεχνητά δόγυρά σου.

Κι' αν είσαι και άθροητο, σαν άστρο την ημέρα,

Τό λυγρό τραγούδι σου δηγνάν τη χαρά σου.

Χαρά ψηλά και φωτεινή σαν τίστρο 'και κ' εκείνη,

Πού σαν γλομοχαράει.

Μαζώνει τις άχτιδες του που δόμα κι' όταν σβίσει,

Θαρούμε πός κυτάνουμε τη γλάνη του να στίξη.

Η μαγεμένη σου φωνή γη κι' ούρανο χορταίνει,

Σάν το λαμπρό φεγγάρι

Που έξαχν' από σύννεφο μοναχικό σαν βγαίνει.

Λούζει τη γη και πλημμυρά τον ούρανο με χάρι.

Τί είσαι, δεν το ξέρουμε. Τάρι στην γη δεν έχεις.

Τά σύννεφα δεν ραίνουν

Σταλαγματιές, σαν το λαμπρό κελάδημα που ρέχεις,

Σάν ψυχάλλουν άντικρ' στον ήλιο και διαβαίνουν,

Σάν ποιητής που κρύβεται στο φως των λογισμών του.

Και μοναχός του ψάλλει.

Όσπου να μάθω να πονή ο κόσμος τ' όνειρόν του.

Και να γροιάει άγνώριστα εσθήματα και κάλλη.

Σάν κόρη δολομύαχη σε πύργο σφαλισμένη.

Που θέλει να ξεσκάσει.

Κι' ένα τραγούδι φλογρό απ' την καρδιά της βγαίνει,

Κι' άντλαλει ο πόθος της, κι' άντλαλούν τα δάση,

Όσαν δροσάτου λειβαδιού χροστή πυγολαπίδα.

Που έδω κι' έχει σκορπάει

Τη νύκτα μια γλυκόφωτη και μαλακή άχτιδα,

Ανάμεσα στα λουλούδια καθώς κρυφοπατεί,

Σάν ορόδο μέσ' στα φύλλα του τα πόδια κρημένο.

Που με τό φύσημά του

Ζεστό άγεράκι τ' άνοιξε, τό ρίχτει μαδιμένο.

Όπου κι' αυτή τη μέλισσα μεθάει ή μωσαβιά του.

Σάν μπόρα καλοκαιρινή στα χόρτα, σαν λουλούδι

Απ' τη γροστή λουισμένη

— και πάλι, πάλι ξεπερνά το θείο σου τραγούδι

Ό,τι γνωρίζω δροσρό, λαμπρό, χαριτωμένο,

Η τ' ούρανο είσαι ούρο, ή τ' ήλι, ο νους σου

Τί συλλογέται, πές μου.

Μηδ' σ' άγάπης βάσανα τη χάρη του σκορπάει,

Μηδ' σε ξεφαντωμένα δέν άβυσσος ποτέ μου.

Κανένας ήμνος 'λειψομάς πανηγυριού ή γάμου.

Μπορώ στο κελάδημά σου

Δέν παραβγαίνει. Πάσαν κι' έκενοι την καρδιά μου

Μά δέν την πλημμυρίσανε καθώς τό λάλημα σου.

Πές μου, που βόηκες κι' έσπλες τη χάρη σου την τόση;

Που δόσος ή λανζάκι

Η ούρανο ή δολομύαχη την τέχνη σάγει δώσει;

Που άγάπη χροστή στεναγμό, που σφες χροστή σνοτάβη;

Μέν' στην καθάρα σου χαρά δέν βόηκε τόσο ή πληξη.

Κοντά σου ίσως πόνου

Δέν ήθελε. Την άγάπη σου δέν μάδερε να πνίξη

Μέσ' στη μικρή καρδούλα σου ή δύναμις του χρόνου

Σάν άπνο και στο ξύπνο σου γνωρίζεις τ' είν' ο Χάρος.

Και δέν τον έχεις έννοια.

Ο κοίος φόβος από πές αν έλλειψε τό θάρρος

Επ' με κελαϊδήματα τό όνειρο κροταλλένια.

Πάσι κι' έμπεδο θωρομή έμεις και λυγιστούμε, ώνα

Όνειρατα σπένει

Τά γέλιο μας τό πιο γλυκό έχει ένα κοίπο πόνου.

Τά πιο γλυκά τραγούδια μας είναι τα πιο πλυνμένα.

Μά κι' αν δέν μας έτρεφανε τό πάθη και τό μίσος

Δέν δάισατε κοντά σου

Και δάσκα αν δέν ήξερε τό ματι μας να χύση,

Δέν θα γνωρίζαμε ποτέ την άδολη χαρά σου.

Ός και την τέχνη την κροστή που γάιο και καλνήνη

Σε λόγια και ήχους δίνει.

Δός μου ποιήματα, τη μισή γροστή που σε τρελάνα

Και τό μισό που δόσα.

Και τέτοια τρέλλ' άρμονική τό στόμα μου θα σάβη.

Που ο κόσμος θα μ' άκούη καθώς ένώ σ' άκούει τάχα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΠΛΕΚΤΑΝΗΣ

Ο πρωί της 26ης Νοεμβρίου 1658, μιά ατελείωτη σειρά από ανατολικά αμάξια σταμάτησε μπροστά στην εκκλησία της Παναγίας των Παρισίων.

Στο πρώτο άμαξι ήταν ο νεαρός βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος, στο δεύτερο η βασίλισσα Άννα ή Αυστριακή και στα επόμενα τα επισημότερα πρόσωπα της Αυλής.

Ο λαός είχε μαζευτεί στην πλατεία της εκκλησίας, για να ιδεί τον νεαρό βασιλιά του, ο οποίος θα έφτανε άμέσως μετά τη λειτουργία σε ταξίδι.

Καθώς είχε διαδοθεί, ο Λουδοβίκος θα πήγαινε στη Λυόν, για να προετοιμάσει την προγμήσια της Σαβοΐας Μαργαρίτα, η οποία θα γινόταν γυναίκα του και βασίλισσα της Γαλλίας.

Η Μαργαρίτα ήταν κόρη της προγκηπόσης Χριστίνας της Γαλλίας, η οποία είχε παντρευτεί τον δούκα της Σαβοΐας, χωρίς εν τούτοις να πάρει να λατρεύει την πατρίδα της, τη Γαλλία. Γι' αυτό, η πιο μεγάλη της επιθυμία ήταν να παντρευτεί την κόρη της με τον άνεμο της Λουδοβίκου 14ου.

Μετά το τέλος της λειτουργίας, η βασιλική οικογένεια κι η ακολουθία της, μπήκαν πάλι στα λαμπρά και χρυσοστόλιστα άμαξια, τα οποία ξεκίνησαν για τη Λυόν.

Μέσα στο μεγαλοπρεπές του άμαξι, με τα ξηρά κάταστρα άλογα, ο νεαρός βασιλεύς χαμογελούσε. Ήταν ακόμα εικοσι χρόνων και το ταξίδι αυτό τον διασκεδάζε εξαιρετικά. Η ιδέα από πάντων, ότι σε λίγο θα συναντούσε τη μητέρα του, τον έκανε να είνε τρυσυτυχισμένος.

Μα η Μαργαρίτα, καθώς πήγαινε προς τη Λυόν, χαμογελούσε κι' αυτή μέσα στην ταξιδιότικη άμαξιά της.

Δεν γνώριζε ακόμα τον ξάδελφό της, αλλά είχε ακούσει να λένε πως ήταν πολύ χαριτωμένος, μολοντί είχε ήσυχος κάπως άγεροχο. Κι' αυτό την είχε κάνει να τον αγαπήσει, πριν ακόμα τον γνωρίσει.

Στις 2 Δεκεμβρίου, τα βασιλικά άμαξια είχαν φτάσει στη Λυόν.

Άμέσως κατόπι έφτασαν κι' η άμαξια της Αυλής της Σαβοΐας. Μα πριν ακόμα μπουν στην πόλη, ο Λουδοβίκος, ανησυχώντας να ιδεί τη μητέρα του, ανέβηκε στο β-λογό του κι' έτρεξε να την προ-ηπαντήση.

Όταν τέλος την είδε, ο ενθουσιασμός του δεν είχε πια ό-ρια.

— Η μητέρα μου, έλεγε, μη μου δίνεις να συγκρατήσω τη χαρά μου, είνε χαριτωμένη, καλοκαίρι, καμψη κι' έχει ή-περιονά μάτια.

Έπειτα από λίγο, η Άννα ή Αυστριακή υποδέχτηκε επίσημα την δούκισσα της Σαβοΐας και την κόρη της.

Η βασίλισσα και η δούκισσα φιλήθηκαν κι' άνοιξαν να συνομιλήσουν μ' έννομιότητα, ενώ ο νεαρός Λουδοβίκος άδωνοίσε τη Μαργαρίτα και την ακολουθία της σ' ένα μέγαρο, το οποίο είχε έτοιμασει επίτηδες για τις ήμιλες ξένες.

Ο ενθουσιασμός του νεαρού μονάρχη για τη μητέρα του μεγάλωνε έντοματάξιν όλοένα. Μα και πραγματικά, η Μαργαρίτα ήταν χαριτωμένη, ζωηρή, άφελ-ής, άξιαάτητη. Μιλούσε μ' ά-πλόητητα, αλλά και μ' έξυπνάδα στο Λουδοβίκο, ο οποίος χαμο-γελούσε, ακούγοντας τα χαριτω-μένα της λόγια.

Έπειτ' από μερικές μέρες, έγινε ένας μεγάλος χορός, προς τιμήν της δούκισσας και της κό-ρης της, της οποίας οι άραβώ-νες μ' τον βασιλιά έθεωρούντο κατά τέλει τελειωμένο γεγονός.

Τα βιολιά έπαιζαν μαγευν-κούς σκοπούς κι' ο Λουδοβίκος χόρευε με τη Μαργαρίτα, ψαφ-

ρίζοντας στ' αυτά της λόγια μεθυστικά.

Την ίδια όμως ώρα, ένας καβαλλάρης εκάλπαζε μανιασμένα προς τη Λυόν, άμνημώντας το κρύο και το σκοτάδι της χειμωνιάτικης νύχτας.

Όταν έφτασε στη Λυόν, διενθύνθηκε κατ' ευθείαν προς το μέ-γαρο, στο οποίο δινόταν ο χορός και βλέποντας τα φωτισμένα πε-ράθρια, δάγκωσε τα χείλη του με θυμό. Έγτερα, μπήκε στο μέ-γαρο και ζήτησε να ιδεί τη βασίλισσα Άννα, λέγοντας στους αλλη-κούς που τον ρωτούσαν ποιος ήταν:

— Είμαι ο Δόν Πιραντέλ, άπεσταλμένος του βασιλέως της Ι-σπανίας.

Άμέσως οι αλληκοί είδοποίησαν σχετικώς τη βασίλισσα, η οποία δέχτηκε σε λίγο τον ξένο σε μιά ιδιαίτερη αίθουσα.

Ο Ίσπανός υποκλίθηκε τότε μπροστά στην Άννα την Αλ-στριακή:

— Έρχομαι εκ μέρους του βασιλέως της Ίσπανίας, για ν' ά-ναγγείλω στη Μεγαλειότητά σας, ότι...

— Ότι;... ρώτησε άνησυχόντα η βασίλισσα.

— Ότι, εξακολούθησε ο ξένος, ο βασιλεύς μου σας προσφέρει την ειρήνη και την κόρη του, Ινφάντη Μαρία Θηρεσία, για σύζυγο του υιού σας βασιλέως.

Το πρόσωπο της Άννας της Αυστριακής έλαμψε άμέσως από χαρά και είπε:

— Είνε μεγάλη η τιμή που μ'άς κάνει ο βασιλεύς αδελφός μου, προσφέροντάς μου για νύφη την περιζήτητη άπ' όλους τους βασιλείς κόρη του. Δεν μπορώ λοιπόν παρά να τη δεχτώ με χαρά μου.

Ο Ίσπανός υποκλίθηκε πάλι ευλαβικά κι' άποσύρθηκε.

Όταν έμεινε μόνη, η Άννα ή Αυστριακή άρχισε να χνιάει τα χέρια της με χαρά και να λέη:

— Έπείγνε το στέδιο του καρδινάλιου Μαζαρίνου, Ά, είνε με-γαλοφυής ο πρωθυπουργός μου! Είνε μοναδικός διπλωμάτης. Μ'άς έσωσε, μ'άς έσωσε!... Είνε καλός τώρα, που πολεμούμε με την Ίσπανία και τόσο οι Γάλλοι, όσο και οι Ίσπανοί λαχταρούν και την ειρήνη. Με τον πόλεμο αυτό, βρισκόμουν κι' εγώ ή ίδια σε πολλή δύσκολη θέση, γιατί είμαι βέβαια μητέρα του βασιλέως της Γαλλίας, αλλά και ο βασιλεύς της Ίσπανίας είνε αδελφός μου.

Ήθελα λοιπόν πολύ, ο αδελφός μου, Φίλιππος 4ος να γίνει σήμα-χος και φίλος της Γαλλίας, παντρεύοντας την κόρη του με το γιό μου. Έτσι μόνο θα ήσυχαι-ζε. Άλλά επειδή ο Φίλιππος δι-σταζε πολύ να μ'άς δώσει την ά-γαπημένη του κόρη Μαρία Θηρε-σία, σκεφθήκαμε, ο Μαζαρίνος κι' εγώ, να τον αναγκάσουμε με κάποια πλεχτάνη, να συγκρατή-ση στο συναισθήσει αυτό. Τέλος ο Μαζαρίνος έσχε μιά θανασία έμπνευσι: Μου πρότεινε διπλήν ν' άραβωνιάσουμε το Λουδοβίκο με μιά άλλη προγκηπόσα και να εξααναγκάσουμε έτσι τον αδελφό μου ν' άποσπασίση μιά δωσα άνη-τερα, Δουλέζαμε λοιπόν για δώλο-υα τη Μαργαρίτα της Σαβοΐας. Τι είχαμε να χάσουμε; Θα γινό-μαστε σήμαχοι με τη Σαβοΐα κι' αυτό βέβαια δεν τ' ήθελε καθό-λου ο αδελφός μου. Όποιο είνε πολύ προτιμώτερο ή Μαρία Θηρε-σία άπ' τη Μαργαρίτα της Σα-βοΐας. Μα τί κάθοναμε έδώ και παραμύδια; Πρόπει να πάω στην αίθουσα του χορού και ν' ά-ναγγείλω την ειχαρίστη είδησι.

Οι άραβώνες του Λουδοβίκου με τη Μαργαρίτα δεν έχουν γίνει ά-κόμα έπαισιος κι' έτσι δεν είνε και τόσο δύσκολο να διαλυθώ.

Από νέες και τριμυρέες καρ-διές, δεν περιμένουν την έπιση-μοποίησι των άραβώνων των για ν' άγαπηθούν.

Έτσι, ο Λουδοβίκος κι' η Μα-ργαρίτα άγαπώντουσαν πια μ' όλη τη φλόγα της νεανικής των καρ-διάς και σπαινόντουσαν τρυσυτυ-χιμένους.

Άγχαλασμένοι χόρευαν και χορομυλούσαν μέσα στη μεγάλη

Η Άννα ή Αυστριακή και ο καρδινάλιος Μαζαρίνος.

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

(Ανέκδοτα)

1
Θυμάσαι το σαλόνι πούχε τα πολλά
τα παραθύρια σά μ'ας σέρας γύρω,
και τις γιολάντες στις κορνίζες τους ψηλά;
Τών λουλουδιών το σκοτεινό το μύρο
θυμάσαι; και τον κήπο, πέρα, το βαθύ;
πιο δού το δάσος και τη θάλασσα πιο κει,
και το σμυχτό σιγομουμουριόμα τους;
τα φώτ' άράδα στην άφράτη άγοριάλιά;
και τα σκληρά, καθώς δαγκώματα, φιλά,
που πίναμε τους πιο γλυκούς θανάτους;

2
Να ταξιδεύη τάχα πάντα τώρα
με το γλυκό Αδγουντιάτικο άστροφως,
την ξέπνονη αύρα στη γαλήνια ώρα,
ή νύχτα εκείν' ή θεία, που, κρυφός,
μ'ας ένωνε τρεμάμενα τα χέρια,
έπ'άνω από τ' άνθόσπαρτα παρτέρια,
ο πόθος των κοριών μας; —Και βαθύ,
κάπου ν' άχ' ή αναστάναγι' άκόμα,
(θερμό, σαν που μ'ας ξέφυγε άπ' το στόμα),
άπ' άστρο σ' άστρο κι' από γ'ή σε γ'ή;

3
Σά θα μεταγορίσω με καιρό,
το δρόμο της ζωής σου τελειωμένο
θάνατο γραφτό να βρω.
Στο περιβόλι παραμεινέμένο,
μόνο ένα κίτρινο σπάρτο θάναθ
σμά στον πάγκο, που παρηθ' άπ' όθι,
να με δεχτή ή γοργά μάνα σου το δειλά.
Κι' έτσι, σαν κάη για να θυμηθώ,
θα κόψη μου, σφραγίζοντας τα χείλη,
τον κίτρινο του σπάρτου τον άνθ.

4
Μιά κι' ήρθε ή Μοίρα άτράνταχτη και στάθη
ανάμεσό μας, άς άφρίση το κρασί,
να ξεχνηθ' του ποτηριού άπ' τα βάθη.
Και πιας να πω τη λήθη τη χροστή;
Μέσ' στην δογαστική μας την κραπάλη,
κάποιο εκ βαθέων ή θλίψη σου άς μου ψάλει
σε πλάγιον ήχο, άδάστυα βαρύ,
με μιά φωνή σποτή και νυσταγμένη,
ός ν' άκουστή ή καμμένα να βαρη
τον δοθ' έτσι: όταν καλές πεθαίνε.

5
Κάποιο Σουλτάνο, λένε, να δεχτή,
ο πύργος ελ' επίτηδες χιστεί
με την βαθιά χροστή του σάλα ως πέρα,
που μ'ήρθε σαν την παρρηϊκήν έσπέρα
κι' άστράνην τα λουπύνα σου μαλλιά
στον χείλη σου πεθύναν τα φιλά
και λίγοναν τα μάτια τα μεγάλα,
αέσ' στη βροχιά, χροστή τους ως πέσα σάλα
στην πύργο, που ελ' επίτηδες χιστή,
κάποιο Σουλτάνο, λένε, να δεχτή.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΠΛΩΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ένας δημοσίοναρος, ο οποίος, κατά το 1869 έπεσε έφθ στο σπι-
τι του τον άειανότο πρωθυπουργό Κομμουνδούρο, περιγράφει ως έ-
ξης τις έντιμώσεις του:

«Μπέρα στο ιδιαίτερο δωμάτιο του πρωθυπουργού, ο οποίος ήταν
ντυμένος, αλλά χωρίς παπούτσια και καθόταν σταυροπόδι επάνω στο
κρεβάτι του. Ολόγυρο του μερικοί ύπουνοί του καθόντουσαν κι'
αυτοί σε ψάλλες καρέκλες. Θυμάμαι ότι το κρεβάτι το σκέπαζε μιά
ράχα με κομμάτια κι' ότι δεν είχε καθόλου σεντόνι. Το πάτωμα του
δωματίου ήταν έστρωτο γυνίσι. Η υπερβολική αυτή απλότης του δω-
ματίου μέσα στο όποιο έζωσε ο πιο λιτωδαιος πολιτευτής της Έλ-
λάδος, σου έδινε την έντύπωση ότι μπάνεις σε κελιά μοναχού. Ένώ
όμως ο Βούλγαρης δεν άνέχθηκε και δεν φόρεσε ποτέ ευρωπαϊκό κο-
στούμι, αντίθετος ο Κομμουνδούρος, παρ' όλη την λιτότητά του, φο-
ρούσε πάντα ευρωπαϊκά και φαίνεται ότι τα πρώτα μαθήματα πολιτι-
σμού τα πήρε από τους Βαναρζούς του Όθωνος.

Ο Κομμουνδούρος ήταν άπλος και άφελής. Δεν ήθελε ποτέ να θυ-
μάται ότι ήρθε σε οικογένεια, της οποίας τα έθωια δεν έγινε γνω-
στό μόνο με τη δική του προσωμοτικότητα.

σάλα, τη φωτισμένη από άμέτρητα κεριά, τη γεμάτη από κομψούς
κρίους κι' όρατες κυρίες, με λαμπρά φορέματα και πολύτιμα κο-
σμήματα.

Έξαφνω, ή βασιλομήτωρ Άννα έκανε πάλι την εμφάνισή της.
Σ' ένα της νεύμα, τα βιολιά σάπασαν. Και τότε ή Άννα είπε με
φωνή δυνατή:

— Ο Μεγαλειότατος αδελφός μου, ο βασιλεύς Φίλιππος της Ι-
σπανίας, μου έμνησε προ όλίγου, ότι δέχεται την ειρήνη με τη
Γαλλία.

Φωνές χαράς και ζητωκραυγές έδόνησαν άμέσως την άπέραντη
αίθουσα.

Συγχρόνως ο Λουδοβίκος, σκύβοντας προς την Μαργαρίτα, της
ψιθύρισε:

— Μ'ας φέρατε την ειτυχία.

Μα την ίδια στιγμή, ή βασιλομήτωρ εξακολούθησε:

— Ο βασιλεύς Φίλιππος, δεν μ'ας προσφέρει μόνο την ειρήνη,
μ'ας προσφέρει ακόμα και τη θελκτική του κόρη, την Ινφάντη Μαρία
Θηρεσία. Δεν είνε λοιπόν δυνατόν, παρά να τη δεχτούμε ως βασι-
λισσα της Γαλλίας.

Όλοι μέσα στη λαμπρή αίθουσα, άπόμειναν τώρα άφανοι και
καρφωμένοι στις θέσεις τους άπ' την κατάπληξή τους.

Η Μαργαρίτα χλόμιασε και, χωρίς να π'ή τίποτε, άπομακρύ-
θηκε άπ' το Λουδοβίκο, ο οποίος έόκνησε το κεφάλι, άμύλητος κι'
αυτός.

Μόνον ή δούκισσα της Σαβοΐας άρχισε να κλαίη.

Τότε ή βασιλομήτωρ την πλησίασε και προσπάθησε
να την παρηγορήσει, λέγοντάς της:

— Άς θυσιάζουμε την ειτυχία τη δική μας και
των παιδιών μας άκόμα, στην ειτυχία της Γαλλίας!
Δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά, γιατί ο βα-
σιλεύς Φίλιππος θα μ'ας έκδικηθ'ή σκληρά, αν δεν
δεχτούμε την πρότασή του.

Και προσποιήθηκε πως έλάμπε κι' αυτή, για να
πέσει την δούκισσα της Σαβοΐας, ότι κι' ο δικός της
πόθος ήταν μεγάλος.

Η μόνη που δεν έχισε ούτε ένα δάκρυ, ήταν ή
νεαρή προγκηπόσα Μαργαρίτα. Μόνο ή χλωμάδα
της υασιτυνόσε πάσο ύπηρεσε.

Έκανε μιά χαριτωμένη υπόκλησι μπροστά στον
βασιλιά, κι' άποσύρθηκε από την αίθουσα του χο-
ρού, μαζύ με τη μητέρα της.

Άλλά, κατά διαταγήν της βασιλομήτορος, ο χο-
ρός εξακολούθησε, για να γιορτάσουν τώρα τους
άραβώνες του Λουδοβίκου με τη Μαρία Θηρεσία
της Ίσπανίας.

Την άλλη μέρα, τα μάτια της φτωχής Μαργαρί-
τας ήταν κατακλινάνα άπ' τα δάκρυα που είχε χύ-
σει τη νύχτα.

Ο Λουδοβίκος, μόλις άντίκρινε τα φλογισμένα
της μάτια, χαμήλωσε τα δικά του και δεν τόλμησε
να υποκλιθήσει την ξαδέλφη του.

Ο βασιλεύς, λέει σχετικώς στ' Απομνημονεύ-
ματά της ή δεσποινίς Ντέ Μονπανσέ, ύποταχθηκε
χωρίς καμιά αντίσταση στα συμφύρενα του Έ-
θωνος. Είχε καταλάβει άλλωστε πως δεν μπορού-
σε να κάνει τίποτε. Όταν ή δούκισσα της Σαβοΐας
και ή κόρη της έφταναν από τη Λυόν, ο βασιλεύς,
για να παρηγορήσει τη Μαργαρίτα, της έδωσε για
δώρο ένα ζευγάρι μακρύα σκουλαρίνια από σμάλτο
και λεπτά διαμάντια, και διάφορα άλλα κοσμήματα.

Την ώρα του άποχωρισμού ή δυο μητέρες έ-
κλαπαν. Και ή Μαργαρίτα, άποχαιρετώντας τον
ξάδελφό της, δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα της
δάκρυ.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, μετά την ειρήνη,
έγιναν με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια οι γάμοι του
βασιλέως Λουδοβίκου με την Ινφάντη Μαρία-Θηρεσία.

Συγχρόνως σχεδόν και ή προγκηπόσα Μαργαρίτα της Σαβοΐας
παντρεύτηκε με τον δούκα της Παρμας Ρανούσιο τον δεύτερο, ο ο-
ποίος είχε φήμη μισανθρώπου.

Η Μαργαρίτα, στο πλευρό του μελαγχολικού της συζύγου, ξέ-
χασε τάχα τον Λουδοβίκο; Άλλοι μόνον, όχι... Πέθανε έπειτ' από δυο
χρόνια μετά τον γάμο της, άφου έλυσε σιγά-σιγά από μιά μυστη-
ριώδη άνίατη άρρώστεια.

Πέθανε, χωρίς άλλο, από τη μυστική πληγή της καρδιάς της.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τα μικρά ρούδια φιλαρούν θορυβώδως, γιατί δεν έχουν βάθος. Οι
μεγάλοι ποταμοί όμως κυλούν σιωπηλοί.

Τ'ών Λουμπκοκ.

Ο έγωισμός είνε πάντοτε ένδειξής φτωχής καρδιάς και πιο φτω-
χού πνεύματος.

Η λογική είνε ο θυρωρός του νοού. Άπαγορεύει να μπαίνουν και να
βγαίνουν ήσυχες και άνόητες ιδέες.

Βολταίρος.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ

ΑΙ, ναι, σάς λέω. Σας γνώρισα άμέσως, κύριε Παυλίαν, μ' έλο που άλλαζατε τόσο με τα γένεια και τη στολή που φοράτε. Έμένα δέ με θυμάστε ;

— Δεν θυμάστε την κυρά Λαφάρκ από το Κρουαγιέρ που σάς είχα νοικιάσει το σπίτι μου το προπερασμένο καλοκαίρι ; 'Αχ ! εύθυμοι μένος καιρός !

— 'Ο άντρας μου ο Λαφάρκ γέγρασε πειά και κείνος. Μας τσάκισε ο πόλεμος. Σ' αυτή την ηλικία να χάσουμε την περιουσία μας και να γυρίζουμε σ' αζητάνοι, έμεις που είχαμε δυό σπύτια και δεν χρωστούσαμε σέ κανένα !...

— Και μονάχα έμεις καταστραφήκαμε ; 'Αχ, καλέ μου κύριε, πώς πώς δεν υπάρχει πειά το χωριό μας. Τοίχοι γκρεμισμένοι και μαύρα χαλάσματα άπομειναν στη θέσι του. Γκρεμισέ και η εκκλησία μας από μια δόβια καθός και το καμπαναριό μας που είχε κοστίσει τόσα έξοδα και τόσον κόπο σ' όν παπιά μας. Και νάταν μονάχα τ' άψυχα που ύποφρανε ; Οι άνθρωποι πάθαν τ' χειρότερα. Τό φίλο μας τόν Σωζά, τόν ξέρετε δά, εκείνον που είχε τό χάνι σ'τό μεγάλο δρόμο... Τόν τσιφάκιαν μαζί με τη γυναίκα και τό παιδί του. Παρά λίγο να μιάς τσιφάκιαν και μιάς. Κι' αυτό φαντασθήτε έξ' ατίας τόν Γουλιέλμο...

— Δέ λέω γιά τόν Γερμανό αυτοκράτορα. Θέλω νά πω γιά τόν Γουλιέλμο τόν γουρούνι μας !

— 'Ο άντρας μου ο Λαφάρκ τόχε άγοράσει από τό Λουνεβίλ, σ'τό μεγάλο παζάρι της άποκρήας. 'Ετσι συνήθιζαμε κάθε χρόνο. Τό ταίριασε, τό μεγαλώνανε και τό σφάζαμε τ' Χριστούγεννα. Τό κρέας του τ' αλατίζαμε, κάναμε και καπνιστό και περνούσαμε έτσι τό χειμώνα μας. 'Ο άντρας μου τόχε βγάλει Γουλιέλμο τόν γουρούνι μας αυτή τη χρονιά. Ξέρετε δ' άντρας μου δεν τούς χώνευε άνεκαθε τούς Γερμανούς...

...Τόν 'Ιουλιό ο Γουλιέλμος είχε γίνει δλοστρόγγυλος και τετράπατος, με τό καιό και άφρονο φαγι πόν τόν ταίριασε. Τότε άκριβώς άρχισαν νά μιλούν γιά πόλεμο. Τό Ραβινύ δά, τόν επιστάτη, πού κάθε χρόνο με τ'α χελιδόνια περιμενε τόν πόλεμο, τόν ξέραμε και δεν τού δίναμε σημασία σ'τό χωριό. Α'τή τη φορά όμως τ'α πράγματα ήσαν σοβαρά.

...Στά τελευταία κηρύχτηκε ο πόλεμος. 'Ο γαιερός μου και πέντε άνήλικα μου έργαναν με τραγούδια. Στην άρχή τ'α πράγματα ήσαν καλά. Οι δικοί μας έποχούσαν σ'την 'Αλσατία κι' όλοι περιμέναμε ώρα τήν ώρα νά μπειν σ'τό Στρασβούργο. 'Αξαίρνα όμως άλλαξε ή κατάσταση. Χιλιάδες άρχισαν νά έρχονται οι πληγωμένοι. Οι στρατιώται μας άποχωρούσαν και ή κανονίς έλο και άκουγόταναν πού καβάρ'α σ'τό χωριό... 'Α ! Τί φοβερό πράγμα ο πόλεμος !...

— 'Η κόρη μου με τ'α παιδιά της έφυγε γιά τή Λουνεβίλ, δ' άντρας μου όμως με κανένα τρόπο δεν ήθελε νά φύγ'η από τό χωριό. 'Ετσι έμεινα και γώ μαζί του...

— 'Ο Γουλιέλμος έξακολούθησε νά τρώ'η και νά παχαί'η σ'όν γουρούνι που ήταν. Είχε γίνει ροδοκόκκινος κι' εύκολα μπορούσε νά μαντέψ'η καλές τί τόν περιμενε αν έμπαιναν οι Γερμανοί σ'τό χωριό. Γι' αυτό μιάς φάνηκαν από μακριά, δ' άντρας μου δανείστηκε τό άμαξάκι τού Φελίξ τού χασιάτη και κονδύλισε τό γουρούνι μας σ'τή Λουνεβίλ, σέ κάτι φίλους, γιά νά μιάς τό κρηήρουν.

...Τήν άλλη μέρα έφτασαν οι Πρώσοι. Μυμήγνια, χιλιάδες με τ'α κράνη τους. 'Ηρθαν και σ'τό σπίτι μας κι' επειδή ήταν εύφωχο, δόσαμε ένα διαμέρισμα γιά τούς άξιωματικούς, ένα λοχαγό και δυό υπολοχαγούς. Είχαν κι' έξ στρατιώτες γιά τήν ύπηρεσία τους κι' έμιασε υποχρεωμένοι νά πού τρέφουμε όλους αυτούς. Και τί έτρωγαν, κύριέ μου, τί έτρωγαν ! Χορτασμέ δεν είχαν οι καναγίδες !

...Οι στρατιώται ήξεραν λίγες γαλλικές λέξεις. Μά οι άξιωματικοί δεν μιάς είχαν μιλήσει κα'όλου. Δεν φανόταν'οναν όμως πού άρχισα και δεν μιάς πείραξαν σ'τή άρχή. 'Ο άντρας μου δάγκωνε κάθε λίγο τ'α χείλια του γιά τ'όν πείραζε ή λαμπαγία τών Γερμανών που μιάς έτρωγαν τήν περιουσία μας. Ελές τους πώς τρών ! μου έλεγε. Σωστοί καννίβαλοι. Τί καλιά πού έκαμα νά τόν πάω μακριά τόν Γουλιέλμο μας ! 'Ησαν βελανί νά μού τόν φάν σέ μια ώρα.

...Μου τόλεγε και μού τό ξανάλεγε κάθε λίγο κι' επειδή νομίζαμε πώς οι Γερμανοί δεν καταλάβαιναν τή γλώσσα μας, δ' άντρας μου μιλούσε φωναχτά. 'Ως πού κάποια μέρα—φανταστήτε τήν τρομάρα μας !—δ' λοχαγός τόν φωνάζει και τόν ρωτάει σέ καθωρότατη γαλλική : —'Ωστε, έτσι λοιπόν, καλέ μου άνδρα, μιάς νομίζετε γιά άνθρωπο...

φάγους ; 'Αν δέ γελίεμαι, αυτός ο Γουλιέλμος πού αναφέρετε σ'την σ' τις κονδέντες σας θά εινε συγγενής σας, γινός σας ίσως ;

...Με μια τρομαγμένη ματιά μου έδωκα σ'όν άντρα μου νά καταλάβ'η πώς δεν πρέπει νά φέρ'η αντίρρηση σέ τίποτα. Κι' αυτός κάποτε τ'α χαλό άπάντησε : —'Ναι, κύριε άξιωματικέ, γινός σας ήσαι —'Ωστε τόν λέτε Γουλιέλμο, σ'όν τόν αυτοκράτορα μας ; —'Αχ, κύριε άξιωματικέ, —'Ε ! λοιπόν νά πού είστε πολύ μ' έξπ'ον δέ, δ'τι σάς νόμιζα. 'Ωστε θανμάζετε τόν Κάιζερ ;

...Εκατάλαβαινα πώς δ' άντρας μου θά τ'α θαλάσσονε σ'τό τέλος. Γι' αυτό με τόλμη πηρίασα τό λοχαγό και τού είπα : —'Κύριε λοχαγέ μου, δ' άντρας μου παραβάλλει τόν Κάιζερ με τόν Ναπολέοντα. —'Ε ! 'Ε ! Νά μιά ξυπνή ιδέα. 'Αλλά τότε, πρόσθεσε κατοικωφώντας ή Γερμανός, πώς φανταστήκατε πώς οι άξιωματικοί της Α. Μεγαλειότητος εινε καννίβαλοι ; —'Α, αυτό, τόν είπα, εινε ένα άστείο. Θέλω νά πούμε πώς έχετε έξαιρετική όρεξη σ'τό φαγιό.

...Εγύρισε και μουμύρισε κάτι γερμανικές λέξεις σ'τους άλλους άξιωματικούς, κι' εκείνοι έσκασαν σ'τά γέλια. 'Εκατάλαβα πώς κηφίσανε τό παγιόνι, μά άξαίρνα μ' έβγαλε τό διάβολος νά πω : —'Αχ, κύριε λοχαγέ μου, νά ξέρετε τί εύγενής πού εινε ο Γουλιέλμος μας ; Σάν θέλετε με πιστεύετε, μά σάς όρκίζομαι πώς σάς μοιάζει καταπ'ο κ'τακά.

...Κοροδωθήκε ο Γερμανός άκούγοντας τ'α λόγια μου, έν'ο δ' άντρας μου προσπαθούσε νά κρατηθ'η γιά νά μ'η γελήσει. Και γ'όν δ' άντρας μου γιά νά κρατήσω τή σοβαρότητά μου. —'Καί πού εινε αυτό τό φαινόμενο ; με ρώτησε άξαίρνα ο Γερμανός. 'Εγώ τ'α τόν άπάντησα άπερίσκεπτα : —'Σ'τή Λουνεβίλ τόν έχουμε. —'Α ! μά με βάλατε σέ πειρασμό και θέλω νά τόν γνωρίσω. Να πείτε μιάς νά μού τόν φέρετε.

...Ο άντρας μου και γώ τ'α χάσαμε. —'Αλλά, τούς είπα, ο ήρ'μοι εινε γεμάτος στρατιώτες και δεν θά μπορούσαμε νά πάμε σ'όν Λουνεβίλ. —'Θά σάς δώσω συνουδία δυό στρατιώτες. Τόν Κάιζ'η και τόν Φόιτς. Χτές πήραμε τή Λουνεβίλ κι' έτσι μπορείτε νά πάτε ελεύθεροι.

...Ο άντρας μου τόλμισε νά φέρ'η κάποια δειλή αντίρρηση. 'Αλλά τότε δ' λοχαγός, πού σ'τό μεταξύ ήρ'ονομήσει δλοκόληρο νεροπότηρο ν'νιάς, άγρίεψε. —'Γιά άκούστε δ'α ! φώναξε. 'Εγώ δέ συνήθισα νά δατάζω δυό φορές. 'Αν ο Γουλιέλμος δεν δρίσκεται δ'α τό άπάντημα και δεν μού μοιάζει, άλλομονό σας, δ'α τώρα, δρόμο, γρήγορα.

...Ο άντρας μου κι' εγώ δεν γελούσαμε πειά. Είχαμε παγώσει από τόν τρόμο μας. Τους άφήσαμε νά χωνέφουν και τραβήχθηκαν σ'την πόλη γιά νά σκεφτούμε τί θά κάναμε. 'Αφού είπαμε τόνα, είπαμε τάλλο, καταλήξαμε σ'τό συμπέρασμα πώς τό γρηγορώτερο. 'Ετήρασε λοιπόν όσα φιλά είχαμε κι' έτοιμαστήκαμε νά φύγουμε από τήν πίσω πόρτα τού περιβολιού. 'Αλλά τήν ώρα πού πήγαμε νά τήν άνοίξουμε ένας φρονός έπρόβαλε τή λόχη του φαντασφ'η γιά νά μιάς άφήση νά φύγουμε. 'Αλλάξαμε σχέδιο τότε. Μάς έδωσε άλλα ρούχα και γίναμε άγνώριστοι. Σ' όλους τούς δρόμους ήσαν Γερμανοί. Με καρδιοχτύπια έξακινήσαμε σ'τό τέλος, αλλά μιάς προχωρήσαμε κανένα χιλιόμετρο από τό χωριό, μιάς σταμάτησαν οι Γερμανοί και μιάς ζήτησαν τ'α διαβατήριά μας. Επ'όντες είχαμε τ'α διαβατήρια τού Σωζά. —'Είπε κατάσκοποι ! φώναξαν άξαίρνα οι στρατιώτες. Μάς παίρνουν λοιπόν και μιάς πάνε πίσω σ'τό χωριό γιά νά μιάς παρουσιάσουν σ'όν άξιωματικό, πού ήταν ο ίδιος δ' λοχαγός μας. 'Εκείνος δεν δυσκολεύτηκε νά μιάς άναγνωρίσει από τ'α ξένα ρούχα. —'Ωστε, έτσι έ ; μιάς είπε. Θελήσατε νά με γελάσετε. Κάτι μωρίζομαι κι' υπολογαέ. Πάρε και τσιφάκι σου από τ'α δύο υποκείμενα. 'Αλλά γιά νά γίν'η τό γλέντι τέλει μού χωνέφεται κι' ο περιφ'ημος έκείνος Γουλιέλμος.

...Μάς πήραν δυό στρατιώτες και χτυπώντας μας με τούς πιστολάς μας όταν σ'τή Λουνεβίλ. 'Ελεγα πώς έφτασε πειά ή τελευταία μας ώρα, όταν ήθελε σ'όν άντρα μου ή φεία φώτισα. 'Εδωσε δ'α χρήματα είχε σ'τους δυό στρατιώτες γιά νά πείσ'η κρασί. Κι' έκείνοι ήσαν τόσο πού δεν μπορούσαν πειά νά σταθούν σ'τά πόδια τους. Τους ήγαμα κατόπιν σ' ένα σπίτι με δυό πόρτες, γιά νά βρούμε τόπο τόν Γουλιέλμο. Μπήκαμε άπ' τή μια και βγήκαμε από τήν άλλη, έν'ο έκείνοι περιμέναν σ'τό δρόμο. Μ' άλλα λόγια ξεφύγαμε.

— 'Αχ, κύριέ μου ! Τήν άλλη μέρα στρώθηκαν κάτω, δίκασαν τόν καϊμένο τόν Σωζά και τή γυναίκα του και τούς τσιφάκισαν !...

...Και δεν ξέρετε και τί άλλο. 'Ο άντρας μου γιά μέρες ήταν έξοφρονών. Τό Γουλιέλμο μας τόν είχαν έπιτάξει οι Γερμανοί γιά τό συσσίτιό τους μόλις πήραν τή Λουνεβίλ. Και μιάς τόν έφραγαν, πού μολύβι νά τούς καθήση σ'τό στομάχι, Θεούλη μου !...

Στρώθηκαν κάτω και καταδίκασαν τόν καϊμένο τόν Σωζά σέ θάνατο !...

καλύτερο πού είχαμε νά κάνουμε γιά νά σωθούμε ήταν νά φύγουμε τό γρηγορώτερο. 'Ετήρασε λοιπόν όσα φιλά είχαμε κι' έτοιμαστήκαμε νά φύγουμε από τήν πίσω πόρτα τού περιβολιού. 'Αλλά τήν ώρα πού πήγαμε νά τήν άνοίξουμε ένας φρονός έπρόβαλε τή λόχη του φαντασφ'η γιά νά μιάς άφήση νά φύγουμε. 'Αλλάξαμε σχέδιο τότε. Μάς έδωσε άλλα ρούχα και γίναμε άγνώριστοι. Σ' όλους τούς δρόμους ήσαν Γερμανοί. Με καρδιοχτύπια έξακινήσαμε σ'τό τέλος, αλλά μιάς προχωρήσαμε κανένα χιλιόμετρο από τό χωριό, μιάς σταμάτησαν οι Γερμανοί και μιάς ζήτησαν τ'α διαβατήριά μας. Επ'όντες είχαμε τ'α διαβατήρια τού Σωζά. —'Είπε κατάσκοποι ! φώναξαν άξαίρνα οι στρατιώτες. Μάς παίρνουν λοιπόν και μιάς πάνε πίσω σ'τό χωριό γιά νά μιάς παρουσιάσουν σ'όν άξιωματικό, πού ήταν ο ίδιος δ' λοχαγός μας. 'Εκείνος δεν δυσκολεύτηκε νά μιάς άναγνωρίσει από τ'α ξένα ρούχα. —'Ωστε, έτσι έ ; μιάς είπε. Θελήσατε νά με γελάσετε. Κάτι μωρίζομαι κι' υπολογαέ. Πάρε και τσιφάκι σου από τ'α δύο υποκείμενα. 'Αλλά γιά νά γίν'η τό γλέντι τέλει μού χωνέφεται κι' ο περιφ'ημος έκείνος Γουλιέλμος.

...Μάς πήραν δυό στρατιώτες και χτυπώντας μας με τούς πιστολάς μας όταν σ'τή Λουνεβίλ. 'Ελεγα πώς έφτασε πειά ή τελευταία μας ώρα, όταν ήθελε σ'όν άντρα μου ή φεία φώτισα. 'Εδωσε δ'α χρήματα είχε σ'τους δυό στρατιώτες γιά νά πείσ'η κρασί. Κι' έκείνοι ήσαν τόσο πού δεν μπορούσαν πειά νά σταθούν σ'τά πόδια τους. Τους ήγαμα κατόπιν σ' ένα σπίτι με δυό πόρτες, γιά νά βρούμε τόπο τόν Γουλιέλμο. Μπήκαμε άπ' τή μια και βγήκαμε από τήν άλλη, έν'ο έκείνοι περιμέναν σ'τό δρόμο. Μ' άλλα λόγια ξεφύγαμε.

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

Ι
ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

ΑΣ έρχεται μια έπίσκεψη, Χάρρυ, είτε ο Σέρλοκ Χόλμς σ'τό δροηδό του. Είπε μάλιστα μια κομφονημένη κυρία...

— Πράγματι χτύπησε τό κουδούνι, άπάντησε ο Χάρρυ, μά από πού συμπεραίνετε ότι εινε μια κυρία και μάλιστα κομφονημένη ; Πώς μπορείτε νά δ'ητε από τήν πολυθρόνα σας πούδς άνεβαίνει αυτή τή στιγμή τή σκάλα ;

— Τό ότι εινε κυρία, άπάντησε ο Χόλμς, τό μαντέψα από τό χτύπημα τού κουδουνιού. Μονάχα ή κυρίες χτυπάνε τόσο δυνατά, κατάλαβα πώς εινε κομφο...

...Τέλος μωρίζομαι μέσ' άπ' τήν πόρτα μια άρκετά δυσάρεστη μυρωδιά άρώματος... Βλέπετε λοιπόν, παιδί μου, ότι δεν ήταν καθόλου δύσκολο νά μαντέψ'ω ότι... Μά, πριν προφτάσει γ' άποτέλειωσή τή φράσι του, ή πόρτα άνοιξε και μια ξανθή κυρία, ψηλή, λεπτή, με σωμα ύπεροχο, μπήκε σ'τό γραφείο τού διασήμου άστυνομικού.

Φορούσε τοιαύτα έξαιρετικά, άπάνω άπ' τήν όποία είχε ρίξει τό δελουδένιο έπανωφόρι της. Φανόταν έξαιρετικά ταραγμένη κι' ένας άπέραντος τρόμος ζωογραφίζόταν μέσα σ'τά μάτια της. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς σηκώθηκε άπο τό γραφείο του, έκανε μια έλαφρά ύπόκλιση και είπε :

— Κυρία μου, ή ώρα εινε έντεκα και τέταρτο τής νυκτός. 'Απ' αυτό κι' από τήν ταραγμένη σας έκφραση καταλαβαίνω ότι έρχεστε νά μού άνακοινώσετε κάποιο τρομερό έγκλημα.

— 'Ω ! κύριε Χόλμς ! τραύλισε ή έπισκέπτρια με φωνή πού έτρεψε. 'Ο σύγγός μου... 'Ο σύγγός μου... δολοφονήθηκε !... πέθανε... 'Α... Θεέ μου !... Δεν μπορώ πειά !...

Και σωρίστηκε σέ μια πολυθρόνα... 'Αφ'ονα δάκρυα κυλούσαν από τ'α μάτια της και σάλιζε με άπόγνωση τ'α χέρια της.

— Χάρρυ, δώσε ένα ποτήρι νερό σ'τήν κυρία... είπε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— 'Οχι !... Μην ένοχλείστε !... Δεν έχω ανάγκη από τίποτα !... φώναξε ή άγνωστη. Σας ίκετεύω, κύριε Χόλμς, έλάτε άμέσως... Πρέπει νά τιμωρηθ'η δ' δολοφόνος τού συγγ'ου μου... Πρέπει νά συλληφθ'η !... Και μόνο σεις, δ' μεγαλειότερος άστυνομικός τού κόσμου, μπορείτε νά τόν συλλάβετε...

— Είπαμε νά τήν άστυνομήσ'η ; ρώτησε ο Χόλμς.

Βέβαια, άπάντησε ή νέα κυρία μαζένοντας περιφρονητικά τ'α χείλη της. 'Αλλά ή άστυνομία τού Λονδίνου εινε άδύναμη νά διαλευκάν'η τέτοια έγκλήματα... Μονάχα σέ σάς στηρίζω τις έλπίδες μου...

— 'Ωστε πρόκειται γιά τό συγγ'ό σας ; ρώτησε ο Χόλμς. Τόν δολοφόνησαν ;

— Τόν μαζάφωσαν ! άπάντησε ή έπισκέπτρια και αναλόθηκε σέ νέους λιγμούς.

— 'Ηνωχάστε, κυρία μου, ήνωχάστε και διηγήθητε μου τις συνθήκες, υπό τις όποιες διεπράχθη τό έγκλημα. Πούδς ήταν έν πρώτος ο συγγ'ός σας ;

— 'Ο συγγ'ός μου όνομαζόταν Παύλος 'Εστράντ και ήταν Ισπανικής καταγωγής, αλλά π'ό δέκα έτών δ'ον σ'όνταν έγκατεστημένος σ'τό Λονδίνο, όπου είχε έναν άν' τούς μεγαλύτερους τραπεζιτικούς οίκους...

— Γνωρίζω τήν Τράπεζά του, είπε ο Χόλμς. Δεν εινε σ'τό Λονδίνο Χόλμ, άπάντησε σ'τή υπ'οχ'ησ'η τού 'Αγιόν Παύλου ;

— 'Ακριβώς, κύριε Χόλμς. 'Αφού όμως ξέρετε τό δ'νομα τού συγγ'ου μου, θά ξέρετε επίσης ότι ήταν πολύ πλούσιος.

— 'Ετσι τουλάχιστον έθεωρείτο, άπάντησε ο Χόλμς. Πόσα χρόνια είσα...

σαστε παντρεμένοι ;

— Δυό χρόνια, είπε ή κ. 'Εστράντ. Είμαστε τό εύτυχέστερο ζευγάρι τού κόσμου και όλοι μιάς ζήλευαν και μιάς έκτιμούσαν... Σ'τό μέγαρό μας, σ'τήν όδ'ό Σόμερσετ, σύναζε ή καλύτερη κοινωνία τού Λονδίνου κι' ή έσπερίδες μας ήσαν όνομαστές. 'Οι' αυτά όμως τελείωσαν τώρα με τή μαχαίρα ένός άθ'λου !

— Τί ηλικία είχε ο συγγ'ός σας ; ρώτησε ο Χόλμς, διακόπτοντας τήν με κάποια άνυπομονησία.

— 'Ο Παύλος ήταν 33 έτών και εγώ 22. Τόν λάτρεινα σ'όν Θεό...

— 'Ε, λοιπόν ;... Πέστε μου τί συνέβη άπόψε.

— 'Απόψε έπρόκειτο νά πάμε σ'τό χορό τών μεγαλειόφωνων τού Λονδίνου. 'Ο συγγ'ός μου μού είχε υποσχεθ'η ότι θά γ'όριζε σ'τό σπίτι σ'ς όχτώ γιά νά μ'η με πάρη κι' ότι θά φεύγαμε μαζί σ' τις έννέα.

— 'Εξαίρνα όμως, μόλις βράδυνασε, μού έστειλε άπ' τό γραφείο του μια κάρτα, σ'τήν όποία μού έγραφε ότι δεν θά μπορούσε νά ρθ'η πριν άπ' τις έννέα κι' ότι έπρεπε νά τόν περιμένο ντυμένη ως τις έννέα μιση... Ντύθηκα πράγματι, μά έφτασε ή ώρα ένν'ημισ'η, τό άμάξι μας περιμέναε κάτω, μά ο συγγ'ός μου δεν φανόταν πουνέντα...

— 'Εξαίρνα κατά τις δέκα άκουσα τό ηλεκτρικό κουδούνι της είσόδου νά χτυπά δυνατά κι' έπειτα από δυό λεπτά, δ' θυρωρός μταίοντας κατάχ'λωμος σ'τό δαισιό μου, μού είπε με φωνή πού έτρεψε :

— Κυρία μου, θάρος !... 'Εισιοσθήτε ν' άκούσετε κάτι τρομερό.

— Τί ; ρώτησα εγώ με άγωνία. Μύλα !... Λέγε γρήγορα !

— 'Εφεραν τό συγγ'ό σας...

— Τόν έφεραν ! φώναξα περίτρωμα, χωρίς έν τούτους νά υποψιάζομαι άόμοια τή συμφορα πού με είχε χτυπήσει. Μήπως εινε άρρωστος ;

— 'Αλλόμονο ! κηθύρισε ο ύπηρέτης. Πέθανε !

— Τήν ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε και πάλι και μπήκαν μέσα δυό άνδρες, οι όποιοι κρατούσαν σ'τά χέρια τους ένα άμυχο πτώμα, τυλιγμένο μέσα σ' ένα λευκό σεντόνι...

— Ποιοι ήσαν οι άνθρωποι αυτοί ; ρώτησε ο Χόλμς.

— Ένας ναύτης κι' ένας άμαξάς. Μού είπαν πώς βρήκαν τό πτώμα τού συγγ'ου μου κάτω από ένα δέντρο σ'τό Χάιντ Πάρκ. Τρελλή άπ' τή λύπη μου, ξεσκέπασα τό πτώμα, έλπιώντας πώς είχε γίνει ίσως κάποιο λάθος. 'Αλλόμονο. 'Ο νεκρός πού βρισκόταν μπροστά μου, ήταν ο άγαπημένος μου Παύλος, χλωμός, άκίνητος, με μια πληγή πάνω άπ' τήν καρδιά. Δεν μπορούσα νά κρατηθ'ω πειά. 'Επεσα και νά μ'απόθνη. 'Όταν συνήλθα, είχε έρθει σ'α'τι ένας άστυνόμος με άρκετούς άστυφύλακας. Με έξέτασε σχετικά με τή συμφορα πού με βρήκε, κι' άμέσως μ'απέλυσε, έρεξα νά σάς δρώ. 'Α, κ. Χόλμς, μείνε δ'α ή σ'νάσ'ω, αν δεν συλληφθ'η δ' δολοφόνος τού δυστυχισμένου συγγ'ου μου.

— Αυτό θέλω και γώ, είπε ο Χόλμς. Προς τό παρόν όμως γιά πέστε μου : Πώς ο ναύτης κι' ο άμαξάς έξακρίβωσαν τήν ταυτότητα τού συγγ'ου σας ;

— Θεέ μου, άποκρίθηκε ή κ. 'Εστράντ, ο δυστυχής Παύλος είχε έλάγ'ο του διάφορα έγγραφα με τ'α ήτοιμά του και τί διεύθυνσι του.

— Είχε έλ'ηφ'ονε ο συγγ'ός σας ;

— 'Οχι, έχων έλ'ηφ'ονε, κ. Χόλμς. 'Αλλά ο Παύλος ήταν τόσο καλός, τόσο πανόητος ! Θέλω νά πω δηλαδή πώς δεν είχε κανένα κακό σέ κανένα και συνεπώς δεν εινε δυνατό νά τόν έδολοφώνησαν ή' αυτό τό λόγο.

— 'Η υποθέσει τού συγγ'ου σας ήσανταν καλά τόν τελευταίο καιρό ;

— Πολύ καλά, καθώς φαινότα, κ. Χόλμς. Με ρωτάτε βέβαια γιά νά δ'ητε μήπως άποκτόνησε γιά λόγους οικονομικούς. Μά όχι, δεν εινε δυνατόν αυτό. Θά μού τό έλεγε, αν συνέβαινε νά χρεωκοπήσει. 'Επιμένω ότι έδολοφώνησαν τόν άγαπημένο μου συγγ'ο.

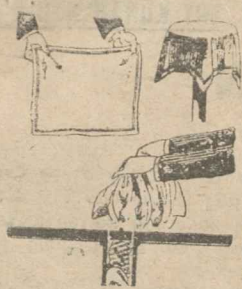
— 'Ετσι... Πάντως προς τό παρόν πρέπει νά δ'ω απ'τι σας, κυρία, γιά νά έξέτασω τό πτώμα. Εινε δυνατόν αυτό ; (Ακολουθεί)

Ο Χάρρυ Τάξον, δ νεαρός βοηθός τού Σέρλοκ Χόλμς.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΩΝ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΑΓΟΣ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Η ταχυδακτυλουργία του μαγικού.

Πολλά από τα διασκεδαστικά τεχνάσματα των ταχυδακτυλουργών, που τόσο σιγά καταλήθουν, μπορούν να γίνουν εύκολα σε μια φιλική συντροφιά, χωρίς να χρειάζεται κανείς από πολύπλοκα ειδικά όργανα και μεγάλη επιδεξιότητα. Κάθε αναγνώστης μας λοιπόν μπορεί να γίνει μέσα σε πέντε λεπτά ένας μικρός θαυματουργός και να καταλήξει τους φίλους του και τους γνωστούς του με τις ταχυδακτυλουργίες του, ή όπως, όπως θα είδαμε πιο κάτω, είναι πολύ απλές και πολύ εύκολες.

Τα θαύματα εν πρώτοις που θα περιγράψουμε, δεν θέλουν τίποτ' άλλο παρά μόνο μερικές δοκιμές, μια μικρή εξάσκηση δηλαδή, για να κατορθώσει κανείς να δώσει στις κινήσεις του εκείνον τον εφέ... της μαγείας, ο οποίος εξασφαλίζει τους θεατές και τους κάνει να φανταζούνται, ότι τα τεχνάσματα αυτά γίνονται από μυστηριώδεις κι' αόρατους δυνάμεις...

Τοις λοιπόν μερικά ταχυδακτυλουργικά τεχνάσματα:

— ΠΩΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΝΟΜΙΣΜΑ

Οι θαυμαστοί μεταχειρίζονται πολλούς τρόπους για να εξαφανίσουν από το χέρι τους ένα νόμισμα ή ένα άλλο οποιοδήποτε μικρό αντικείμενο. 'Ο πιο απλός όμως κι' ο πιο εύκολος τρόπος είναι ο ακόλουθος:

Ζητάτε από έναν θεατή να σας δώσει ένα νόμισμα, μια δραχμή παραδείγματος χάριν, την οποία δείχνετε τριγύρω σ' όλους, καθώς την κρατάτε με τον δείκτη και τον αντίχειρα. Έπειτα την κλείνετε μέσα στο χέρι σας, το σηκώνετε ψηλά και το κοιτάτε μερικές φορές κι' ένα μυστηριώδες ύφος. Τέλος, το ανοίγετε πάλι κάτω από τη μύτη των θεατών σας. Θάυμα! Το νόμισμα έχει εξαφανισθεί από το χέρι σας!

Μά που έπαιξε άραγε; 'Όχι, βέβαια, πολύ μακριά. Είναι κρυμμένο απλώς μέσα στο μαντίλι σας και μπορείτε να το ξαναπαίσετε και να το παρουσιάσετε μέσα στην παλάμη σας.

Το μυστικό αυτού του τεχνάσματος δεν είναι τόσο απλό, όσο ίσως το φαντάζεστε. Δεν αφήσατε δηλαδή το νόμισμα να γλιστρήσει μέσα στο μαντίλι σας, την ώρα που είχατε σηκώσει το χέρι σας ύψηλά, γιατί μπορεί να σας ζητήσουν να πιάσετε το μαντίλι σας, ή τότε και το νόμισμα θα πέσει, βέβαια, κατά γης, κι' έτσι θα κοιναίσετε απ' τη ντροπή σας.

Πώς γίνεται λοιπόν αφανιστό το νόμισμα; Με αυτό τον εύκολο τρόπο: Μία σπινθήκη πιο πάνω απ' τον καρπό του χεριού σας, έχετε δεμένο ένα λεπτό λαστιχό, στην άκρη του οποίου κρέμεται ένας μικρός δίσκος από χυρτόνι σαν τη δραχμή ή και πιο μικρός ακόμα. Αυτός ο δίσκος από την μία μεριά είναι αλλεμένος με κερί ή με οποιαδήποτε άλλη κολλητική ουσία. Τον κρατάτε λοιπόν με τεντωμένο το λαστιχό μέσα στην παλάμη σας, όπως φαίνεται στην εικόνα, και τη στιγμή που τον σκεπάζετε με την άλλη παλάμη, μέσα στην οποία βρίσκεται ή δραχμή, τον πιάσετε επάνω της κι' εκείνη κολλάει σ' αυτόν με τον πιο εύκολο τρόπο. 'Όταν κατόπιν σηκώνετε το χέρι σας ύψηλά, αφήνετε το τεντωμένο λαστιχό να παρασύρει μέσα στο μαντίλι σας τη δραχμή, ή όποια... Έτσι εξαφανίζεται από το χέρι σας.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΛΕΜΟΝΙ

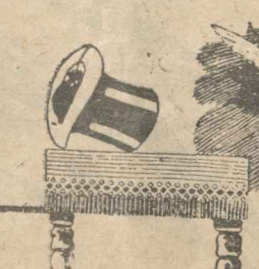
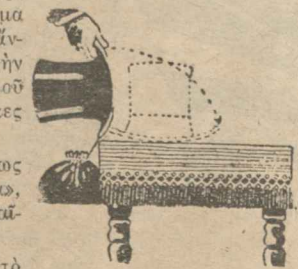
Ένα από τα πιο θαυμαστά τεχνάσματα των θαυματουργών, είναι και το ακόλουθο: εξαφανίζουν ένα μικρό μεταξωτό μαντίλι και το ξαναβρίσκουν έπειτα μέσα σ' ένα... λεμόνι!

Κι' αυτό το θαύμα είναι απλό και για να γίνει, δεν χρειάζεται καμιά σπουδαία επιδεξιότητα, παρά μόνο το να κόψετε στη μέση ένα λεμόνι.

Το παιχνίδι αρχίζει ως εξής: Ζητάτε απ' τους θεατές σας να σας δανείσουν ένα μικρό μεταξωτό μαντίλι, πράγμα εύκολο, γιατί όλοι οι άνθρωποι έχουν ένα τέτοιο στην εικόνα τους. Τότε το σκεπάζετε με την άλλη παλάμη, μέσα στην οποία βρίσκεται ή δραχμή, τον πιάσετε επάνω της κι' εκείνη κολλάει σ' αυτόν με τον πιο εύκολο τρόπο. Έτσι εξαφανίζεται από το χέρι σας.

Για να μπορείτε όμως να κάνετε αυτό το θαύμα, πρέπει να έχετε ένα μαχαίρι με κοφτερά λεμόνια.

Όταν λοιπόν πάρετε το μαντίλι, το τοποθετείτε ε-

Το καπέλλο με τα περιστέρια.

πάνω στο μαγικό τραπέζι σας, όπου βρίσκεται το λεμόνι και το μαχαίρι και τα σκεπάζετε όλα με το μαγικό πανί σας, ένα μεγάλο μαύρο πανί, όπως έχουν όλοι οι ταχυδακτυλουργοί. Κατόπιν χώνετε τα χέρια σας κάτω απ' αυτό και με μια γρήγορη κίνηση, καθώς και με τη βοήθεια ενός λεπτού και μικρού ξύλου, σπρώχνετε το μαντίλι μέσα στην κοφτερά λαβή του μαχαίρι. Έπειτα βγάτε τα χέρια σας, τα δείχνετε στους θεατές σας και με μια απότομη κίνηση σηκώνετε το μαύρο πανί. Επάνω στο τραπέζι τώρα βρίσκεται μόνο το λεμόνι και το μαχαίρι.

Δείχνετε το λεμόνι σ' όλους τους θεατές και τους αφήνετε να εξετάσουν όση ώρα θέλουν. 'Υστερα το κόβετε στη μέση και παίρνετε το μισό με τον αντίχειρα και το δείκτη σας και με το φιλώ του γιγισμένου προς τους θεατές, ενώ με τ' άλλο τρία δάχτυλα κρατάτε τη λαβή του μαχαίρι.

Με μια γρήγορη τότε κίνηση κάνετε δι' βγάτε το μαντίλι απ' το μισό λεμόνι, ενώ έσείς το βγάτε απ' τη κοφτερά λαβή του μαγικού μαχαίρι σας, την οποία κρατάτε πάλι στο κομμένο λεμόνι. Κι' όπως είναι έμφαντος, ολος ο κόσμος σας θαυμάζει!

— ΠΩΣ ΕΝΑ ΜΑΝΤΗΛΙ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΤΑΙ ΣΕ... ΔΩΔΕΚΑ

Για να επιτύχει κανείς αυτό το παιχνίδι, πρέπει να έχει ένα μικρό τραπέζι με ένα χονδρό πόδι στη μέση. Απ' το πόδι, στο επάνω μέρος είναι κούφιο και μ' αυτό τον τρόπο μπορεί να κρυφτεί κανείς εκεί μέσα πολύ εύκολα μέσα μεταξωτό μαντίλι, διαφόρων χρωμάτων.

Με το μαντίλι λοιπόν, το οποίο θα ζητήσετε να σας δώσει ένας θεατής σας, σκεπάζετε αυτό το μικρό τραπέζι σας κι' αφήνετε να προσέχουν διάφορες... μαγικές λέξεις και να κάνουν ό,τι θέλουν μυστηριώδεις χειρονομίες. Κι' έφαγα, με μια απότομη κίνηση πιάνετε το μαντίλι απ' τη μέση και μαζί κι' αυτό και τ' άλλο μαντίλι που είναι κρυμμένα μέσα στο κούφιο πόδι του τραπέζι κι' τα πιάσετε όλα στον αέρα...

Επάνω στο μαγικό τραπέζι σας βρίσκεται τώρα δεκά μαντίλια!

Από το σχέδιο που δημοσιεύουμε, βλέπετε πως ένα κούφιο το πόδι του τραπέζι και πως το σκεπάζετε με το μαντίλι που θα πάρετε από κάποιο θεατή σας.

— ΠΩΣ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΑΦΑΙΡΕΙΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΧΟΜΕΝΟ ΕΝΟΣ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

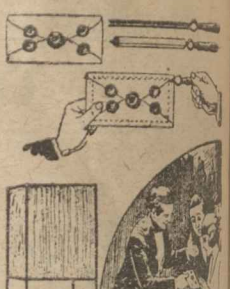
Ένα άλλο διασκεδαστικό παιχνίδι είναι το να μπορείτε να διαβάσετε τα μυστικά ενός γραμμάτιου, χωρίς να σκεπάζετε τις σφραγίδες του φακέλου του.

Φυσικά, για να μάθετε το περιεχόμενο ενός γραμμάτιου, πρέπει απαραίτητα... να το διαβάσετε! Δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος. Πώς όμως θα μπορούσατε να βγάλετε το γραμμάτιο απ' το σφραγισμένο φάκελο;

Για να πετύχετε λοιπόν αυτό το θαύμα πρέπει να έχετε ένα μικρό όργανο, όπως φαίνεται στο σχέδιό μας ή εν ανάγκη δύο μεγάλες δελόνες, με τις οποίες πλέκουν κάλτσες.

Παίρνετε τότε το σφραγισμένο φάκελο, τον οποίον σας παραδίδει ένας από τους θεατές και πηγαίνετε πίσω από ένα παραθύρι ή σ' ένα άλλο δωμάτιο, για να μπορείτε με την ήσυχία σας και χωρίς να σας ιδεί κανείς να βγάλετε το γραμμάτιο μέσα από το φάκελο. Για να πετύχετε όμως αυτό με μεγάλη ευκολία, ζητάτε από έναν φίλο, ο οποίος έφερε μαζί με το δελόνι, να σας δώσει μερικές φορές τα επάνω.

Τι κάνετε λοιπόν τότε; Περνάτε απλώς από το λεπτό όργανο, το οποίο βλέπετε στο σχέδιο ή τις δύο καλτσόδεσες στη μία άκρη του φακέλου και με μια μικρή προσπάθεια, καθώς τις σπρώχνετε, τυλίγετε γύρω τους το γραμμάτιο και το βγάτε έξω. Έπειτα το διαβάσετε προσεκτικά κι'

Πώς κλείνεται το χέρι με απ' τον κλεισμένο φακέλο.

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ... ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Χριστουγεννιάτικη ανάμνησις)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Συγχωρήστε, ένας άναρχος μπρενέ και κίση στα γραφεία έρευνα, προς ανακάλυψη και σύλληψη του... χειρογράφου, διαταχθέντων όλων των διευθυντών και συντακτών της εφημερίδας να παραμερίσουν.

Κι' εβγήκανε τραγικά όλοι έξω και τόν άφρησαν ελεύθερο να πάει, όπως έλεγε, τον... Γιακούλα!

Με πόση όργη και άηδία μου διηγείτο κατόπιν τη σκηνή αυτή ο μακαρίτης Κούσκουρας κι' ο καλός ο Μπίτος!

Ποτέ τους δεν είχαν κάνει κατά των Τούρκων, χωρίς να έποσούν ποτέ κανένα τέτοιο αφηρησισμό!...

Έρευνήθηκαν λοιπόν, όρες βέβαια άρκετές, στοιβές χαρτιών, χειρόγραφα, ύλη που φυλάσσονταν προς δημοσίευση και ύλη που ήταν για πέταμα, ύλη διορθωμένη κι' αδιόρθωτη.

Ανακατερίχανε χαρτιά και φάκελλοι διαχειρίσεως. Έξεφυλλίστηκαν βιβλία, μήπως κρύβεται τίποτε πουθενά και τέλος, μετά άρκετη έρευνα, εδινειδίζον και κοιραστήρι, εύρεθηκε ένα... τεμμάριο έρληματος.

Βαλμένο, ξεσπασμένο και λησμονημένο μέσα σ' ένα περιοδικό, τον Γρηγόριο τον Παλαμάν, που βγάλε κι' Ημερησίως Θεσσαλονίκης, βρέθηκε κρυμμένο, σαν να φοβότανε μη συλληφθεί, το περίφημο Χριστουγεννιάτικο διήγημα, που είχα γράψει άλλοτε, κλειδωμένο στα γραφεία της εφημερίδας και δεν είχε προσέταξει να δημοσιευθεί.

Η Διοίκηση του πήρε θριαμβευτικά κι' όλη η κοινότητα διευθύνθηκε στο γραφείο του άναρχου.

Κι' οι έν τη «Αλήθεια» έξιόσαντο και άπορεύσαν... 'Αλλ' έμειναν άπορεύστες κι' εξαφανίστηκαν!...

Πέρασε πάλι άρκετός καιρός.

Διήγημα και υπόθεση λησμονήθηκε. Έν τούτοις, μια μέρα έλαβα έφαγα ένα βούκινο παραπεμπτικό για την

διανυγμένη στο σάβανο, λέτε δια τα μυστικά του περιεχομένου του και επιστρέφεται το φάκελλο με άνεπαρες τις σφραγίδες και... άδενον φυσικά, γιατί έχετε βγάλει από μέσα το γραμμάτιο.

— ΤΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ένα από τα πιο συνηθισμένα τεχνάσματα των θαυματουργών, είναι το να ξεπετούν μέσα από ένα ψηλό καπέλλο τρία περιστέρια!

Αυτό το θαύμα όμως για να το πετύχει κανείς, πρέπει να έχει κάποια επαγγελματική επιδεξιότητα.

Ο θαυματουργός λοιπόν δείχνει σ' όλους τους θεατές ένα ψηλό καπέλλο, για να βεβαιωθούν, ότι δεν έχει διαπλύ αυτό. Έπειτα το τοποθετεί επάνω σ' ένα τραπέζι, πίσω απ' το οποίο είναι κρυμμένο ένα μικρό σακκουλάκι με τρία περιστέρια. Την ώρα λοιπόν που βάζει το καπέλλο στην άκρη του τραπέζι, άρπαστρώνει στο εγύρω του καπέλλου το σακκουλάκι και με την κίνηση, με την οποία τον γέρνει επάνω στο τραπέζι, το σακκουλάκι με τα περιστέρια πέφτει μέσα στο καπέλλο.

Έπειτα, καταλαβαίνετε, ότι είναι πολύ εύκολο να το λύση μια στιγμή και να κάνει να πετάξουν από μέσα τα τρία περιστέρια!

Όλοι οι ταχυδακτυλουργοί μεταχειρίζονται παρόμοια τεχνάσματα. Δεν πρέπει λοιπόν να θαυμάζετε την άνηπαρτη μαγική δύναμη τους, αλλά τη μεγάλη τους επιδεξιότητα.

ιστορία αυτή. Το άνεγοφα στον Άρειο Πάγο, γιατί κατά την προανάκριση δεν είχαν εξετασθεί οι πιο σπουδαίοι μάρτυρες και δεν έξερω τί απέγινε κατόπιν. Έκκρισε ακόμα ή υπόθεση, είμαι κατηγορούμενος, μιάς συνεπής καμιά άμυνστία κι' έμιας —συγκατηγορούμενος ήταν και ο κ. Κούσκουρας ως διευθυντής του φύλλου— δεν γνωρίζω! Έτσι, για δεύτερη φορά, έτάφη μέσα στη σκηνή των δικαστικών άρχων το Χριστουγεννιάτικο διήγημα της κακομοίρας Γράμμουσας!...

Μια ημέρα όμως που είδα τον γραμματέα της άναρχίσεως και φίλο μου, τον κ. Οικονόμου, τον ρώτησα:

—Τι γίνεται εκείνο το διήγημα, να είναι ακόμα στη δικαιογραφία;

—Δεν με ρωτάς καλύτερα για τη δικαιογραφία και την τύχη σου, μόνο με έρωτάς για το διήγημα!... μου απάντησε. Μέσα θα είναι το διήγημα, που θα είναι!... Χάνονται έγγραφα δικαστικά ποτέ;

—Εγώ ενδιαφέρωμαι για το διήγημα, του είπα. Σεις ενδιαφερόμην, αν θέλετε, για τη δικαιογραφία.

Πέρασε πάλι λίγος καιρός ακόμα.

Όταν τελευταία, έλαβα μια έπιστολή από ένα φίλο μου απ' τη Θεσσαλονίκη. Έπρόκειτο να εκδόσει ένα τεύχος Χριστουγεννιάτικο, πανηγορικό, και με παρακάλεσε να του στείλω ένα διήγημα για τα Χριστούγεννα.

Διήγημα να το έγραφα, δεν μου ήταν δυνατόν, για λόγους πολλούς και διαφόρους. Έπειδή όμως έπέμενε, θυμήθηκα το είς την άναρχίσην και έν σκηναίς... δικαίον κείμενον διήγημα—δικαιογραφία— ή, αν θέλετε, δικαιογραφία—διήγημας και το έγραφα να πάει να το πάρει.

Σε λίγες μέρες λαμβάνω άλλη του έπιστολή:

«Για να μη δωθώ, μου γράφει, το διήγημα, πρέπει να κάμης αίτησι ο ίδιος, να την υπογράμψης, να την χειροσημώσης και να την στείλεις στο άναρχικό γραφείο».

«Κάμε σ' αυτό, έξ' όνόματός μου, του απάντησα, βάζε την υπογραφή μου, πηγαίνε την στην άναρχίση και άδω το διήγημά μου».

Έγραμα μερες να πάω άπάντησ' του και νόμισα, ότι ή άπόθεσις έληξε προσχόντως και γράμμος, διαν λαμβάνω έφαγα μια απάρα—ζουσαν και κρανιάζουσαν έπιστολή του:

«Για τ' όνομα του Θεού, άγαπητέ, σπεύδε να με σώσης! μου γράφει. 'Η αίτησις μου θεωρήθηκε πλαστή, διότι άνεγνώρισαν ότι δεν ήτο ούτε ο γραμικός σου χαρακτήρ, ούτε ή υπογραφή σου. Έκτός τούτου την χρονολόγησα από την Θεσσαλονίκη, ενώ εσύ δεν βρίσκεσαι εδώ!... Κατά συνέπειαν πρόκειται να καταδικωθώ επί άπάτη, πλαστογραφία και δεν έξερω κι' εγώ για τί άλλο! Κοντεύω να χάσω το μυαλό μου, φίλε μου!... Τι θα γίνει; είπ' μου... Τι θα γίνει?».

Του απάντησα τότε κι' εγώ:

«Τι θα γίνει; είπες... Χριστουγεννιάτικο διήγημα!»...

Και να πείτε, έγινε άμέσως!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Όπως καμιά φορά τα σπινθηρά σκοτεινά στον ήλιο, έτσι και τα κακά σκοτεινάζουν το λογικό.

Πλούταρχος.

Ο γεωργός εξημερώνει και καλλιεργεί τη γη, ο φιλόσοφος την ψυχή.

Θεόφανης.

Το καλύτερο μάθημα είναι να ξεμάθης το κακό.

Σωκράτης.

Η πείρα είναι η μεγαλύτερη σοφία.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΑΦΝΑ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε... Ὁ Γκράτ πετάχτηκε ἀμέσως ἔξω καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα γιὰ νὰ περάσῃ ὁ μέγας δούξ.
Ὁ Ἰβάν μπήκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἄλλοθεν, δὲν ἔβλεπε τὸν κεφαλὴ τοῦ τὸν ἀστυνομικὸ. Ὁ δὲ δούξ ἐξαφανίστηκε, ὁ Γκράτ ζήτησε τὸ Ζαχάρ. Ἐνῶ λοιπὸν πῆγαν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν, αὐτὸς κάθησε στὸ θυρωρεῖο καὶ ἔγραψε μερικὲς λέξεις γιὰ τὸν αὐτοκράτορα, τίς ὁποῖες σφράγισε ἐπιμελῶς.
Σὲ λίγο, ὁ Ζαχάρ παρουσιάστηκε καὶ ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἔδωσε τὴ σφραγισμένη ἀναφορά, λέγοντάς του :
— Γιὰ τὸν αὐτοκράτορα ! Ἀμέσως.
— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ καμαριέρης τοῦ Τσαρόν. Ὁ Μεγαλειώτατος με εἰδοποίησε.
Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἀπομακρύνθηκε.
Ὁ Γκράτ ἀνέβηκε πάλι στὸ αὐτοκίνητό του.
— Καὶ τώρα, μουμύρισε, ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ ἐργαστῶ ἡσυχα.
Ὁ Τσαρόν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀργήσει νὰ κοιμηθῇ ἐκείνη τὴ νύχτα, διάβαζε τὴν ἰδίαν ὥρα τὴν ἀναφορά τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

« Δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀναφέρω σήμερον στὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα, ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ μέγας δούξ Ἰβάν, ἐπεμβαίνοντας ἀπροσδόκητα, μὲ κατέστρεψε γι' ἀπομνημονεύματα τὰ σχέδιά μου. Ὁ ἀπαιτητικὸς λοιπὸν πῶς ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης παραμένει στὰ ἀνάκτορα, μέχρις ὅτου πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ ἔδωσε στὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα. »

□ □ □ □

□ □ □ □ Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ □ □ □ □

ΟΠΟΥ Ο ΓΙΟΥΡΙ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ

Σὲ τριάντα βερστίον ἀπὸστασι ἀπὸ τὴν ἐκβολὴ τοῦ Νέβα, Βόλσκαια ὁ δρόμος τῆς Κρουστάνδης. Ἡ πόλις εἶνε χτισμένη σ' ἓνα νησί, τὸ Κότλιν, ποὺ ἔχει μακρὸς ἔντεκα βερστίον καὶ πλάτος δύο. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἓνα φρούριο ποὺ χρησιμοποιεῖται ὡς ναυσταθμὸς στὸ σκόλο τῆς Βαλτικῆς.
« Ὁχι μακριὰ ἀπ' τὴν ἀποβάθρα, στὴν ὁποία ἀγκυροβολοῦν τὰ πλοῖα ποὺ κάνουν τὴ συγκοινωνία Πετρούπολεως — Κρουστάνδης, ξαναβρίσκουμε τὸ Γιουρί. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔμπαινε σὲ μιὰ ταβέρνα ναυτικοῦ, στὴν ὁποία καὶ προσηγορεύεται — πρὶν πάει στὴν Πετρούπολιν — εἶχε παρακολουθεῖ τρεῖς ναῦτες τοῦ πλοίου τοῦ Ντοῦν. Εἶχε μάλιστα σταθεῖ ἀκριτὰ τυχερός, ὅτε ν' ἀκούσῃ μερικὲς κουβέντες τους καὶ εἶχε μάθει μάλιστα τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖο ἀγνοοῦσε ὡς τότε. Λέγονταν « Ντάγος. »

Θὰ ξανάβρισκε ὁμοῦ τὴν αὐτοῦ τρεῖς ἀνθρώπους ; Ποιὸ ἀμφιβολοῦ. Πράγματι, μπαίνοντας στὴν ταβέρνα, δὲν εἶδε μέσα ἄλλον, ἐκτός ἀπ' τὴ γυναικα καταστηματούχισσα, μισοκοιμισμένη καὶ αὐτὴ. Καθὼς τὴ φώναξε ὁ Γιουρί, ἔβγινε καὶ τὸν σερβίρισε λίγη βότκα ποὺ τὴν εἶχε κρυμμένη καὶ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τῆς πλήρωσε στὸ πενταλάσιο τῆς ἀξίας τῆς.

Ὁ ὑπηρετὴς τῆς Κουλίγκιν δὲν ἐδυσκολεύτηκε νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζὺ τῆς καὶ ἐπειδὴ δέχτηκε πολλὴ γενναϊότητα, ἔμαθε ὅτι οἱ τρεῖς ναῦτες τοῦ « Ντάγος, » φεύγοντας ἀπ' ἐκεῖ, πῆγαν ν' ἐργάζοντο σ' ἓνα μαγειρεῖο τοῦ λιμανιοῦ ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ καὶ ὅτι ὑπῆρχε μεγάλη πιθανότης νὰ τοὺς βοηθῇ σ' ἓνα ὑποπλοῦ κέντρο, στὸ ὁποῖο μερικὲς κοπέλλες, φρεμένες ἀπ' τὴ Ρίγα, χόρευαν κάθε βράδυ μουσικά. Γιὰ νὰ μὴ θύμωσιν καλεῖται σ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες μέρος, ἔπρεπε νὰ χιτρίσῃ συνθηματικὰ τέσσερες φορές στὴν πόρτα του. Ἡ γυνὴ ἔδειξε στὸ Γιουρί τὸν τρόπο, μετὰ τὸν ὁποῖο θὰ χιτρίσῃ καὶ τὸν ἑαυτὸς ἀκόμα καὶ μιὰ συμβουλὴ : « Πρώσεχε τὰ ρούβλια σου, καλὲ μου ἄνθρωπε... »

Ὁ Γιουρί τῆς ἐυχάρησε καλὴ νύχτα καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Ἀκολουθώντας τὴν ὑποδείξει, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βοηθῇ τὸ μυστηριώδες ὑποπλοῦ κέντρο καὶ χιτρίσῃ μετὰ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ εἶχε δειξῇ ἡ γυνὴ. Τοῦ ἀνοῖξαν ἀμέσως καὶ χρησιμοποιώντας πάντα τὰ ρούβλια του, μπόρεσε νὰ μῆ σὲ μιὰ σάλλα πολὺ στενὴ, χαμηλὴ καὶ γεμάτη

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(Πίναξ τοῦ Λενόρ).

γες στιγμὲς καὶ οἱ τρεῖς ναῦτες τὸν ἀνέβηκαν καὶ νὰ γυρίσῃ ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν. Σὲ λίγη ὥρα ἀπὸ τὴν ἀποβίβαση, ὁ Γιουρί τοὺς ἀκολούθησε καὶ νὰ σταματῇ τοὺς τρεῖς ναῦτες. Κουβήθηκε γρήγορα-γρήγορα σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία καὶ τὸν ἀκούσε νὰ τοὺς λέη :

— Σὰς περιμένα γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι μόνο τὴ γυναικα πρέπει νὰ ἐγγύστε ἔξω ἀπ' τὸ πλοῖο... Ὅσο γιὰ τὸ Γιουρί, κρατήστε τὸν σκεδερμένο μέχρι νεωτέρας διαταγῆς... Εἰσαθε ὑπεύθυνον γι' αὐτὸν μετὰ κεφάλια σας...

— Ναί !... Ναί !... Κατέφ !... τοῦ ἀπάντησαν καὶ οἱ τρεῖς. Μείνε ἡσυχος ! Μείνε ἡσυχος.

— Καὶ σὺ, Βόλμαρ, ξανάει ὁ Ντοῦν, πρόσσεχε μὴ χάσεις τὸ γράμμα μου. Ἀκούσεσαι ;

— Τί λές, Κατέφ... ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ μὰς !...

« Εἰπετ' ἀπ' τὴν κουβένταν ἀκόμα στὸ πλοῖο... » Ὁ Γιουρί γλύτωσε πίσω τους, ἀνάμεσα σὲ μερικὸς ἄλλους πελάτες. Στὸ δρόμο ἦταν τόσο σκοτάδι, ὅτε ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

« Ἐστὶ λοιπὸν, ἡ γυνὴ καὶ ἡ Πρίσκα ἡ ἡ Βέρα δηλαδὴ, ἵσως μάλιστα καὶ ἡ δὲν-βουκόνη ἀκόμα στὸ πλοῖο... » Ὁ Γιουρί δὲν εἶχε δίκιο ; Ὁ Γιουρί ἔπρεπε νὰ δεσποῖ γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔπρεπε ἄλλος τρόπος παρὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Ντάγος, ὅπως ἄλλοτε τὸν εἶχε διατάξει καὶ ἡ Ἐλένη.

« Ἐξὼ στὸ δρόμο, ὁ Ντοῦν ἀφῆκε πάλι τοὺς ναῦτες, οἱ ὁποῖοι τράβηξαν κατὰ τὴν ἐνομήκη προκομῆ. Ὁ Γιουρί τοὺς παρακολουθεῖ, πνίγοντας τὸ θόρυβο τῶν δημάτων του. Ἐξ ἄλλου, οἱ ναῦτες ἦσαν τόσο ἀπασχολημένοι ἀπ' ὅσα τοὺς εἶχε πεῖ ὁ Ντοῦν, ὅτε δὲν κιντήσαν καθόλου πίσω τους... Διαρκῶς βλαστημοῦσαν κατὰ τῆς κακῆς τοὺς μοῖρας. »

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

καπνοῦς. Πολύριθμοι πελάτες, τῆς τελευταίας κατηγορίας, ὅσοι σκόντουσαν καθισμένοι γύρω ἀπὸ τραπέζια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἀναρίθμητες μπουλιές σαμπάνιας.

Ὁ Γιουρί ἀναστήθηκε ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς ἐνεκάλεσε τέλος σ' ἓνα γωνιακὸ τραπέζι. Ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους φαινόταν πὼς εἶχαν πει πολὺ, μὰ ἡ ἐκφράσις τοὺς εἶχε κατὰ τὸ μελαγχολικὸ. Ὁ ἀνθρώπος τῆς Κουλίγκιν μετὰ διάφορες μπουλιές κατάρθωσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ καθίσῃ πίσω τους καὶ συγχρόνως πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ἔτσι ποὺ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ἀμέσως.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ τὸν ἤξεραν πολὺ καλά. Τὸν εἶχαν γνωρίσει δταν τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτό τους καὶ ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα, ὁ Βόλμαρ, τὸν εἶχε ἀλυσσοδέσει.

— « Ε, Βέντεν ! ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Βόλμαρ. Εἰσαι καὶ σὺ ἔνοχος, ὅσο καὶ ἐγώ. Βέβαια, δὲν πρόσσεχε ἂν τὸν εἶχα δεῖσι καλά, μὰ καὶ ἐστὶν ἡσυχία σὺν τὴν ὥρᾳ ποὺ δρατενεύσε. »

— Καὶ ἔπειτα ; ἔκανε ὁ Βέντεν. Κανεῖς, ἐκτός ἀπὸ μὰς, δὲν ἔχει ἀκόμα πὼς μὰς τὸ ἔσκασε...

— Ναί, εἶπε ὁ τρίτος, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Γκρόντς, μὰ ὁ καπνισμὸς μὰς δὲν θάγγησε νὰ τὸ μάθῃ...

— Τὸ σπουδαιότερο εἶνε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ Κατέφ (Ντοῦν).

— Πῶς νὰ μὴ τὸ μάθῃ, ἀφοῦ ἴδᾳ τοῦ τὸ πῶν ;...

— Τότε, ἀλλομονό μου ! Ὅσα μὰς ρίξουν στὰ σίδερα ! εἶπε ὁ καπνισμὸς μὰς.

— Ἐγὼ φοβάμαι πὸς τρεμερὰ ἀκόμα πράγματα ! εἶπε ὁ Γκρόντς. Μὰ σωπάστε ! Νὰ ὁ Κατέφ.

— Ποιὸ γρήγορα ἔρχεται ! φημίσε ὁ Βέντεν. Ἐγὼ νόμιμα πὼς δὲν θάρχαν πειὰ.

Συγχρόνως ὁ Βόλμαρ σπρώχθηκε καὶ ἔκανε νόημα στὸν Κατέφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μετὰ μέσα στὴν σάλλα, νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ Γιουρί, βλέποντας τὸν τελευταῖο, μαζεύτηκε ὅσο μποροῦσε στὴν γωνία του, προσποιήθηκε τὸ μεθυμένο καὶ ἔκρινε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του.

Ὁ Ντοῦν (ὅς τὸν ἐπικαλεῖσθε μετὰ τὸν ἀνέκδοτο τοῦ Ντοῦν) κάθησε στὸ τραπέζι τὸν ναυτικὸ καὶ ἐπικολούθησε μιὰ μακριὰ συζήτησις μετὰ τοὺς ὅσο γρηγορὰ φωνή, ὅτε ὁ Γιουρί δὲν κατάρθωσε ν' ἀκούσῃ οὐτε λέξη.

Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, εἶδε πάλι καλὰ τὸ Ντοῦν νὰ γυρίσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ Βόλμαρ.

Ὁ Γιουρί ἴδᾳ ἔδινε ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε γιὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὸ τὸ φέκελλο.

« Εἰπετ' ἀπὸ ἓνα λεπτὸ μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν, εἶδε τὸ Ντοῦν νὰ σπρώχνεται καὶ νὰ γυρίσῃ ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν. Σὲ λίγη ὥρα ἀπὸ τὴν ἀποβίβαση, ὁ Γιουρί τοὺς ἀκολούθησε καὶ νὰ σταματῇ τοὺς τρεῖς ναῦτες. Κουβήθηκε γρήγορα-γρήγορα σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία καὶ τὸν ἀκούσε νὰ τοὺς λέη :

— Σὰς περιμένα γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι μόνο τὴ γυναικα πρέπει νὰ ἐγγύστε ἔξω ἀπ' τὸ πλοῖο... Ὅσο γιὰ τὸ Γιουρί, κρατήστε τὸν σκεδερμένο μέχρι νεωτέρας διαταγῆς... Εἰσαθε ὑπεύθυνον γι' αὐτὸν μετὰ κεφάλια σας...

— Ναί !... Ναί !... Κατέφ !... τοῦ ἀπάντησαν καὶ οἱ τρεῖς. Μείνε ἡσυχος ! Μείνε ἡσυχος.

— Καὶ σὺ, Βόλμαρ, ξανάει ὁ Ντοῦν, πρόσσεχε μὴ χάσεις τὸ γράμμα μου. Ἀκούσεσαι ;

— Τί λές, Κατέφ... ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ μὰς !...

« Εἰπετ' ἀπ' τὴν κουβένταν ἀκόμα στὸ πλοῖο... » Ὁ Γιουρί γλύτωσε πίσω τους, ἀνάμεσα σὲ μερικὸς ἄλλους πελάτες. Στὸ δρόμο ἦταν τόσο σκοτάδι, ὅτε ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

« Ἐστὶ λοιπὸν, ἡ γυνὴ καὶ ἡ Πρίσκα ἡ ἡ Βέρα δηλαδὴ, ἵσως μάλιστα καὶ ἡ δὲν-βουκόνη ἀκόμα στὸ πλοῖο... » Ὁ Γιουρί δὲν εἶχε δίκιο ; Ὁ Γιουρί ἔπρεπε νὰ δεσποῖ γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔπρεπε ἄλλος τρόπος παρὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Ντάγος, ὅπως ἄλλοτε τὸν εἶχε διατάξει καὶ ἡ Ἐλένη.

« Ἐξὼ στὸ δρόμο, ὁ Ντοῦν ἀφῆκε πάλι τοὺς ναῦτες, οἱ ὁποῖοι τράβηξαν κατὰ τὴν ἐνομήκη προκομῆ. Ὁ Γιουρί τοὺς παρακολουθεῖ, πνίγοντας τὸ θόρυβο τῶν δημάτων του. Ἐξ ἄλλου, οἱ ναῦτες ἦσαν τόσο ἀπασχολημένοι ἀπ' ὅσα τοὺς εἶχε πεῖ ὁ Ντοῦν, ὅτε δὲν κιντήσαν καθόλου πίσω τους... Διαρκῶς βλαστημοῦσαν κατὰ τῆς κακῆς τοὺς μοῖρας. »

— Ἀκούσατε !... Ἀκούσατε τί εἶπε ; μουμύριζε ὁ Γκρόντς. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ Γιουρί μετὰ τὰ κεφάλια μας...

— Μοῦ φαίνεται πὼς μπουλιτρεῖται ὅτι μὰς ἔκρινε ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Βέντεν.

— Ναί ! Ναί !... Μοῦ φαίνεται πὼς ὅτι αὐτὰ θὰ τελειώσουν πολὺ ἄσχημα γιὰ μὰς...

— Ἀλλομονό, καὶ !... εἶπε ὁ Βόλμαρ. Θέλω νὰ σὰς πῶ κάτι, ἀλλὰ ὅσα τὸ πῶ σὲ λίγο, στὴν δάσκα...

— Γιατὶ σὲ λίγο ;

— Γιατὶ, στὴν δάσκα, θὰ μπορούμε νὰ μιλήσουμε πὸς ἐλεύθερα...

« Ἐκείνη ἀκόμα μερικὰ δῆματα καὶ ἔφτασαν στὸ μέρος τῆς προκομῆς, ὅπου ἦταν δεμένη ἡ δάσκα τους. Κατέβηκαν τὸ κεφαλὸσκαλο καὶ ὁ Βόλμαρ εἶχε πατήσει κιάλας τὸ ἓνα πόδι του στὴ δάσκα, δταν ὁ Γκρόντς τὸν σταμάτησε. »

— « Ε, λοιπὸν, ἔπειτα ἂν θέλῃς ἐσὺ ! εἶπε. Ἐγὼ μένω... »

— Γιατὶ ;

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μείνῃ ; εἶπε ὁ Βέντεν. Κι' ἐγὼ δὲν ξαναγυρίζω στὸ πλοῖο. ἔχω τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγαπᾶμαι τὸν τοῦμο μου... Ὁ Κατέφ εἶνε τρεμὸς !...

— Ὁ κατεπὶνος τὸν ὁλοῦν !... Ἄν ἀνακαλύψω πὼς ὁ Γιουρί ἔφυγε, θὰ μὰς κρεμάσουν ἀμέσως !... Αὐτὸ εἶνε σίγουρο !

— Πῶς σὰς εἶπε ὅτι θὰ ξαναγυρίσουμε στὸ πλοῖο ; τοὺς εἶπε τότε ὁ Βόλμαρ μετὰ φωνὴν ὑποκωφῆ. Ἐγὼ φοβάμαι περισσότερο ἀπ' ὅλους σας τὸν Κατέφ. Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μεν...

— Αὐτὸ πῶς εἶπα νὰ σὰς πῶ ἦταν τὸ ἔξῃς : ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ πλοῖο, οὐτε γὰρ μένουμε στὴν Κρουστάνδη, γιατί ἐδῶ ὁ Κατέφ θὰ μὰς πιάσῃ ἀμέσως. Ἀς φύγουμε γιὰ τὴν Πετρούπολιν... Ἐκεῖ θὰ μπορούμε νὰ κρυφτοῦμε...

— Ναί, βέβαια... Αὐτὸ εἶνε προτιμότερο... ἔχουμε πὼς μπορούμε νὰ κρυφτοῦμε !... Πές μου...

— Ὁχι, μὰ θὰ βροῦμε καμμιὰ κρυψώνα... Ὅτι καὶ νὰ γίνῃ, ἐκεῖ θὰ εἶνε καλύτερα ἀπὸ δῶ...

— Καὶ τότε τί θὰ κάνουμε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κατέφ ; ρώτησε ὁ Βέντεν.

— Ἀ ! ἀλήθεια ;... Δὲν μπορούμε βέβαια νὰ τὴ ρίξουμε στὸ ταχυδρομιοῦ... Ἀλλομονό μου !... Ἀλλομονό μου !... Εἴμαστε χαμένοι ἀνθρώποι, ἂν μὰς πιάσῃ ὁ Κατέφ... Κι' ὅλα αὐτὰ ἔξ ἀπ' αὐτὸν, Βόλμαρ... Γιατὶ νὰ μὴ τὸν δέσῃς καλά...

— Μὰ ἐπείτεις τί πρέπει νὰ κάνουμε ; ρώτησε ὁ Βέντεν. Θὰ μείνουμε ἐδῶ ; Ὅσα πῶς στὴν Πετρούπολιν ; Ὅσα ξαναγυρίσουμε στὸ καράβι ;

— Ἀκούστε, φίλοι μου, ξαναγυρίστε στὸ καράβι σας ! ἀκούστηκε ἔξω φωνὴ μιὰ φωνὴ τους.

Καὶ ἓνα πρόσωπο φάνηκε στὸ φῶς ἐνὸς σπρίντ μετὰ τὸ ὁποῖο ἀνῆλθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Βόλμαρ τὴν πλά του.

Οἱ τρεῖς ἄντρες ἀναστήσαν καὶ, βιάζοντας μιὰ κρυφὴ ὁρμήσαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε μιλήσει καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Γιουρί καὶ τὸν ἔπασαν ἀπὸ τὸ λαμπρὸ.

— « Ε ! Ε ! φώναξε ἐκεῖνος. Μὴ μὲ πνίγνῃ !... Θάρρα καὶ ἐγὼ μαζὺ σας στὸ πλοῖο. Σὰς δοκιμάσω !... »

— Αὐτὸς ! Αὐτὸς !... Ὁ Γιουρί !... Ὁ Γιουρί !... Αὐτὴ τὴ φωνὴ δὲν θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ μὰς ξεφύγῃ !... Κρίμα μόνο ποὺ τὰ μαγαζὰ εἶνε κλειστὰ καὶ δὲν μπορούμε ν' ἀγοράσουμε καὶ ναυτοῦνα ἀλυσίδα...

— Μὰ πὼς δοθέντες ἐδῶ ; ρώτησε ὁ Βόλμαρ τὸ Γιουρί, ἐλέποντας πὼς οἱ σύντροφοί του τὸν κρατοῦσαν καλά.

— Ὅσα πῶ ! ἀπάντησε ὁ Γιουρί, δταν μπόρεσε ν' ἀναπνεύσῃ. Βραχύνοντι κοντὰ σας μέσα στὴν ταβέρνα καὶ ἀκούσατε τὰ παρὰ πᾶν ἐναντίον μου... Αὐτὸ μετὰ τὸν τρόπο, ὅτε σκέφτηκα ὅτι δὲν ἔδᾳ ἦταν καθόλου ἐυγενεὶς ἐκ μέρους μου νὰ σὰς ἀφήσω σ' αὐτὴ τὴν ἐκκολὴ θέα...

— Ἀ !... Ἀ !... εἶπε ὁ Γκρόντς. Καὶ μὰς ἀκολούθησε ὡς ἐδῶ ;...

— Βέβαια, ἀπάντησε ὁ Γιουρί. Γιὰ νὰ γυρίσω στὸ καράβι μαζὺ σας... Ναί, θάρρα μαζὺ σας νὰ μ' ἀλυσσοδέσετε καὶ νὰ μὲ ρίξετε πάλι στὸ ἀμάξι... Βλέπετε, εἶμαι καλὸ παιδί ἐγώ...

Οἱ τρεῖς ναῦτες ἀπέμειναν μιὰ στιγμὴ σιωπηλοὶ καὶ κίτταξαν κατὰ τὸν Γιουρί. Ἀ ! ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενοι ποὺ τὸν ξανάβρισκαν, μὰ δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν γιατί τοὺς εἶχε παραδοθῇ μὲνος τοῦ...

— Αὐτὸν τί θὰ κάνουμε τώρα ; ρώτησε ὁ Βέντεν.

— Τώρα ποὺ κρατᾶμε τὸν ἀνθρώπο μας, ἀπάντησε ὁ Βόλμαρ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσουμε βέβαια... Ὅσα τὸν πᾶμε στὸ καράβι καὶ θὰ τὰ ποῦμε ὅλα στὸν κατεπὶνο...

— Δὲν θὰ κάνετε καθόλου καλά ! ἀπάντησε ὁ Γιουρί. Ἄν ὁ κατεπὶνος σας μάθει ὅτι μ' ἀφήσατε νὰ φύγῃ καὶ ὅτι, ἐνῶ ἡμῶν ἐλεύθεροι, ἔκανα μερικὰ πράγματα ποὺ θὰ τὸν δυσχεροῦσαν πολὺ, νὰ ὅτε βέβαιον ὅτι δὲν θὰ σὰς συγχωρήσῃ...

— ἔχει δίκιο ! εἶπε ὁ Βέντεν. Ἀφοῦ εἶχαμε τὴν τύχη νὰ τὸν πιάσουμε πάλι, ἂς κάνουμε σὺν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο.

Τὴν ἰδίαν γνώμην εἶχε καὶ ὁ Γκρόντς, μὰ ὁ Βόλμαρ δὲν ἀποφάσισε ἀκόμα.

— Ὅσα μιλήσουμε γι' αὐτὸ στὸ δρόμο, εἶπε. Ὅσα σκεφτοῦμε. Τότε ὁ Γιουρί τοὺς εἶπε ἀποφασιστικά :

— Ἀκούστε : Ἄν μὲ ξαναπαῖτε στὸ καράβι καὶ μὲ ρίξετε ἀλυσσοδεμένο στὸ βάθος τοῦ ἀμαρικοῦ χωρὶς νὰ πῆτε τίποτε στὸν κατεπὶνο σας, θὰ δώσω ἀπὸ πέντε χιλιάδες ρούβλια στὸν καθέναν σας...

— Κοροϊδεύεις ; εἶπε ὁ Βέντεν.

— Δὲν σὰς κοροϊδεύω καθόλου... Ἄν μ' ἀφήσετε καὶ πᾶσω στὴν τσέπη μου, θὰ σὰς δειξῶ τις δεκαπέντε χιλιάδες ρούβλια... Αὐτὴ εἶνε ἡλίμην ἡ περιουσία καὶ σὰς τὴ δίνω...

— Ἀφοῦ εἶπε ἔτσι, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μὰς τὰ δώσῃς ἐσὺ, σοὺ τὰ παίρνουμε καὶ μόνοι μας... εἶπε ὁ Γκρόντς.

— Ὅπως θέλετε ! Ὅπως θέλετε ! ἀπάντησε ὁ Γιουρί. Ἐγὼ σὰς εἶπα νὰ σὰς τὰ δώσω γιὰ νὰ μὴ σὰς ἀναγκάσω νὰ μὲ κλέψετε... Μὰ ἀφοῦ σ' αὐτὴ τὴν τσέπη... Ὅχι !... Στὴν ἄλλη !... Σ' αὐτὴν ! Ναί... Παράδει !...

Οἱ ναῦτες εἶχαν βρεῖ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΕΣ ΑΔΕΣΠΟΤΕΣ

"Όπου άναζητούνται παντού οι εύτυχεις κληρονόμοι... κληρονομία του Γκράχαμ πούγινε άφορμή μιάς μεγάλης δι-
κης. Τό άλληλοφάγωμα μάνας και κόρης. Σκανδαλώδεις άπεκαλύψεις. "Όπου εμφανίζονται οι νόμιμοι κληρονόμοι.
"Η άζητητες κληρονόμιες. "Η μυθιστορηματική περίπτωση μιάς συγγραφέως. Κληρονομία πού πέφτει άπ' τόν ουρανό.

ΙΑ κολοσσία κληρονομία, ή
περιουσία του Άμερικανού Κροί-
σου Βέντελ — άπό 35.000.000
δολάρια, δηλαδή περίπου πεντέ-
μιση δισεκατομμύρια δραχμές —
βρίσκεται άδόσπλη εδώ και δυό
μήνες στην Άμερική. Μετά τόν
θάνατο του Βέντελ, πρό όλίγων
ετών, ή τεραστία περιουσία του,
έπ' τη βάση της διαθήκης του,
περιήλθε στην άδελφή του "Ελ-
λη, μία γεροντοκόρη 65 ετών.

Και τώρα πού πέθανε κ' αυτή,
χωρίς ν' άφήση διαθήκη, ή τε-
ραστία κληρονομία περιμένει νά
βρεθούν μακρινοί συγγενείς του
Άγγλου, γιά νά πάνε νά την πάρουν. Είνε ζήτημα όμως αν θά βρε-
θούν οι συγγενείς αυτοί κ' έτσι ή κληρονομία θά μείνει άδόσπλη γιά
πολλές ίσως δεκαετίδες. Δέν είνε, άλλωστε, ή μόνη άνεν κληρο-
νομών μεγάλη κληρονομία. Άδέσποτες κληρονομίες υπάρχουν πάρα
πολλές, άμύτητες, στις διάφορες χώρες της ύφης, κ' έχουμε
γράψει κατά καιρούς γι' αυτές άρκετά πράγματα.

Σήμερα θά γράψουμε πάλι γιά μερικές κληρονομίες, ή όποιες
έχουν περίεργη τύχη ή περιήλθαν μέ παράξενο τρόπο στους δικαιού-
χους κληρονόμους.

Κατά τά τέλη λοιπόν του πε-
ρασμένου αιώνα, πέθανε στη Μελ-
βούρνη της Αυστραλίας ένας "Αγ-
γλος άποικος, μεγαλοεργασταπό-
λης Ύνδοποίας, όνόματι Γκράχαμ.

Η σύζυγός του, την όποιαν ο
Γκράχαμ είχε παντρευτεί τό 1849
στη Μελβούρνη, ήταν έτοιμη νά
πάρη τη μεγάλη κληρονομία του
μακαρίτου συζύγου της, όταν ξαφνί-
κα βγήκε από μέση ή κόρη της,
έχοντας κ' αυτή τις απαιτήσεις της.

Η κυρία Γκράχαμ όμως δέν
ήθελε νά δώσει ούτε λεγτό άπ' την
κληρονομία στην κόρη της, επει-
δή, καθώς έλεγε, πήρε όταν παν-
τρεύτηκε τεραστία προίκα!

"Ετσι, μύνα και κόρη, κατέφυ-
γαν στά δικαστήρια. Έκει, ή μί-
στρος Κόξεν — έτσι λεγότανε ή
κόρη της Γκράχαμ — άπέδειξε ότι
ο γάμος της μητέρας της μέ τόν
Γκράχαμ ήταν άκυρος, γιατί ή κ.
Γκράχαμ ήταν άτιλούστατα... δι-
πλοπαντρευμένη!

Ποίν παντρεύτηκε δηλαδή τόν
Γκράχαμ, ήταν παντρεμένη μέ
κάποιον μίστρο Ουίττερλεϊ, ο ό-
ποιος τρελλάθηκε και κλείστηκε σ'
ένα φρενοκομείο. Τόν καιρό λοι-
πόν πού ή μητέρα της παντρεύτη-
κε τόν Γκράχαμ, ο πρώτος σύζυ-
γός της ήταν ακόμα ζωντανός και δέν είχε εκδοθεί διαζύγιο. Συνε-
πώς, όπως είπαμε ακόμα περισσότερο, τά νερά.
Σύμφωνα μέ τό γράμμα αυτό, πούν φάνε άπ' την Άγγλία γιά την
Αυστραλία, ο Γκράχαμ είχε παντρευτεί στην πατρίδα του, τό Μπε-
νέφλεϊ της "Υόρκης, μία γυναίκα, στην όποία δέν ξανάγραψε ποτέ
πάλι, μολοντί είχε άποκτήσει μαζί της δυό παιδιά. Αλλά, λίγον
καιρό προτού πεθάνει, μετάνοιωσε φαίνεται πού άρρεσε τά παιδιά
του στους πέντε δρόμους κ' έγραψε στην Άγγλία σ' έναν συμβο-

λογογράφο φίλο του, νά τού τά βρή. Άπ' τά παιδιά λοιπόν εκείνη
προσερχόταν τό άποστόλο γράμμα.

"Όπως ήταν έξιόμνο πλέον, ή κόρη άνεβλήθη όσπου νά φθά-
σ' την Άγγλία τά δυό παιδιά του Γκράχαμ.

Τά παιδιά αυτά δέν άρρεσαν νά καταπλεύσουν στην Αυστραλία
φέρνοντας μαζί τους έξιόμνο έγγραφο, άπ' τό όποιο άπέδεικνυται
ότι ή μητέρα τους πέθανε στά 1860. Συνεπώς ο δεύτερος γάμος μέ
Γκράχαμ, πού είχε γίνει τό 1849, δηλαδή έντεκα χρόνια πριν, ήταν
άκυρος. Έτσι, έλλη ή τεραστία κληρονομία περιήλθε στους δυό πα-
ίδια πού ήταν άτιμωχοι, χωρίς νά πάρουν πενήντα, ούτε ή δευτε-
ραία Γκράχαμ, ούτε ή κόρη της μίστρος Κόξεν.

Η περισσότερες άπ' τίς άδέσποτες κληρονομίες μένουν έπ' τη γή-
να πολλά άζήτητες, όσπου νά μάθουν γι' αυτές. Εκείνοι πού έχουν
δικαιώματα νά τίς πάρουν, Η πού παράξενη τέτοια περίπτωση είνε ή
έξής:

Τό 1880, ένα μεγάλο διαφημιστικό πρακτορείο του Έδιμβούργου,
έδωκεν σ' όλες τίς άγγλικές, γαλλικές και αυστραλιανές ημε-
ρησίδες μία άγγελία, ζητώντας νά παρουσιασθούν οι νόμιμοι κληρο-
νόμοι κάποιου Άγγλου άποίκου, όνόματι Μπέν Χόιντ, ο όποιος άπε-
σκοτοθελ καμιά τριανταριά χρόνια πριν και συγκεκριμένως τό 1851.
σ' ένα από τά νησιά της "Οκεανίας. Κατά τις όμως πληροφορίες δέν
παρουσιάστηκε και πέθαναν έτσι άλλα σαράντα δυό χρόνια. Η έπί-
θεσις της κληρονομίας αυτής είχε πιά ξεχαστεί έντελώς, όταν τόν
Ιανουάριο του 1922 έφτασε στά γραφεία του διαφημιστικού πρακ-
τορείου του Έδιμβούργου μία έπι-
στολή από κάποια κυρία πού έ-
μεινε από Σίδνεϊ της Αυστραλίας
και ή όποία ζητούσε νά μάθω
τί απέγινε ή περίπτωση κληρο-
νομία του Άγγλου άποίκου, πού
όποιοι, όπως έζηρούσε, ήταν ή
μόνη κληρονομία.

Πώς συνέβη όμως νά μή ζη-
τηθ' τόσον καιρό ή κληρονομία
αυτή και νά εμφανισθ' ή μόνη
δικαιούχος έβδομήντα διακόσια
χρόνια μετά τόν θάνατο του
Μπέν Χόιντ;

Απολύτως, οι συγγενείς
πού είχαν δικαίωμα νά κληρο-
νομήσουν τόν άπέναντο άποικιο,
δέν έμειναν ποτέ τόν θάνατο του.
Όταν δημοσιεύθηκε ή άγγελία
του πρακτορείου του Έδιμβού-
ργου, οι μόνοι έπιδιώκτες άπ' τους
κληρονόμους, οι γονείς της ά-
νωτέρου κυρίας άπ' τό Σίδνεϊ
δέν την έδιάβασαν, ούτε κ' έ-
κουσαν τίποτε σχετικό, γιατί
άπ' ενός ήταν άργάμματα κ'
άπ' έτέρου έφταναν άποτραβηγ-
μένοι σ' ένα μακρινό και μερο-
νομένο άγρόκτημά τους. Η κό-
ρη τους όμως έμαθε γράμματα
κ' έγινε συγγραφέας. Κάποτε
λοιπόν άποφάσισε νά συγγράφη
την ιστορία της "Οκεανίας και
αναδιφώντας τίς παλιές εφημερίδες,
έβρεχε νά διαβάσει την άγγε-
λία. Κατόπιν αυτού, έκανε τίς κατάλληλες ένέργειες και έπήρε την
μεγάλη κληρονομία του Μπέν Χόιντ, τόν όποιο ούτε είχε ιδεί ποτέ
της, ούτε και ίσχυε τούτο νά την ύπαρξ' του...

Επίσης περίεργη είνε και ή ιστορία της περιήρμης κληρονομίας
του Πάτρι Κόαντν, ενός από τους πρώτους Άγγλους άποίκους του
Τζέιμσλαντ της Αυστραλίας.
Η μητέρα του Πάτρι Κόαντν ήταν ύπηρετρια κ' επειδή έλε-
γε, κάποτε, τά άσχημα του κυρίου της, καταδικάστηκε νά έξοριθ' ό-
στό Τζέιμσλαντ της Αυστραλίας. Στο διάστημα όμως πού βρισκό-
ταν στη φυλακή του Νιού Γκλαϊντ της "Ιρλανδίας, περιμένοντας νά
φτάσει τό πλοίο πού θά μετέφερε έλους τους καταδικασμένους στην Αύ-
στραλία, ή κακότυχη αυτή γυναίκα γέννησε τόν Πάτρι, άπό ά-
γνωστον πατέρα.

Όταν τέλειωσε ή ποινή της, ή μητέρα του Πάτρι παντρεύτηκε
κάποιον πρηνή κατάδικο, ο όποιος είχε σχηματίσει μέ την εργασία
του μία μικρή περιουσία. Μετά τό γάμο, τό άνδρόγυνό των δυό πρην-
ή καταδικασμένων όχνηκε μέ τά μούτρα στη δουλειά και πολύ γρήγορα
ή περιουσία τους μεγάλωσε. Δέν άναγέγραψαν παιδιά, αλλά είχαν πάν-
τοτε μαζί τους τόν Πάτρι, ο όποιος, όπως είπαμε, είχε γεννηθ' στη
φυλακή έπιδό άγνωστον πατέρα. Μέ τόν καιρό, οι δυό πρηνή
καταδικασμένοι έγιναν οι πλουσιότεροι γαιοκτήμονες του Τζέιμσλαντ κ'
έτσι άπέθαναν κ' αυτοί κ' ο γυιός τους ο Πάτρι άργότερα, ή
τεραστία περιουσία τους έμεινε άδόσπλη.

Οι μόνοι όσποιοι πού θά είχαν δικαίωμα νά την κληρονομήσουν,
ήσαν οι συγγενείς της μητέρας του Πάτρι. Καί αυτούς έβραζε νά
βρή ο οικογενειακός συμβολαιογράφος του Πάτρι Κόαντν. Έπ'
έκείνη χρόνια ο συμβολαιογράφος αυτός δημοσίευσε άγγελίες στις ε-
φημερίδες της Άγγλίας, ζητώντας τους εύτυχεις κληρονόμους. Κ'
έπ' τέλους τους βρήκε κ' έτσι έσέσωσαν την μεγάλη κληρονομία.

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝ ΜΗΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες γιά τό "Μπουκέτο")

Α γ ρ α φ ε ι α της "Ακροπόλεως"
την εποχή αυτή ήσαν πολύ εύρύχωρα
και τό πολυάριθμο προσωπικό της είχε
κάθε άνεσι. "Ο διεθυντής ήρχετο στό
γραφείο του πάντοτε φορεμένος και σι-
γογραφουδόντας τό μεσημέρι και τό ά-
πόγευμα άργά, άφού έκανε τόν σιγη-
θιμένο του περίπατο στό Ζάππειο.

Σεακούφτως, κρατώντας τό καπέ-
λο του και κανένα βιβλίο ξένο στό χέρι,
δέσχιζε τό διάδρομο εύδυτηνής κ' ά-
λύγιστος και τραδούσε κατ' εύθειαν
στην πόρτα του γραφείου του, κυττά-
ζοντας κατ' εύθειαν πρós αυτήν κ' άδιαφορώντας τελείως γιά τους
πέρσι, μέ μεγάλα βήματα, σχεδόν άδρόμια, έξ αίτιας τών παπου-
τσιών του, πού καίεσκονόζοντο ιδιαιτέρως γι' αυτόν μέ περίεργη
τετραγωνικά σχήμα και χωρίς τακούνι. Τέτοια παπούτσια ούτε φέ-
ρεσε κανείς ποτέ, ούτε φορέι κανείς σήμερα.

Ο Γαβριηλίδης άνοιγε μέ όρμη την πόρτα του γραφείου του,
έβγαζε τό κλειδί, έκλειδωνετο από μέσα κ' άρχιζε κατόπιν ή νά
πραγυιάζει δυνατά καμιά άρια από όπερα, ή, τό συνηθέστερο, νά
φωνάζει δυνατά σέ ήρους τραγουδιού πράγματα... άκατάληπτα!
Όταν έτελειωνε τό... γλέντι αυτό, έξεκλείδωνε κ' έκαλούσε
σέ συνεργάσιόν του διαχειριστή ή τόν άρχισυντάκτη του, μέ τά πα-
ράθυρα του γραφείου τόν πάντα άνοιχτά, χερμίονα—καλοκαίρι.

Είχε την άπαίτησι νά σημειώνεται στην "Ακρόπολις" από τόν
άρχισυντάκτη ή έλλη του καθενός συντάκτη.
γιά νά έξακριβώνη την εργασία πού προσέφερε
ο καθένας μας.

Κάθε μεσημέρι έβρινε τίς έντολές του σέ
κάθε συντάκτη διά του άρχισυντάκτη ή και μέ
έξωφιστά σημειώματα, τά όποια βρίσκουμε σέ
μια γυαλίνα έταξερτίσα του διαδόχου.

Δέν είχε μείνει ζήτημα πού νά μή άνησχύ-
κει τάς στήλης της "Ακροπόλεως", μέ ξεχω-
ριστή κ' έπισταμένη έρευνα. Αυτή άνεκάνησεν
όλα τά εργατικά ζήτηματα και σ' αυτήν όφεί-
λονται οι πρώτοι εργατικοί νόμοι πού έδημ-
οσιεύθηκαν τότε.

Πόσες φορές δέν είχε άνακινήσει ο Γαβρι-
ηλίδης τό άγροτικό ζήτημα της Θεσσαλίας και
πόσες φορές δέν είχε άσχοληθ' έμείς τους έδα-
φους δούλους, τους γεωργούς, γιά τους ό-
ποιους, μετά τό θάνατό του —στά 1921— έ-
δημοσιεύθηκε τό πρώτον ο άγροτικός νόμος
περί άπολυτοποίησης τών τσιφλικιών. Γιά τους
εμμένους δούλους, τους εργάτας του Πειραι-
ώς, είχε άσχοληθ' ειδικώς ο κ. Σπύρος Με-
λάς, ο όποιος τότε έτεμπυκνάρησε στη δημοσιο-
γραφία διά της "Ακροπόλεως".

Και όταν ακόμα νομίζαμε, ότι θά περνούσε ή ημέρα χωρίς νά
μας στείλ' στις τέσσερες άκρες τών "Αθηνών ή του Πειραιώς, ο
μακαρίτης Γαβριηλίδης άνοιγε ένα μικρό καταστήμα, πού είχε πάν-
τοτε στην τσέπη του, έκολλούσε σ' αυτά τά μάτια του —λόγω της
μυωπίας του— κ' έλεγε:

—Κάνε έναν περιπάτο στους δρόμους τών "Αθηνών και γρά-
ψε γιά τους... ζήτλητες, πού έχουν τά στέκια τους και πώς ζη-
τάνενοι!

"Αρνήσεις σ' ότι έλεγε, δέν δεχόταν. Πάντοτε δέ εύρισκε την

καίτοι προήν κατάδικο, ο όποιος είχε σχηματίσει μέ την εργασία
του μία μικρή περιουσία. Μετά τό γάμο, τό άνδρόγυνό των δυό πρην-
ή καταδικασμένων όχνηκε μέ τά μούτρα στη δουλειά και πολύ γρήγορα
ή περιουσία τους μεγάλωσε. Δέν άναγέγραψαν παιδιά, αλλά είχαν πάν-
τοτε μαζί τους τόν Πάτρι, ο όποιος, όπως είπαμε, είχε γεννηθ' στη
φυλακή έπιδό άγνωστον πατέρα. Μέ τόν καιρό, οι δυό πρηνή
καταδικασμένοι έγιναν οι πλουσιότεροι γαιοκτήμονες του Τζέιμσλαντ κ'
έτσι άπέθαναν κ' αυτοί κ' ο γυιός τους ο Πάτρι άργότερα, ή
τεραστία περιουσία τους έμεινε άδόσπλη.

Οι μόνοι όσποιοι πού θά είχαν δικαίωμα νά την κληρονομήσουν,
ήσαν οι συγγενείς της μητέρας του Πάτρι. Καί αυτούς έβραζε νά
βρή ο οικογενειακός συμβολαιογράφος του Πάτρι Κόαντν. Έπ'
έκείνη χρόνια ο συμβολαιογράφος αυτός δημοσίευσε άγγελίες στις ε-
φημερίδες της Άγγλίας, ζητώντας τους εύτυχεις κληρονόμους. Κ'
έπ' τέλους τους βρήκε κ' έτσι έσέσωσαν την μεγάλη κληρονομία.

απάντησι πού άπεστέμωμε.

"Αργότερα, όταν προσελήφθη στο προσωπικό της "Ακροπόλεως"
κ' ο άδελφός του Στάμ, ο Χάρης, είχε δέ μειωθεί τό προσωπικό
της εφημερίδας γιά λόγους οικονομικούς, έπασσε τό καλοκαίρι φατίο
τό άδωσός της Πεντέλης.

—Νά πās νά δής τί γίνεται μέ τά μάτια σου και νά τά γρά-
ψης, είπε στό Χάρη.

—Μά δέν έχει τό ταμείο χρήματα γιά τά έξοδα της μεταβάσε-
ως, τού άπάντησε έκείνος.

—Νά πās μέ τά πόδια! Χά! χά! χά! Τί νέος Ρομειωτής
είσαι σύ, πού σέ φοβείσαι ένας... μικροεπίτατος!

Τό άδύνατον δέν έπληγε γι' αυτόν και την "Ακρόπολις" ποτέ!

Από τόν κόσμο, ο Γαβριηλίδης ήταν πάντοτε άθέατος. "Ακόμα
κ' από τους περισσότερους συντάκτας του, όσοι περιωρόζοντο είς τό
κανονικό ρεπορτάζ.

Είνε γνωστή ή άπάντησίς του στόν άπεσταμένο του Σέγγ, πού
πήγε νά τόν εύχαριστήση γιά τά φιλογεωμενικά άρθρα πού έγραφε
έκ πεποιθήσεως άτσιμιας κατά τόν πόλεμο.

—Θά τόν δεχθώ —παράγγειλε ο άφθαστος Γαβριηλίδης— μετά
την είρήνη!

Έδωχε όμως όρισμένους φίλους του, τους όποιους έξετίμα και
τους όποιους άγωνίζονταν μέ την "Ακρόπολις" νά άναδείξω. Πολλούς
άπ' αυτούς έκαμε μεγάλους άνδρες γιά νά καταλάβουν σιγά—σιγά
τά μεγαλειότερα άξιωματα και νά ληρμονήσουν άμέσως κ' όλότελα
τόν άνιδιόκλη δημοσιογρό τους, πού έκ πεποιθήσεως τους άνήγαγε
στόν έβδομο ύψος.

Συνέβη κάποτε ν' άσχοληθ' και κ' έναν
γνωστό μου γιατρό, πολιτεμένο, ποιητή,
γλωσσόλογο και... λίγο άπ' όλα, τόν όποιο
έκαμε άργότερα βουλευτή. Γνωρίζοντας, ότι
ήξερα τόν γιατρό αυτόν, κ' έρώτησε ένα με-
σημέρι σέ μία όμιλία μας, αν μένο είχαρι-
στημένος άπ' τους χαρακτήρισμούς του.

—Πολλά τού πέφτουν! άπάντησα δειλά.
—Γιατί, μπρέ; μού είπε τότε μεσοθυμιο-
μένος. Δέν ξέρεις τί έκαμε στους πατριώτες
του;

Κι' όταν άπάντησα άρνητικώς, μού διη-
γήθηκε την έξή ίστορία, ή όποία και μόνη
ήπληξε άφορμή γιά έκμιά τόση τόν γιατρό
και νά τού άφιερώνω όσα τού έγραψα:

"Από έράνους τών γεωργών, είχε συγκε-
τρωθεί στην πατρίδα του γιατρού ένα ποσό,
μέ τό όποιο άπεφασίσθη ν' άγορασθ' μία πε-
γάλη ειδική του "Αγίου Μοδέστου, τού προ-
στάτου τών έσων και ίδιός τών άσφαγι-
των. Όταν ή ειδική έφτασε στην επαρχία,
έγεννηθ' τό ζήτημα σέ ποιά άπ' τίς τρεις
έκολλήσεις της πόλεως έπρεπε νά τοποθετηθ' η
γιατί την ήθελαν και φιλονεικούσαν κ' ή
τρεις ένορίες.

"Ο διαπότης δέν μπορούσε νά βρή λύσι και ή έπιτροπή τών έ-
σων κατέφυγε στό γιατρό.

—Νά την τοποθετήσετε, τούς είπε, στό έξοκλήρι, πού είνε έξω
από την πόλιν, γιά νά σ' ας π ρ ο σ τ α τ έ β λ ο υ σ ε.
Έτσι δέ και έγινε!

Και ο μακαρίτης Γαβριηλίδης έξέσπασε στά άκρότητα γέλια του.
—Χά! χά! χά!... Δέν είνε λοιπόν έξυπνος ο γιατρός;

Και ποιος μπορούσε νά τό άντιτάξω, πότερα από τό άνα-
δοτα αυτό;

Την άλληλογραφία της "Ακροπόλεως" διεβάζε ο ταχυδρομικός
διανομής προσωπικός στο διεθυντή, δεινόν υμνίστα, λόγω της
πληθώρας της, σέ σχετικά με σάββατο.

"Αν τό Σάββατο έφτανε ταχυδρομικό είτε άπ' την Άμερική, είτε
από την Άγγλία, τό γραφείο είχε άσπληθο, γιατί πάντοτε ήγοντο
έπιταγές και ή κληρονομία της έβδομάδας ήταν έξασπασμένη.

"Ο Γαβριηλίδης έξεχώριζε τίς εφημερίδες και τίς έστειλε στόν
άρχισυντάκτη. Επίσης είχε μία φαλίδια μεγάλη, μέ την όποία έ-
κοβε προσεκτικά την όψη τών φακέλων. Έδιάβαζε τά γράμματα
έκοβε κατόπιν τά γράμματάς του, τά όποια έμάζεβε γιά τή μητέρα
του και τους φακέλους τούς έξαμαρτυρούσε γιά νά γράφη τά...
άρθρα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

ΥΠΕΡΟΧΟΝ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ

ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ
ΠΟΛΛΩΝ
ΔΟΣΕΩΝ

ΚΥΤΙΟΝ
ΙΣΧΥΡΑΣ
ΔΟΣΕΩΣ

ΦΑΚΕΛΛΟΣ
ΔΥΟ
ΔΟΣΕΩΝ

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΓ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΙ